

Απλώνονται η φτώχεια και η βαρβαρότητα

Οργάνωση και αγώνας για ζωή με δικαιώματα!

Πορεία συμπαραστάσης στη διωκόμενη Χρύσα Χοτζόγλου, Πειραιάς 30/10/2025

Ουκρανία

Ακυρώσεις, κυρώσεις και... κλιμακώσεις

σελ. 17

ΝΑ Μεσόγειος – Ελληνοτουρκικά

– Κυπριακό

Συνολικές διευθετήσεις

για γεωστρατηγική υπεροχή των ΗΠΑ

Η «πρωτοβουλία» Μητσοτάκη για ένα πενταμερές Φόρουμ χωρών της ΝΑ Μεσογείου, που ανακοινώθηκε στη Βουλή στις 16 Οκτώβρη, δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, οπωσδήποτε όμως έβγαλε στο προσκήνιο εξαιρετικά σημαντικές κινήσεις που εξελίσσονται σε δεύτερο πλάνο τους τελευταίους μήνες. Μια έντονη διπλωματική κινητικότητα με επίκεντρο την Ουάσιγκτον για συνολικές διευθετήσεις στη ΝΑ Μεσόγειο.

σελ. 6,7

Ψέματα, σύγχυση και τρομοκρατία
στην υπηρεσία της αντεργατικής
πολιτικής

Με ψέματα, σύγχυση και τρομοκρατία συνόδεψε η κυβέρνηση την ψήφιση του νέου αντεργατικού της νόμου, φοβούμενη τις αντιδράσεις (εκφρασμένες και μη) που προκάλεσε. Κυβερνητικά στελέχη και πανομοιότυπα δημοσιεύματα συνεχίζουν να προσπαθούν να πείσουν τους εργαζόμενους ότι «δεν είναι αυτό που νομίζουν» και κακώς διαμαρτύρονται, ενισχύοντας έτσι και την εργοδοτική τρομοκρατία.

σελ. 11

Η ένταση της επίθεσης στα πανεπιστήμια
μονόδρομος για το σύστημα

Η οργάνωση και ο αγώνας

μοναδική προοπτική για την νεολαία

Η οργή που εξέφρασε μαζικά και δυναμικά η νεολαία στις κινητοποιήσεις των Τεμπών την περασμένη χρονιά φανερώνει το ρήγμα που έχει επέλθει στη συνείδησή της, ενώ το γεγονός ότι αναζήτησε ακόμα μια φορά την παρουσία της στον δρόμο με αφορμή την απεργία πείνας του Πάνου Ρούτσι δείχνει ότι εξακολουθεί να αναζητεί πεδία έκφρασης και διεξόδου.

σελ. 15

Όλα στα κανόνια

σελ. 20

Δυνητική αργία

Χρύσας Χοτζόγλου

Μια μεγάλη μάχη
σε ένα κρίσιμο μέτωπο

σελ. 12,13

Απλώνονται η φτώχεια και η βαρβαρότητα Οργάνωση και αγώνας για ζωή με δικαιώματα!

Τα στοιχεία που πρόσφατα βγήκαν στο φως της δημοσιότητας -ανάμεσα σε τόσα και τόσα παρόμοια που έχουν εμφανιστεί στο παρελθόν και από διαφορετικές πλευρές- αποκαλύπτουν ένα μικρό μόνο τμήμα των αφόρητων συνθηκών εκτεταμένης εξαθλίωσης που ισχύουν ήδη για ένα σημαντικό κομμάτι των λαϊκών στρωμάτων, ενώ ταυτόχρονα επεκτείνονται με ραγδαίους ρυθμούς και απειλούν τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Και αυτό, μάλιστα, διαμέσου του παραμορφωτικού φακού των «επίσημων στατιστικών», των κάθε λογής χειρισμών και των ποικίλων αναφορών και συμφερόντων που βρίσκονται πίσω από τις εκάστοτε εκθέσεις και μελέτες.

Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της Eurostat, λοιπόν, πέντε περιφέρειες της Ελλάδας -η Δυτική Ελλάδα, η Δυτική Μακεδονία, η Ανατολική Μακεδονία-Θράκη, το Βόρειο Αιγαίο και τα Ιόνια νησιά- κατατάσσονται στην υψηλότερη κατηγορία κινδύνου από φτώχεια και κοινωνικό αποκλεισμό, η οποία περιλαμβάνει τις περιφέρειες της ΕΕ στις οποίες ο κίνδυνος αυτός αφορά πάνω από το 33% του πληθυσμού! Βάσει των ίδιων στοιχείων, η χώρα βρίσκεται στην τέταρτη θέση στα ποσοστά παιδικής φτώχειας, με ένα στα τρία παιδιά να διαμένουν σε «προβληματικές συνθήκες». Κόντρα σε όσους, μάλιστα, χρησιμοποιούν τις συγκρίσεις με την «πολιτισμένη Ευρώπη» για να τεκμηριώσουν την υποτέλεια στους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, όλα αυτά τα δεδομένα αποκαλύπτουν ξανά ότι το σάπιο ευρωπαϊκό οικοδόμημα δεν είναι παρά μια απέραντη... στεριά λιτότητας και ανέχειας, με τις καγκελαρίες του να εκπονούν ασταμάτητα σχέδια πολλών δισ. για την πολεμική προετοιμασία, την ίδια στιγμή που οι λαοί τους βουλιάζουν μέρα με τη μέρα όλο και πιο βαθιά στη στέρση και την αθλιότητα.

Πάνω από 1 εκατομμύριο άστεγους στην ΕΕ καταγράφει ο σχετικός ευρωπαϊκός οργανισμός, Feantsa, με την ιμπεριαλιστική Γερμανία να αναδεικνύεται πρωταθλήτρια, ενώ οι αριθμοί βαίνουν διαρκώς αυξανόμενοι! Οι υποκριτικές διακηρύξεις των ευρωπαϊκών ελίτ για εξάλειψη της αστεγίας μέχρι το 2030, άλλωστε, είναι ασύμβατες με τη φύση του καπιταλισμού και την εποχή της γενικευμένης κρίσης του και των άγριων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Το μόνο που έμεινε για εκείνη τη χρονιά στο «σπίτι των λαών» τελικά είναι το... Readiness 2030 και ο ατελείωτος πολεμικός παροξυσμός των Ευρωπαίων για να διεκδικήσουν ρόλο και θέσεις στην κούρσα διαμόρφωσης των όρων του επόμενου Μεγάλου Πολέμου, που σέρνει η τριάδα των ΗΠΑ, Ρωσίας, Κίνας.

Με φόντο τη θλιβερή αυτή στατιστική, ο δήμος Αθηναίων και οι εθελοντές του ανακοίνωσαν πρόσφατα ότι τουλάχιστον 1.000 άστεγοι καταγράφονται στην περιοχή ευθύνης τους. Ενώ η έκθεση του EARN Greece κάνει λόγο για το 26,9%

του πληθυσμού της χώρας (2,74 εκατομμύρια άτομα) που διαβιώνει σε συνθήκες κινδύνου φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, ποσοστό αυξημένο κατά 0,8 ποσοστιαίες μονάδες σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά.

Η πραγματικότητα αυτή, βέβαια, δεν έπεσε από τον ουρανό, ούτε αποτελεί απλώς ένα συγκυριακό φαινόμενο. Είναι αποτέλεσμα της πολύχρονης επίθεσης των δυνάμεων του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού στα δικαιώματα της εργατικής τάξης και των λαών. Η επίθεση αυτή φτάνει στη χώρα μας πολλαπλασιασμένη βάσει της εξάρτησής της από τον ιμπεριαλισμό και έχει διανύσει ήδη πολλά «χιλιόμετρα», με την κυβέρνηση της ΝΔ εδώ και 6 χρόνια να σαρώνει με βάρβαρα μέτρα και νόμους κάθε εναπομείνασα λαϊκή κατάκτηση, συνεχίζοντας στον δρόμο που χάραξαν όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις.

Τα στοιχεία που προαναφέρθηκαν, εξάλλου, δεν λένε τίποτα το καινούριο στον λαό, που βιώνει από πρώτο χέρι την αγριότητα της «κανονικότητας» των κυρίαρχων δυνάμεων. Με τους μι-

σθούς που έχουν εξανεμιστεί προτού καν φτάσουμε στα μέσα του μήνα και την ακρίβεια να τσακίζει, ακόμα και αν η κυβέρνηση ανακοινώνει περικαρής μείωση του πληθωρισμού και κατάργηση του «καλαθιού του νοικοκυριού», αναζητώντας νέες κινήσεις για να ρίξει στάχτη στα μάτια των εργαζόμενων και της νεολαίας. Με το 13ωρο και την εργασιακή σκλαβιά που θεσμοθετείται κάθε φορά με όλο και πιο ταξικούς-αντεργατικούς νόμους, όπως ο πρόσφατα ψηφισμένος της Κεραμέως. Με την πρόσβαση στα διαλυμένα νοσοκομεία να γίνεται όλο και δυσκολότερη. Με τις εργοδοτικές δολοφονίες να είναι καθημερινότητα. Με την εκπαίδευση να γίνεται όλο και πιο απρόσιτη για τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που εκδιώκονται από νωρίς στη μαθητεία και τη μαύρη εργασία ή πετιούνται εκτός πανεπιστημίου με τις επικείμενες διαγραφές. Με τη φτωχομεσαία αγροτιά να αγωνιά να επιβιώσει και να ξεκληριστεί διαρκώς.

Και στο βάθος αυτού του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, που κα-

τάφεραν να διαμορφώσουν οι δυνάμεις του συστήματος στη βάση του αρνητικού ταξικού συσχετισμού για την εργατική τάξη και τον λαό, βρίσκεται ο πόλεμος! Για αυτόν προετοιμάζουν τους λαούς οι κυρίαρχοι, με ιδιαίτερη προσήλωση στη νεολαία, που της απαγορεύεται ακόμα και η πιο «ανώδυνη» έκφραση αμφισβήτησης, όπως συνέβη με τη μαθητρία που εκδήλωσε την αλληλεγγύη της στον παλαιστινιακό λαό στη μαθητική παρέλαση. Η καθολική απαίτηση για σκύψιμο του κεφαλιού και η άγρια καταστολή, άλλωστε, η απαγόρευση των διαδηλώσεων, η εκδίωξη του λαού από τις πλατείες των αγώνων του, οι διώξεις, πάνε χέρι-χέρι με τη βάρβαρη επίθεση και την πολεμική προετοιμασία.

Σε αυτή τη σκοτεινή εποχή, οι αντιστάσεις και οι διεκδικήσεις των εργατών και του λαού, η συγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων σε κάθε μέτωπο πάλης που προκύπτει, η γραμμή του ανυποχώρητου αγώνα είναι μονόδρομος για να μην ξοδευτεί η οργή σε νέες αυταπάτες, αλλά να ανοίξει δρόμους ελπίδας και προοπτικές.

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Τσίπρας

“Σχέδιο, πυξίδα, στρατηγική”
υπό τον έλεγχο... ΗΠΑ και ΕΕ

Μετά την εξαγγελία Μητσοτάκη στη Βουλή για ανάληψη πρωτοβουλίας από ελληνικής πλευράς (;) για διάσκεψη πέντε χωρών της ανατολικής Μεσογείου (Ελλάδας, Τουρκίας, Αιγύπτου, Λιβύης και Κύπρου) προς διευθέτηση των υπαρκτών ανοικτών ζητημάτων και, κατά βάση, των θαλασσιών ζωνών, έσπευσε ο Τσίπρας να τοποθετηθεί, με συνέντευξή του στην «Καθημερινή». Σε αυτήν, εκφράζει τις γνωστές τελευταίες θέσεις του περί του αναγκαίου σχεδιασμού και κατεύθυνσης που πρέπει να έχει μια εθνική στρατηγική (λέμε τώρα) στην εξωτερική πολιτική. Στην ουσία, επιχειρεί να νοθεύσει την κυβέρνηση της ΝΔ και, παράλληλα, να φανεί ως αξιόπιστη εφεδρεία της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου. Κάτι ανάλογο, άλλωστε, έπραξε και ο Βενιζέλος με δική του παρέμβαση στην ίδια εφημερίδα.

Εμμέσως πλην σαφώς, αμφισβήτησε την πατρότητα της πρότασης Μητσοτάκη, εντάσσοντάς την στους σχεδιασμούς βασικά των αμερικανών ιμπεριαλιστών σε ολόκληρη την περιοχή της ανατολικής Μεσογείου. Κάτι ξέρει και ο ίδιος από την κυβερνητική του θητεία, και όχι μόνο. Συνέστησε δε τη συμμετοχή της ΕΕ σε μια ενδεχόμενη 5μερή σύσκεψη, ως εγγυήτριας των συμφερόντων, όπως είπε, της Ελλάδας και της Κυπριακής Δημοκρατίας ως κρατών-μελών της. Πρόκειται για τη διαχρονική στάση όλων των αστών πολιτικών ότι “εθνικόν” είναι ό,τι συμφέρει τους προστάτες της άρχουσας τάξης. Η λέξη, βέβαια, περιλαμβάνει και τις δύο πλευρές, τόσο αυτήν της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης όσο και εκείνην του αστικού ταξικού συμφέροντος.

Όσο κι αν προσπαθεί ο Τσίπρας να εμφανιστεί ότι κομίζει κάτι νέο στην πολιτική ζωή του τόπου, αποστασιοποιούμενος εν μέρει από το και δικό του παρελθόν, οι πράξεις και οι δηλώσεις του τον διαψεύδουν. Ανεξάρτητα από τις ενδοασι-

κές έριδες και την προσπάθειά του να πλασαριστεί ως ο αστός πολιτικός που μπορεί να συσπειρώσει τη λεγόμενη κεντροαριστερά και να κερδίσει στις εκλογές την, επίσης, λεγόμενη κεντροδεξιά υπό τον σημερινό πρωθυπουργό, γεγονός είναι ότι τα εντατικά φροντιστήρια στα οποία, εδώ και καιρό, υποβάλλεται στις ΗΠΑ και τις καγκελαρίες της ΕΕ μαρτυρούν τους πραγματικούς σκοπούς του: την, με κάθε τρόπο, υπηρέτηση των δυτικών επικυρίαρχων της χώρας.

Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει ο λαός μας να δείξει την παραμικρή εμπιστοσύνη στα λεγόμενα τόσο του Τσίπρα όσο και ολόκληρης της αστικής και ρεφορμιστικής αντιπολίτευσης. Ιδίως στα υποκριτικά περί “δεδομένου” έναντι των Αμερικανών Μητσοτάκη που αρέσκονται όλοι (και δικαίως) να του προσάπτουν, την ώρα που, με τη σειρά τους, καταθέτουν καθημερινά τα διαπιστευτήρια στους ίδιους τους ιμπεριαλιστές. Οι φωνές τους, όταν βρίσκονται στην αντιπολίτευση, μεταφράζονται σε “ναι σε όλα” όταν γίνονται κυβέρνηση. Όντως, η αστική εξωτερική πολιτική χρειάζεται επί της ουσίας... συναινέσεις! Πόσο πιο εκκωφαντικά να το δηλώσει, πλέον, ο πρώην πρωθυπουργός του “διαβολικά καλού Τραμπ”;

Δεν μπορούμε να εκτιμήσουμε με βεβαιότητα αν κερδίζει έδαφος στα εγχώρια αστικά κέντρα η ιδέα μιας συνεκμετάλλευσης των υδρογονανθράκων της ανατολικής Μεσογείου με συνορεύουσες χώρες, της Τουρκίας συμπεριλαμβανομένης. Μας είναι, ωστόσο, αρκετά δύσκολο κάτι τέτοιο να ισχύσει για το Αιγαίο που είναι και θεωρείται διμερής διαφορά. Μπορεί ο Παπανδρέου και η Μπακογιάννη να μην έχουν αναστολές σε μια τέτοια προοπτική, δύσκολα όμως ολόκληρη η ντόπια πλουτοκρατία θα μπορούσε να ενστερνιστεί μια τέτοια πραγματικότητα. Εκτός κι αν της επιβληθεί. Οι Αμερικάνοι, ως γνωστόν, έχουν τον τρόπο!

Αποψη

Αποφασισμένη δηλώνει η κυβέρνηση της ΝΔ να κλιμακώσει, με κάθε τρόπο και μέσο, την αντιλαϊκή αντεργατική επίθεση στα δικαιώματα λαού, εργαζομένων και νεολαίας. Αποκορύφωμα του τελευταίου διαστήματος η κουντική έμπνευση απαγόρευση συγκεντρώσεων, διαδηλώσεων και κάθε είδους διαμαρτυρία έξω από τη Βουλή, που ψηφίστηκε και ήδη δημοσιεύτηκε σε ΦΕΚ στις 24/10. Εντάσσουν, έτσι, στη νομική φαρέτρα του κράτους επιπλέον ένα βέλος καταστολής που προορίζεται για την καρδιά των διαδηλώσεων και στρέφεται ενάντια στους αγωνιστές, τους απεργούς, τους διαδηλωτές, τη νεολαία, τους εργάτες, όσους αντιστέκονται στη βαρβαρότητα και διεκδικούν το δικίο.

Αυτό το φασιστικό νομοθέτημα αποτελεί το ξεκάθαρο μήνυμα που στέλνει η κυβέρνηση Μητσοτάκη προς δυο αποδέκτες, σε μια περίοδο εντόνων κλυδωνισμών για την ίδια, στο φόντο ενός αστικού πολιτικού σκηνικού που χαρακτηρίζεται από διαρκή και ως τώρα αθεράπευτη ρευστότητα, αστάθεια και αβεβαιότητα.

Πρώτος αποδέκτης, ο λαός. Με το θρά-

χώρους, ποινικοποιώντας την ταξική και αγωνιστική συνδικαλιστική δράση. Από την μια οι νόμοι τους και από την άλλη οι μηχανισμοί της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής των ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ κ.α. με το ματσούκι, τα δακρυγόνα-ασφυξιγόνα-χειροβομβίδες κρότου λάμψης, τις συλλήψεις, αλλά και τους δικαστές-εισαγγελείς σε διατεταγμένη υπηρεσία.

Και όμως, με όλα αυτά, το σύστημα και ειδικά η κυβέρνηση, κυβερνώνται από τον φόβο τους μπροστά στην δύναμη του μαζικού λαϊκού αγώνα. Ζούνε με τον εφιάλτη του λαϊκού ξεσηκωμού και χύνουν το αντιδραστικό-φασιστικό τους δηλητήριο στον εχθρό λαό. Εκφράζουν το ταξικό και αντιλαϊκό μίσος τους, κραδαίνουν οι γραβατωμένοι φασίστες το αντικομμουνιστικό μένος τους. Ο φόβος ακόμη και μπροστά στα γραμμένα ονόματα των δολοφονημένων στα Τέμπη και η αγωνιώδης προσπάθεια εξ αρχής να σβήσουν την κόκκινη μπογιά, λες και θα σβήσουν τη λαϊκή μνήμη και τη λαϊκή ετυμηγορία που ήδη τους έχει καταδικάσει ως ενόχους. Όχι μόνο τους μεν που βαραίνονται ως κυβέρνηση, αλλά και τους δε, με τον δήμαρχο Αθηναί-

Ενισχύεται η πολιτική
της φασιστικοποίησης

σος, τον κυνισμό και την ωμότητα που χαρακτηρίζει τόσο τον πρωθυπουργό όσο και τα κυβερνητικά στελέχη, ρητά και κατηγορηματικά δηλώνουν ότι το «κυβερνητικό έργο», δηλαδή η επίθεση και η επιβολή του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, θα προχωρήσει «δια πυρός και σιδήρου».

Ακριβώς επειδή η κυβέρνηση πιέζεται, μέσα στο δεδομένο πολιτικό πλαίσιο, δεν έχει άλλη επιλογή εκτός από τη γραμμή της σκληρής και βίαιης αντιλαϊκής επίθεσης. Αυτή ήταν άλλωστε και η εκτίμησή μας όταν στο σημείο καμπής που προκάλεσε η μεγαλειώδης απεργιακή κινητοποίηση των εκατομμυρίων λαού σε όλη την χώρα στις 28/2, ξεκίνησε η συζήτηση περί μετασχηματισμού της κυβέρνησης με αλλαγή αρχηγού ως και την προεκλογική σεναριολογία.

Τώρα, η νικηφόρα έκβαση της απεργίας πείνας του Πάνου Ρούτσι για το αυτονόητο, με την καθοριστική επίδραση του λαϊκού παράγοντα, πυροδοτεί εκ νέου τα πιο ακραία και βάναυσα αντανάκλαστικά της αστικής διαχείρισης της εξουσίας του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, επιταχύνοντας με γοργό ρυθμό τις αντιλαϊκές εξελίξεις. Επιταχύνοντας, πριν και πάνω από όλα, την ένταση και κλιμάκωση της φασιστικοποίησης της δημόσιας που αποτελεί το εργαλείο για την επιβολή της αντιλαϊκής επίθεσης. Τώρα που όλα τα δεδομένα των αστικών επιτελείων επιβεβαιώνουν και προμηνύουν τους νέους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες, τα νέα λαϊκά ξεσπάσματα, η κυβέρνηση για λογαριασμό του συστήματος και με απουσία βαλβίδας λαϊκής εκτόνωσης οφείλει να κινηθεί στην γραμμή «όποιο κεφάλι σηκώνεται, πρέπει να κόβεται».

Προετοιμάζεται και οχυρώνεται λοιπόν το σύστημα, έχοντας πλέον διαμορφώσει ένα αντιδραστικό νομοθετικό πλαίσιο που επιδιώκει να βγάλει στην παρανομία τους εργατικούς λαϊκούς αγώνες, τα σωματεία, την απεργία. Επιχειρεί με πειθαρχικά, διώξεις, διάγραφες, αργίες και απολύσεις, να επιβάλει σιγή νεκροταφείου στα σχολεία, τις σχολές και τους εργασιακούς

ων να επιχειρεί πρώτος το σβήσιμο των ονομάτων (29/2/24), αλλά και να σπεύδει να στήσει το μνημείο των νεκρών στην Τεχνόπολη με τις συναυλίες και τα μπέργκερ. Αλλά και τους παραδίπλα που πραγματοποιήσαν το ξεπούλημα του σιδηροδρόμου, με τότε αρχηγό το λανσαρισμένο σήμερα ως «νέο», αλλά σαπισμένο, φρούτο που θέλουν να γευτούμε.

Σκυλεύουν τα πτώματα των θυμάτων, ρίχνουν την χολή τους, γιατί όπως λέει ο Φεύγας (Γραμματέας Στρατηγικού Σχεδιασμού & Επικοινωνίας της ΝΔ) «οι νεκροί των Τεμπών δεν έπεσαν για την πατρίδα», δένοντας τον οχετό των κυβερνητικών δηλώσεων για τα καντηλάκια του ΙΚΕΑ, τα τσαντίρια κ.α. που αναπαράγει στα κοινωνικά δίκτυα ο κυβερνητικός μηχανισμός των καλοπληρωμένων φασιστικών τρολ.

Και χτυπάνε ανελέητα τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και ρίχνουν χημικά στους μαθητές του δημοτικού, τους εκπαιδευτικούς και τους γονείς και χτυπάνε τους γιατρούς και μπουκάρουν στην κατάληψη του φ.σ. της Αρχιτεκτονικής κάνοντας μαζικές συλλήψεις φοιτητών και ποινικοποιούν την αλληλεγγύη και...

Φόβος, φόβος, φόβος. Γι' αυτό το λόγο το μήνυμα έχει και δεύτερο αποδεκτή, τα κέντρα εξουσίας. Σε αυτά δεσμεύεται η κυβέρνηση ότι, με όποιο πολιτικό κόστος, θα καθαρίσει τη δουλειά, όσο κι αν η έφοδος του λαϊκού παράγοντα στο προσκήνιο και η κίνησή του γεννά μεγαλύτερα προβλήματα για την ίδια και συνολικά για το σύστημα.

Να γίνει λοιπόν η λαϊκή οργή αγώνας ανυποχώρητος και παρατεταμένος για το δικαίωμα στην ζωή! Γιατί για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε, να ανατρέψουμε την πολιτική του συστήματος, να κατακτήσουμε όσα μας στερούν και μας ανήκουν! Αυτή είναι η μόνη ρεαλιστική διέξοδος για τον λαό, που έχει την δύναμη με την πάλη του να κερδίζει μάχες, συντρίβοντας την κρατική τρομοκρατία, ακόμη και σε δύσκολες περιόδους, κόντρα στην αυταπάτη και το ψέμα των κυβερνητικών σωτήρων.

Προσφορές

Ο σ. Γ. Μ-Π προσφέρει 300 ευρώ στη μνήμη των σ. Λουκά, Κατερίνας και Παντελή

Καταγγελία της Κωνσταντίνας Καρτσιώτη για στοχοποίησή της για την αλληλεγγύη της στην Παλαιστινιακή Αντίσταση

Τη στοχοποίησή της λόγω της έκφρασης της αλληλεγγύης της στην Παλαιστινιακή Αντίσταση, καθώς και του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου, που εκπροσωπεί, καταγγέλλει με ανακοίνωσή της, που δημοσιοποιήθηκε στο διαδίκτυο, η αγωνίστρια Κωνσταντίνα Καρτσιώτη. Μια στοχοποίηση με ονοματεπώνυμο και φωτογραφίες της, από πολιτικές δραστηριότητες στις οποίες συμμετείχε, σχετικές με την υποστήριξη της Παλαιστινιακής Αντίστασης, στην Παλαιστίνη, στο Λίβανο και στην Υεμένη, από σιωνιστικά, φασιστικά και φιλοκυβερνητικά μέσα κοινωνικής δικτύωσης που ζητούν τη σύλληψη και τη διαπόμπευσή της!

Η επιχείρηση τρομοκράτησης, όπως αναφέρει, κορυφώθηκε όταν κρατούσε τη φωτογραφία του Γιαχιά Σινουάρ σε πολιτικό μνημόσυνο για τον ένα χρόνο απ' τη δολοφονία του απ' το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ, στις 16 Οκτώβρη του '25. Καταγγέλλει επίσης την επώνυμη στοχοποίησή της απ' τους μηχανισμούς του κράτους των σιωνιστών (σε έκθεση του υπουργείου Εξωτερικών του Ισραήλ και σε δημοσιογραφική σελίδα ισραηλινού πράκτορα με έδρα την Ουάσιγκτον), καθώς και το κλείσιμο σελίδας του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Η Κωνσταντίνα δεν είναι η μόνη που στοχοποιείται. Μέλη πολιτικών οργανώσεων και συλλογικοτήτων που συμμετείχαν στο «March to Gaza» κατονομάζονται επίσης, διαδηλωτές υπέρ της Παλαιστίνης δέρονται απ' τα ΜΑΤ και συλλαμβάνονται, εκπαιδευτικοί διώκονται και καλούνται σε ΕΔΕ επειδή τολμούν να σταθούν αλληλέγγυοι σ' έναν μαχόμενο λαό που υφίσταται μια -ιστορικών διαστάσεων- γενοκτονία. Αποτελεί κι αυτή μια πλευρά στήριξης της ντόπιας αστικής τάξης στο, σύμμαχό της, κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ και υποταγής στα αμερικάνικα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Αλλά ταυτόχρονα και μια επιδίωξη τρομοκράτησης των αγωνιστών, της νεολαίας και του λαού, που ολοένα και πιο μαζικά εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στην Αντίσταση του ηρωικού αυτού λαού. Μια επιδίωξη χωρίς επιτυχία...

7χρονο παιδί στο Νοσοκομείο απ' τα χημικά των ΜΑΤ – ακόμα 20 παιδιά εξετάστηκαν...

Στο Κέντρο Υγείας στη Λ. Αλεξάνδρας και στη συνέχεια στο Νοσοκομείο Παιδών μεταφέρθηκε το 7χρονο παιδί μετά την αδιαθεσία του απ' τα χημικά που έριξαν οι δυνάμεις καταστολής στη συγκέντρωση ενάντια στις συγχωνεύ-

δημοκρατικά δικαιώματα

Να αθωωθούν οι 8 διωκόμενοι αγωνιστές της διαδήλωσης της 6ης Δεκέμβρη '20 στα Χανιά!

Μεθόδευσαν νέα αναβολή της δίκης, παρατείνοντας την ομηρία τους!

Δεν θα περάσει η πολιτική φίμωση!

Μετά από 5 χρόνια ομηρίας και τρεις αναβολές, σύρθηκαν στα δικαστήρια την Τετάρτη, 29 Οκτώβρη, οι 8 διαδηλωτές που είχαν συλληφθεί στις 6/12/2020, επέτειο της δολοφονίας Γρηγορόπουλου, επειδή συμμετείχαν στη συγκέντρωση που είχε καλεστεί από μαζικούς φορείς, οργανώσεις και συλλογικότητες στην Πλατεία Αγοράς, στα Χανιά. Μια συγκέντρωση με αιχμή την εναντίωση στην κυρίαρχη πολιτική της κρατικής τρομοκρατίας, αλλά και των μαζικών θανάτων της πανδημίας. Ανάμεσα στους συλληφθέντες βρίσκονται και δύο μέλη του ΚΚΕ(μ-λ). Σε ένα κρεσέντο υποκρισίας και επιδίωξης εκφοβισμού, η κυβέρνηση απαγόρευσε, τότε, τη συγκέντρωση, με πρόσχημα την πανδημία του COVID-19, όπως έκανε και σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο πραγματικός της στόχος δεν ήταν, βέβαια, η «προστασία απ' την πανδημία»! Όταν την ίδια στιγμή απαξίωνε Νοσοκομεία και δομές περίθαλψης, ενώ μια σειρά χώροι δουλειάς, μέσα μαζικής μεταφοράς και άλλοι χώροι αποτελούσαν πραγματικές «υγειονομικές βόμβες». Άδραξε, δηλαδή, την ευκαιρία για να επιβάλει την απαγόρευση των κινητοποιήσεων, των συγκεντρώσεων, των διαδηλώσεων, των απεργιών και κάθε είδους αγωνιστικής πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης.

Η απαγορευμένη συγκέντρωση στα Χανιά είχε χτυπηθεί άγρια απ' τα ΜΑΤ στο ξεκίνημά της, με ξυλοδαρμούς, χημικά και χειροβομβίδες κρότου - λάμψης. Οι συλληφθέντες αγωνιστές, που παραπέμφθηκαν σε δίκη γιατί «παραβίασαν την απαγόρευση» της ΕΛ.ΑΣ. και της κυβέρνησης, γνώρισαν από τότε ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης και υποστήριξης, που εκφράστηκε με συγκεντρώσεις, εκδηλώσεις, ψηφίσματα, συνεντεύξεις στα ΜΜΕ, δημοσιεύματα και καταγγελίες, που απαιτούσε την αθώωσή τους. Αλλά, κυρίως, στόχευε στην υπεράσπιση της ίδιας της πολιτικής δράσης, στην εναντίωση στο να μπουν «στο γύψο» οι αγώνες του λαού και της νεολαίας.

Το αντίστοιχο κίνημα αλληλεγγύης πέτυχε την αθώωση των συλληφθέντων της 6ης Δεκέμβρη ή της 17 Νοέμβρη 2020 στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και στα Γιάννενα, που αντιμετώπιζαν ανάλογες κατηγορίες. Κόντρα σε μια πολιτική που φασιστικοποιείται συνεχώς και που καθημερινά «γνωρίζουμε» καινούριες εκφράσεις της. Αυτή η 3η εξ αναβολής δίκη αναβλήθηκε, ωστόσο, ξανά, για τις 14 Γενάρη 2026, μέσα από μία εξόφθαλμη μεθόδευση, παρατείνοντας την ομηρία των διωκόμενων. Το πρόσχημα για να ζητήσει ο εισαγγελέας την αναβολή της ήταν η απουσία των δύο αστυνομικών μαρτύρων κατηγορίας την ώρα που ξεκινούσε η δίκη, ενώ αυτοί ήταν παρόντες στα δικαστήρια νωρίτερα και αποχώρησαν μετά από... «έκτακτη κλήση απ' την υπηρεσία»! Ηλίου φαεινότερο! Σημαντική ήταν ωστόσο η συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια (ας μην ξεχνάμε πως ήταν πρωινή ώρα καθημερινής και πως αφορά μια σύλληψη πριν από 5 χρόνια), που με μαχητικότητα πραγματοποίησε και πορεία μέχρι την είσοδο του δικαστηρίου. Γεγονός που δείχνει πως δεν αποτελεί μόνο η αλληλεγγύη και η γενική υπεράσπιση της πολιτικής δράσης την κινητήρια δύναμη που μαζικοποιεί τέτοιες συγκεντρώσεις, αλλά και η διάθεση και έκφραση αντίστασης στη σημερινή εντεινόμενη φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής, που τη βλέπουμε καθημερινά να εξελίσσεται σ' όλα τα μέτωπα. Ο αγώνας για την αθώωση των συλληφθέντων πρέπει να συνεχιστεί και να δικαιωθεί, συμβάλλοντας στο να αποτύχουν τα σχέδια των κυρίαρχων να παραλύσουν τη λαϊκή πάλη.

σεις τμημάτων σε σχολεία της Αθήνας, που πραγματοποιούσαν εκπαιδευτικοί και γονείς με τα παιδιά τους έξω απ' τη διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης στο Μεταξουργείο την Πέμπτη 23/10. Οι γιατροί συνέστησαν πλύσεις και οφθαλμολογική εξέταση... Άλλα 20 παιδιά εξετάστηκαν για «κάψιμο οφθαλμών» στο Κέντρο Υγείας.

Καμιά... αναστολή δεν έχουν τα ΜΑΤ και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι, της κυβέρνησης και των μηχανισμών, όταν πρόκειται να αντιμετωπίσουν τις δίκαιες κινητοποιήσεις του «εχθρού λαού». Εργαζόμενοι, φοιτητές, παιδιά και ηλικιωμένοι, «όλοι» μπαίνουν στο στόχαστρο. Όπως, κατ' αναλογία, οι στρατοί «σύμμαχων» κρατών σαν το Ισραήλ δολοφονούν χιλιάδες παιδιά ως «μελλοντικούς τρομοκράτες».

Αναβολή της δίκης των 15 φοιτητών/φοιτητριών για την κατάληψη της Αρχιτεκτονικής

Ενώ το κίνημα συμπαράστασης στους φοιτητές και τις φοιτήτριες που, στηρίζοντας απόφαση της γενικής συνέλευσης του συλλόγου τους, συμμετείχαν στη συμβολική κατάληψη της Αρχιτεκτονικής του ΕΜΠ και συνελήφθησαν μετά από καταδρομική επιδρομή των δυνάμεων καταστολής δυναμώνει συνεχώς, η δίκη τους αναβλήθηκε για τις 2/6/2026. Η δίκη, με κατηγορίες για «διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας», θα ξεκίναγε στις 27/10, η αναβολή όμως δόθηκε γιατί δεν προσήλθε ο πρόεδρος Χατζηγεωργίου που είχε κληθεί μάρτυρας. Ο ίδιος, δηλαδή, που έδωσε το «πράσινο φως» στην αστυνομία να επέμβει και που κατέθεσε μηνυτήρια αναφορά κατά των συλληφθέντων.

Άλλη μια ομηρία παρατείνεται, με εμφανή μεθόδευση! Η κατάληψη, που αποτέλεσε μέρος του αγώνα ενάντια στις διαγραφές φοιτητών και στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, εκκενώθηκε από τις αστυνομικές δυνάμεις στις 2 τα ξημερώματα της 14ης Οκτώβρη, ημέρα γενικής απεργίας. Η επιδίωξη τρομοκράτησης και εκφοβισμού είναι εμφανής! Οι συλληφθέντες απειλούνται μάλιστα και με διαγραφή απ' τη σχολή με βάση τον εκτρωματικό νόμο 5224/2025! Καταστολή, συλλήψεις, πειθαρχικά, απειλές ενάντια στη νεολαία, σε διαδηλωτές, σε εκπαιδευτικούς, γονείς, εργαζόμενους, λαό, όλα επιστρατεύονται από την ντόπια άρχουσα τάξη και τη σημερινή της διαχείριση για να χτυπήσει στη γέννησή τους αγώνες και αντιστάσεις που φοβάται!

Το κίνημα συμπαράστασης, που έφτασε να αγκαλιάζει μέχρι και πανεπιστημιακούς του ΕΜΠ, πρέπει να συνεχίσει, να πλατύνει και να δυναμώσει. Να αποσυρθούν όλες οι κατηγορίες! Να αθωωθούν όλοι οι συλληφθέντες! Να μη διαγραφούν απ' τη σχολή! Η τρομοκρατία δεν θα περάσει - του λαού η πάλη θα τη σπάσει!

Λαίλαπα ανεμογεννητριών στη Θεσπρωτία

Ανάγκη μαζικοποίησης του αγώνα

Σε έναν από τους μικρότερους νομούς της χώρας σχεδιάζονται και προχωρούν δεκάδες αιολικοί σταθμοί, δηλαδή εκατοντάδες ανεμογεννήτριες - τέρατα σε πάνω από δέκα περριοχές σε όλα τα μήκη και πλάτη. Όπως σε όλη τη χώρα έτσι και εδώ, τα ξένα και ντόπια αρπακτικά του κεφαλαίου δεν λογαριάζουν βουνά και δασικές εκτάσεις, αρχαιολογικούς χώρους, ποτάμια και βοσκοτόπια, αφού άλλωστε το νομικό πλαίσιο τους δίνει τη δυνατότητα να το κάνουν. Είναι για τις δικές τους ανάγκες φτιαγμένο και από αυτές υπαγορευμένο, με τις διατάξεις Χατζηδάκη το 2020 να αποτελούν άλμα για τους σκοπούς των αρπακτικών της «πράσινης» ενέργειας.

Ορισμένες περιπτώσεις βρίσκονται στη φάση της «γνωμοδότησης» (περιοχή Σουλίου), άλλες βρίσκονται στη φάση της ανεμομέτρησης (Βαράθι Ηγουμενίτσας), ενώ ταυτόχρονα υπάρχει καταιγισμός αιτήσεων από διάφορες νεοσύστατες ΙΚΕ πίσω από τις οποίες κρύβονται κατά τον συνήθη τρόπο οι κολοσσοί.

«Πρωτοπορία» στην ευρύτερη περιοχή είναι η Motor oil, της οποίας τα καμώματα τα είδε ο διπλανός νομός Ιωαννίνων με 28 μονάδες και χιλιάδες στρέμματα καταστροφής. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι α/γ θα ξεπερνούν τα 200 μέτρα, ενώ απαιτούνται για καθεμία από αυτές αποψιλώσεις και τιμμεντοστρώσεις πάνω από 5 στρεμμάτων.

Αξίζει να σημειωθεί πως ο καταιγισμός δεν είναι μόνο α/γ αλλά συνολικά των ΑΠΕ καθώς τα φωτοβολταϊκά πάρκα επίσης δίνουν και παίρνουν, ιδιαίτερα στον υψηλής παραγωγικότητας κάμπο της Παραμυθιάς, κόντρα προφανώς στη φτωχομεσαία αγροτιά.

Οι επιπτώσεις για τη ζωή του λαού, τη δουλειά και το περιβάλλον είναι αμέτρητες και ανυπολόγιστες: πρώτη και κύρια η συνέχιση της διάλυσης του όποιου πρωτογενή τομέα της αγροτιάς (κτηνοτροφία και γεωργία), επιπτώσεις στο μικροκλίμα της περιοχής, στην υδροδότηση, στη χλωρίδα, στην πανίδα και ιδιαίτερα την ορνιθοπανίδα, το θόρυβο κ.λπ.

Η μικρή διάρκεια ζωής των μονάδων (20-25 έτη) είναι βέβαιο ότι θα μας αφήσει τα κουφάρια τους, αφού, όπως έδειξε η εμπειρία της Εύβοιας όπου εγκαταστάθηκαν οι πρώτες α/γ και όπως ομολογούν και οι ίδιες οι μελέτες τους, η ανακύκλωση είναι δύσκολη έως αδύνατη.

Έχει γίνει φανερό σε μεγάλο μέρος του λαού μας πως τα παλιά επιχειρήματα περί θέσεων εργασίας, ανάπτυξης και φθηνού ρεύματος έχουν πάει περίπατο. Όλοι γνωρίζουν πως οι θέσεις εργασίας αφορούν ελάχιστες για τη φάση κατασκευής (εκσκαφές, σκυροδέματα), ενώ τα ψίκουλα των ανταποδοτικών τα βλέπει ο λαός μας στους λογαριασμούς της ΔΕΗ, όπου κάθε νέα ΑΠΕ σημαίνει και νέα αύξηση στο ρεύμα (υπάρχει άλλωστε και ειδικό τέλος για να χρηματοδοτούνται οι ΑΠΕ).

Με βάση αυτή τη λαίλαπα και την ανάγκη αντίστασης του λαού της Θεσπρωτίας, συγκροτήθηκε και δρα η πρωτοβουλία με τίτλο «**Πολίτες της Θεσπρωτίας ενάντια σε ανεμογεννήτριες - ΑΠΕ**» στην οποία το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετέχει μαζί με οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και ανένταχτες πολίτες και αγωνιστές. Έχουν πραγματοποιηθεί αρκετές παρεμβάσεις με πανό,

μοιράσματα κ.λπ., ενώ αρκετά σημαντικές ήταν οι 3 συζητήσεις- συνελύξεις κατά τόπους με δεκάδες ντόπιους πολίτες οι οποίοι πήραν και το λόγο, εκδηλώσεις που αποτελούν και την κατεύθυνση για το μέλλον.

Μεταξύ των ζητημάτων που μπαίνουν στην κουβέντα είναι το ξεκαθάρισμα των αυταπατών για τη βαρύτητα των δημοτικών αρχών, που πλέον έχουν μόνο γνωμοδοτικό ρόλο στις αποφάσεις, και για το γεγονός πως το μπλοκάρισμα δεν θα έρθει ούτε μέσω προσφυγών αλλά μέσω της συγκρότησης πανθεσπρωτικού αγώνα από τον ίδιο τον κόσμο. Επίσης, θετι-

κό σημείο είναι πως μεγάλο μέρος των τοποθετήσεων - εισηγήσεων στοιχειοθετείται με πολύπλευρα επιχειρήματα γύρω από τις τραγικές 'μελέτες' τις οποίες και καταρρίπτει.

Αρκετά ουσιαστικό πολιτικό ζήτημα που έχει τεθεί είναι το γεγονός πως στη Ελλάδα υπάρχει υπερπαραγωγή ενέργειας από ΑΠΕ με αποτέλεσμα το «πέταμα» ενέργειας και πως η Ελλάδα έχει υπερβεί το στόχο της ΕΕ για το 2030. Το ότι οι αιτήσεις επίσης τον έχουν υπερβεί πολλές φορές αποδεικνύει περίτρανα πως όλα πηγάζουν τόσο από τη δίψα του κεφαλαίου σε αυτό το πεδίο όσο και από τις

πολιτικές τής **εξάρτησης** που θέλουν τη χώρα έρμαιο για τις ανάγκες κερδοφορίας του ξένου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών χωρών.

Τέλος, συστατικό στοιχείο που μπαίνει αναγκαία στη συζήτηση είναι η αναφορά στους νικηφόρους αγώνες που έχουν δοθεί σε ορισμένες περιοχές της χώρας από κατοίκους καθώς αυτό δείχνει το δρόμο, δείχνει ότι μπορεί να υπάρξει νίκη με μπλοκάρισμα ΑΠΕ, ξεδιαλύνει αυταπάτες σε μία περίοδο που τόσο τοπικά όσο και γενικά η κατάσταση του κινήματος το απαιτεί έντονα.

Η ταξική οικονομία των καφέ

Το ερευνητικό κέντρο Ελληνικό Παρατηρητήριο του London School of Economics δημοσίευσε μελέτη τεσσάρων ελλήνων ερευνητών με τίτλο: «**Η οικονομία των καφέ: Διαρθρωτικός μετασχηματισμός στην Ελλάδα μετά τη λιτότητα και τις "μεταρρυθμίσεις"**».

Τα ειρωνικά εισαγωγικά στη λέξη «μεταρρυθμίσεις» τονίζουν την άποψη των συγγραφέων ότι οι μεταρρυθμίσεις των μνημονίων αντί να λύσουν τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας τα έκαναν χειρότερα.

Η βασική παρατήρηση είναι η άνιση διόγκωση συνολικά του τομέα της εστίασης και του τουρισμού σε σχέση με τους υπόλοιπους κλάδους της οικονομίας, η οποία παρέσυρε τη συνολική παραγωγικότητα της οικονομίας προς τα κάτω. Τα μνημόνια, αντί να ενισχύσουν την ανταγωνιστικότητα, προκάλεσαν βαθιά ύφεση, την οποία η οικονομία ακόμα δεν έχει ξεπεράσει, κάτι που και το ίδιο το ΔΝΤ παραδέχθηκε πριν λίγα χρόνια.

Η απασχόληση μετατοπίστηκε προς τομέες χαμηλής παραγωγικότητας όπως η εστίαση και τα καταλύματα, όπου αυξήθηκε κατά 87% μεταξύ 2009 και 2023. Έτσι η αύξηση της απασχόλησης συνοδεύτηκε από μείωση των πραγματικών μισθών, που έφτασε το 60% μεταξύ 2008 και 2024! Επιπλέον, αυξήθηκε η μερική απασχόληση και η επισφάλεια, αλλά και το μορφωτικό επίπεδο των εργαζόμενων στους κλάδους αυτούς, γιατί εκεί απα-

σχολούνται πολλοί πτυχιούχοι που δεν μπορούν να βρουν αλλού δουλειά.

Βραχυπρόθεσμα οι τομείς αυτοί αυξάνουν τη συνολική ζήτηση και το εισερχόμενο συνάλλαγμα, όμως οι μεσο-μακροπρόθεσμες συνέπειες είναι αρνητικές. Και βέβαια, μπορεί να αποδειχθεί ολέθρια η εξάρτηση από τις αυξομειώσεις του τουρισμού από εποχή σε εποχή ή από περιοχή σε περιοχή ή πολύ περισσότερο για άλλους λόγους, όπως οι γενικές ή περιφερειακές πολιτικές και γεωπολιτικές εξελίξεις.

Η μελέτη καταλήγει στη θέση πως το ξεπέρασμα της κατάστασης αυτής είναι η υιοθέτηση πολιτικών που θα προωθήσουν τομείς υψηλής παραγωγικότητας και την τεχνολογική ανάπτυξη και θα εξασφαλίσουν μια ανάπτυξη χωρίς αποκλεισμούς.

Το παραγωγικό μοντέλο προς το οποίο μετασχηματίζεται η ελληνική οικονομία εδώ και δεκαετίες ευνοεί τις υπηρεσίες σε βάρος του πρωτογενούς τομέα και της βιομηχανίας. Το ξεκλήρισμα της αγροτιάς, σε βαθμό που φτάσαμε να μιλάμε για επισιτιστική κρίση, και η αποβιομηχάνιση κάνουν και την τουριστική ανάπτυξη ακόμα πιο στρεβλή. Πέρα, δηλαδή, από το γεγονός ότι μια οικονομία, ούτως ή άλλως, δεν μπορεί να στηρίζεται στις υπηρεσίες και ειδικά στον τουρισμό, όταν κι αυτός δεν έχει πίσω του στοιχειώδη ανάπτυξη των άλλων τομέων, τότε γίνεται ακόμα πιο επισφαλής.

Έτσι, η «βαριά βιομηχανία» της

χώρας, όπως τη λένε, και οι συναφείς κλάδοι, όπως η εστίαση, είναι παράδεισος κερδοφορίας για τους λίγους που την εκμεταλλεύονται και κόλαση μαύρης, κακοπληρωμένης και απλήρωτης εργασίας για τους πολλούς που με τον ιδρώτα τους την κάνουν να δουλεύει.

Αυτή η διάρθρωση της ελληνικής οικονομίας δεν οφείλεται, όμως, σε λάθος συνταγές που εφαρμόστηκαν με τα μνημόνια. Γιατί ο στόχος των μνημονίων δεν ήταν να διορθώσουν τα κακώς κείμενα, αλλά να εφαρμόσουν μια άνευ προηγουμένου επίθεση στα δικαιώματα του λαού, να ξεζουμίσουν τη χώρα και τους εργαζόμενους και να υποθηκεύσουν όχι μόνο την οικονομία της, αλλά και το μέλλον της για πολλές γενιές, μέσα στους ανταγωνισμούς των δανειστών-ιμπεριαλιστών. Ένα μέλλον που, όχι τυχαία, συχνά χαρακτηρίζεται ως «τα γκαρσόνια της Ευρώπης».

Επειδή, λοιπόν, η αιτία του προβλήματος δεν είναι τεchnο-οικονομική, αλλά πολιτική, πολιτική και μόνο είναι και η απάντηση και η λύση του. Καμιά μεταρρύθμιση της παραγωγής και της οικονομίας δεν μπορεί να γίνει σε όφελος του λαού από τους ίδιους που έχουν κάνει όλες τις αντιλαϊκές μεταρρυθμίσεις μέχρι τώρα. Γιατί το ζητούμενο είναι πάντα το ποια συμφέροντα θα πρέπει να εξυπηρετηθούν. Και τα συμφέροντα του λαού δεν μπορεί να τα εξυπηρετήσει κανείς άλλος εκτός από τον ίδιο.

ΚΥΠΡΟΣ: ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Δρομολογούνται νέες εξελίξεις, με φόντο τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών

Με μια εντυπωσιακή νίκη του Τουφάν Ερχιουρμάν έναντι του απερχόμενου Ερσίν Τατάρ ολοκληρώθηκαν οι εκλογές των Τουρκοκυπρίων για την ανάδειξη ηγέτη στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου. Με ποσοστό 62,7% (έναντι 35,8% που συγκέντρωσε ο Τατάρ) ο Ερχιουρμάν αναδεικνύεται νέος ηγέτης των Τουρκοκυπρίων και η εκλογή του συνοδεύεται από σειρά αναλύσεων και εκτιμήσεων γύρω από το μέλλον του Κυπριακού. Κι αυτό γιατί ο Ερχιουρμάν εμφανίζεται ως πιο διαλλακτικός και υπέρμαχος της επανέναρξης των συνομιλιών για το Κυπριακό στο πλαίσιο του ΟΗΕ, σε αντίθεση με τον απερχόμενο Τατάρ, ο οποίος υποστήριζε ότι δεν υπήρχε κάτι περισσότερο να συζητηθεί ανάμεσα στις δύο πλευρές και ότι η μόνη λύση βρίσκεται στην αναγνώριση δύο κρατών.

«Η πρόταση Τατάρ για λύση δύο κρατών ή για “κυρίαρχη ισότητα” δεν είναι αποδεκτή από τη διεθνή κοινότητα. Εμείς πιστεύουμε ότι μια συνολική λύση μπορεί να επιτευχθεί μόνο στο πλαίσιο των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ» δήλωνε σχετικά ο Ερχιουρμάν, ενώ αυτός και το κόμμα του οποίου ήταν πρόεδρος (το Ρεπουμπλικανικό Τουρκικό Κόμμα, ΡΤΚ) όλη την προηγούμενη περίοδο υποστήριξαν τη λύση του Κυπριακού στη βάση της Διζωνικής Δικονομικής Ομοσπονδίας.

Με βάση την έκταση της νίκης, και σε μια προσπάθεια να αποφευχθούν εντυπώσεις περί ρήξης, ο Ερχιουρμάν αμέσως μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων δήλωσε ότι «αυτή η εκλογή δεν έχει νηπιμένο. Ως τουρκοκυπριακός λαός, κερδίσαμε όλοι μαζί», για να συμπληρώσει ότι «από αυτή τη στιγμή, δεν είμαι πλέον ο πρόεδρος του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος. Δίνω τον λόγο μου ότι θα είμαι ο πρόεδρος όλων των πολιτών μου με απόλυτη αμεροληψία». Παράλληλα, διαβεβαίωσε ότι θα ασκήσει τα καθήκοντά του, ιδίως στην εξωτερική πολιτική, σε στενή διαβούλευση με την Αγκυρα. «Είναι ζωτικής σημασίας (οι σχέσεις με την τουρκική κυβέρνηση). Η εγγυητική ιδιότητα της Τουρκίας έχει για τους Τουρκοκυπρίους καθοριστική σημασία», όπως ανέφερε.

Ωστόσο, είναι σαφές ότι η εκλογή Ερχιουρμάν σηματοδοτεί νέες εξελίξεις στην υπόθεση του Κυπριακού. Όπως είναι σαφές ότι σχετίζεται άμεσα με τις ευρύτερες πρωτοβουλίες στην περιοχή που γίνονται καθ' υπαγόρευση ή με την άμεση εμπλοκή των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των ΗΠΑ. Έχουν μεγάλο ενδιαφέρον οι δηλώσεις του –αιφνιδισμένου– Τατάρ μετά την ήττα του, οι οποίες αφήνουν να φανεί ότι οι εξελίξεις αυτές είχαν ήδη δρομολογηθεί με εμπλοκή και των ιμπεριαλιστών: «Το αποτέλεσμα οφείλεται σε εξωτερικούς παράγοντες, ειδικά από τη νότια Κύπρο και την ΕΕ, όλοι μαζί. Είναι φανερό ότι ήρθαν ορισμένες ενισχύσεις [στον αντίπαλο], εμείς δεν τις είδαμε, αλλά ήρθαν, διοχετεύτηκε ελπίδα. [...] Κατέβηκα ως ανεξάρτητος υποψήφιος με την υποστήριξη τριών κομμάτων. Όταν βλέπω τα πρώτα αποτελέσματα, υπάρχει πρόβλημα. Τα τρία κόμματα δούλεψαν, αλλά το ποσοστό τους είναι πολύ υψηλότερο από αυτό που έλαβα. Αυτό σημαίνει ότι υπήρξαν διακομματικά και εσωκομματικά προβλήματα που αντανάκλασαν στα αποτελέσματα».

Λιγότερο αιφνιδιασμένη φαίνεται η πλευρά της Τουρκίας, καθώς είναι όλο και πιο σαφείς οι

πιέσεις που δέχεται από την πλευρά των ΗΠΑ προκειμένου να ξεκαθαρίσει τη θέση της και να στοιχηθεί με τις αμερικανικές επιδιώξεις. Κι αυτό γιατί η εκλογή Ερχιουρμάν ήρθε σε μια περίοδο όπου η περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου είναι στο επίκεντρο των εξελίξεων και, φυσικά, του ενδιαφέροντος των ιμπεριαλιστών. Η επιδίωξη των ΗΠΑ να στοιχίσουν τις ντόπιες άρχουσες τάξεις στο άρμα των αμερικανικών σχεδίων εκδηλώνεται μέσα από μια σειρά κινήσεις και παράγει μια σειρά αποτελέσματα. Ιδιαίτερη, αλλά σημαντική, πτυχή αυτών των κινήσεων είναι η υπόθεση της Κύπρου. Η ένταξη της Κύπρου στο ΝΑΤΟ και η μετατροπή του νησιού σε «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» για λογαριασμό το αμερικανικού ιμπεριαλισμού, η αξιοποίησή της ως πεδίου άντλησης αλλά και μεταφοράς ενεργειακών κοιτασμάτων, η αξιοποίησή της ως συγκολλητικού στοιχείου για περιφερειακές και ενεργειακές συμμαχίες, και με επιπλέον στόχο τον περιορισμό της ρωσικής περιοχής στην περιοχή, είναι μερικά από τα στοιχεία που αναδεικνύουν τη σημασία του νησιού για τους ιμπεριαλιστές.

Γι' αυτό και απαιτείται το ξεπέρασμα των προβλημάτων που δημιουργούνται από τις αντιπαράθεσεις ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία για το ζήτημα αυτό. Μια υπόθεση καθόλου εύκολη, η οποία σκοντάφτει στις ιδιαίτερες φιλοδοξίες των δύο αρχουσών τάξεων και σε σοβαρές αντιπαλότητες δεκαετιών. Η τουρκική πλευρά θέλει να εδραιώσει και να νομιμοποιήσει την κατοχή του βόρειου τμήματος της Κύπρου, ενώ και οι δύο πλευρές θέλουν για λογαριασμό τους το πάνω χέρι στην όποια διευθέτηση. Αυτές οι αντιθέσεις είναι που οδήγησαν σε «ναυάγιο» μια σειρά προσπαθειών για συνομιλίες ανάμεσα στις δύο πλευρές υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, με πιο πρόσφατη την αποτυχία και τον τερματισμό των συνομιλιών στο Κραν Μοντανά το 2017. Και αυτές οι αντιθέσεις είναι που θα επικριρηθεί για μια ακόμη φορά να ξεπεραστούν μετά την εκλογή Ερχιουρμάν. Κάτι που δεν είναι καθόλου εύκολο, παρά την υπερβολική αισιοδοξία της ελληνικής πλευράς μετά τα εκλογικά αποτελέσματα. «Νέο κεφάλαιο ελπίδας και προσδοκίας για την επανένωση του νησιού» διέκρινε ο υπ. Εξ. Γεραπετρίτης, ενώ –πιο συγκρατημένος– ο πρόεδρος της Κύπρου, Νίκος Χριστοδουρίδης, ανέφερε «την ετοιμότητα, τη σταθερή πολιτική θούληση και την αποφασιστικότητα μου να συνεχίσω να συμβάλλω στην προσπάθεια για την επανέναρξη των ουσιαστικών διαπραγματεύσεων για την επίλυση του Κυπριακού, από το σημείο που διακόπηκαν στο Κραν Μοντανά».

Το πού θα οδηγήσουν οι εξελίξεις είναι πολύ δύσκολο να προβλεφθεί, αν και οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ επείγονται για μια «λύση». Φυσικά, το τι εννοεί κάθε πλευρά με τον όρο «λύση» είναι πολύ μακριά από τα συμφέροντα του κυπριακού λαού, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Αυτοί είναι που υφίστανται τις συνέπειες της ιμπεριαλιστικής περισφίξης του νησιού και της τυχοδιωκτικής πολιτικής των αστικών τάξεων Ελλάδας, Κύπρου και Τουρκίας. Και αυτοί είναι που θα υποστούν τις συνέπειες των νέων σχεδίων που απεργάζονται τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία για το νησί. Σχέδια που δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματική προοπτική που πρέπει να χαράξει ο κυπριακός λαός για Κύπρο ενιαία και ανεξάρτητη, χωρίς «εγγυητές» και «προστάτες».

Η «πρωτοβουλία» Μπτοστάκν για ένα πενταμερές Φόρουμ χωρών της ΝΑ Μεσογείου, που ανακοινώθηκε στη Βουλή στις 16 Οκτώβρη, δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, οπωσδήποτε όμως έβγαλε στο προσκήνιο εξαιρετικά σημαντικές κινήσεις που εξελίσσονται σε δεύτερο πλάνο τους τελευταίους μήνες. Μια έντονη διπλωματική κινητικότητα με επίκεντρο την Ουάσιγκτον για συνολικές διευθετήσεις στη ΝΑ Μεσόγειο.

Ο Μασάντ Μπούλος, συμπεθέρος του Τραμπ και ειδικός σύμβουλος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για αραβικές και αφρικανικές υποθέσεις, έχει εδώ και καιρό αναλάβει την ευθύνη να φέρει κοντά τις τέσσερις βασικές χώρες (Λιβύη, Αίγυπτο, Τουρκία και Ελλάδα – η πρόταση Μπτοστάκν προσθέτει και τη Δημοκρατία της Κύπρου), έχοντας κατ' ιδίαν συνομιλίες με τις ηγεσίες τους (με τον Μπτοστάκν στις 27 Σεπτεμβρη, στο περιθώριο της Γ.Σ. του ΟΗΕ). Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και ο πρέσβης των ΗΠΑ στην Αγκυρα, Τομ Μπάρακ, ο απεσταλμένος για τη Μέση Ανατολή, Στιβ Γουίτκοφ, ενώ στην ομάδα προστίθεται από τις αρχές Νοέμβρη και η νέα πρέσβειρα των ΗΠΑ στην Αθήνα, Κίμπερλι Γκίλφοϊλ.

Οι επιδιώξεις των ΗΠΑ

Είναι προφανές ότι δεν μιλάμε για μια «πρωτοβουλία Μπτοστάκν» που έγινε για να «προλάβει τις εξελίξεις», όπως αναφέρουν τα περισσότερα ΜΜΕ, αλλά για μια «κατ' εντολήν» κίνηση (λέγεται ότι δόθηκε κατά τη διάρκεια της συνόδου του Σαρμ Ελ Σέιχ για το Παλαιστινιακό) που ανοίγει το δρόμο στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ.

Η Νοτιοανατολική Μεσόγειος, μετά και δίπλα στη Μέση Ανατολή, μπαίνει στην ατζέντα της διοίκησης Τραμπ με βασικό στόχο να δημιουργηθεί ένα σταθερό, για τις ΗΠΑ, γεωστρατηγικό πλαίσιο στο οποίο θα ενταχθούν όλες οι χώρες της περιοχής. Επιδιώκουν τη γεωπολιτική στοίχιση των χωρών αυτών στο άρμα τους, στη βάση των επιλογών και στοχεύσεών τους για τη Μέση Ανατολή, με προεκτάσεις προς τη Νοτιοανατολική Ασία και την Κίνα, αλλά και –κυρίως– στη βάση της μεγάλης και καθοριστικής αναμέτρησης που διεξάγουν στην Ουκρανία με τη Ρωσία. Επιχειρούν να αναιρέσουν και να μπλοκάρουν συνολικά την παρουσία και τις επιρροές που έχει ή αναπτύσσει η Ρωσία με τις χώρες αυτές (ένταξη Αιγύπτου στους BRICS, παρεμβάσεις Ρωσίας σε Λιβύη, ανοίγματα Τουρκίας κ.λπ.) και να καταστήσουν την περιοχή πεδίο δικής τους, απόλυτης γεωστρατηγικής ισχύος.

Παράλληλα, σημαντικό, όχι όμως πρωτεύοντα ρόλο παίζει και η –κατ' αυτόν τον τρόπο– άρση των εμποδίων που βάζουν οι αντιθέσεις των τοπικών αρχουσών τάξεων στους αγωγούς ενεργειακών διασυνδέσεων και στην εξόρυξη υδρογονανθράκων από αμερικανικούς ενεργειακούς κολοσσούς, όπως η Chevron, που έχει ανακοινώσει τη δραστηριοποίησή της σε ελληνικά ύδατα, η Exxon Mobil που ερευνά σε περιοχή λιβυκής δικαιοδοσίας και άλλες αμερικανικές εταιρείες που είναι παρούσες στην Κύπρο, στην Αίγυπτο και στο Ισραήλ. Έτσι κι αλλιώς, ο ενεργειακός ανταγωνισμός και η λεγόμενη πλήρης απεξάρ-

τηση της Ευρώπης από τους ρωσικούς υδρογονάνθρακες είναι βασικό συστατικό του συνολικού ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

Αγκάθια και σκόπελοι

Δεν είναι καθόλου δεδομένο αν μπορεί εύκολα και γρήγορα να προχωρήσει ένα τέτοιο μεγαλεπήβολο σχέδιο, ενώ δεν έχει φανεί ακόμη καθαρά ποια θέση θα πάρει το σχέδιο αυτό στο εύρος των ανοικτών θεμάτων της εξωτερικής πολιτικής του Τραμπ. Το σίγουρο είναι ότι έχουμε μπει σε μια περίοδο επιτάχυνσης των εξελίξεων στην περιοχή της ΝΑ Μεσογείου για «λύση πακέτο», με πολύ σοβαρές πιέσεις που ασκούνται και θα συνεχίσουν να ασκούνται σε κάθε χώρα, οι οποίες φυσικά κλιμακώνονται ανάλογα με το «βάρος» και την «αξία χρήσης» που έχει η καθεμία για τις ΗΠΑ.

Τα αγκάθια του σχεδίου είναι πολλά, ακόμη από τα πρώτα βήματα. Από την εκπροσώπηση της Λιβύης, όπου υπάρχουν δύο φορείς εξουσίας, τις επιδιώξεις και τις αντιπαλότητες της Αιγύπτου και της Τουρκίας, τη μη συμμετοχή του Ισραήλ, που ούτε μπορεί να συμπεριληφθεί αλλά ούτε και να αγνοηθεί, και φυσικά τις αντιδράσεις της Ρωσίας, που δεν πρόκειται να παραμείνει αδρανής, καθώς έχει ενεργούς διαύλους με τις περισσότερες χώρες. Ούτε φυσικά η στάση των Ευρωπαίων, που έχουν παρουσία και φιλοδοξίες στην περιοχή, είναι δεδομένη.

Παράλληλα, και στην εφαιπόμενη (γεωγραφικά και γεωπολιτικά) περιοχή της Μέσης Ανατολής, τα αμερικανικά σχέδια για τη Γάζα, το τράβηγμα των αραβικών κρατών και η εξομάλυνση των ανταγωνισμών Ισραήλ-Τουρκίας παρουσιάζουν σοβαρά μπλοκαρίσματα ικανά να πυροδοτήσουν αστάθειες και στη ΝΑ Μεσόγειο.

Ελληνοτουρκικές σχέσεις και Κυπριακό

Τα πιο σημαντικά προβλήματα εντοπίζονται στις ελληνοτουρκικές σχέσεις και το Κυπριακό. Εδώ και δεκαετίες οι όποιες πρωτοβουλίες για διευθέτηση των ελληνοτουρκικών διαφορών είχαν αποσυνδεθεί από την πορεία «λύσης» του Κυπριακού. Από την άλλη, μετά και την αποτυχία του Κραν Μοντανά, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν περιμένει τις πρωτοβουλίες του ΟΗΕ και έχει επιταχύνει τη ΝΑΤΟποίηση του νησιού, με σημαντική εξέλιξη τη χρονική επέκταση της άρσης του εμπάργκο όπλων στην Κυπριακή Δημοκρατία από ένα στα πέντε χρόνια.

Σήμερα, με τις υπάρχουσες αναγκαιότητες για τις ΗΠΑ και στο πλαίσιο της δημιουργίας όρων υπεροχής έναντι των ανταγωνιστών τους, φαίνεται ότι τα ζητήματα Αιγαίο-Κύπρος-ΑΟΖ αντιμετωπίζονται ως ενιαίο πακέτο και με τους αναγκαίους συμψηφισμούς για να υπάρξει «συνολική λύση», και από εκεί και πέρα οι εξελίξεις θα δείξουν και τις εναλλακτικές επιλογές.

Εδώ και καιρό υπάρχουν διαρροές ότι προετοιμάζεται αμερικανική πρωτοβουλία, την ίδια στιγμή που οι δηλώσεις του ΥΠΕΕ της Τουρκίας Χακάν Φιντάν ξανανοίγουν το πεδίο της διαπραγμάτευσης. Τα χωρικά ύδατα με πιθανή

N.A. ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ – ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ – ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Συνολικές διευθετήσεις για γεωστρατηγική υπεροχή των ΗΠΑ

» *Είναι προφανές ότι δεν μιλάμε για μια «πρωτοβουλία Μητσοτάκη» που έγινε για να «προλάβει τις εξελίξεις», όπως αναφέρουν τα περισσότερα ΜΜΕ, αλλά για μια «κατ’ εντολήν» κίνηση που ανοίγει το δρόμο στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ.*

κλιμακωτή διεύρυνσή τους, οι ΑΟΖ, οι εξορύξεις και τα καλώδια, το casus belli και η συμμετοχή της Τουρκίας στο ευρωπαϊκό πρόγραμμα SAFE μπαίνουν στο τραπέζι, την ίδια στιγμή που η άφιξη της Κίμπερλι Γκίλφοϊλ στην Αθήνα αναμένεται να δώσει νέα τροπή στη συνολική «τακτοποίηση» των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων.

Παράλληλα, οι βασικές δυνάμεις της Ευρώπης στρέφονται προς την Τουρκία, επιθυμώντας να την εντάξουν στο λεγόμενο ευρωπαϊκό σύστημα ασφαλείας, είτε μέσω του πρόγραμμα SAFE είτε/και με την πώληση αεροσκαφών Eurofighter, που πλέον έχει οριστικοποιηθεί.

Σε μια παράλληλη εξέλιξη, η ανάδειξη του νέου ηγέτη στα κατεχόμενα της Κύπρου, Τουφάν Ερχιουρμάν, που παρουσιάζεται πιο ευέλικτος ως προς το «επικάλυμμα» της διχοτομικής λύσης, προβάλλεται ως ευκαιρία «γρήγορης επίλυσης του Κυπριακού» σαν μέρος ενός συνολικότερου πακέτου και βασικό αποτέλεσμα τη ΝΑΤΟποίηση του «ενωμένου» νησιού.

Μια τέτοια εξέλιξη θα απαντά και στο μεγάλο αγκάθι για την προώθηση του Φόρουμ, που είναι η εκπροσώπηση της Κύπρου σ’ αυτό. Η πρόταση Μητσοτάκη αναφέρεται στην διεθνώς αναγνωρισμένη Δημοκρατία της Κύπρου, κάτι που δεν πρόκειται να δεχτεί η Τουρκία χωρίς τη συμμετοχή και του κατεχόμενου βόρειου τμήματος, που

φυσικά συναντά την αντίδραση της Αθήνας και της Λευκωσίας. Πάντως, η Washington Examiner διερωτάται αν «είναι κατάλληλη στιγμή ο Τραμπ να λύσει το Κυπριακό», ο Χριστοδουλίδης επαναφέρει το Κραν Μοντανά, το ΑΚΕΛ μιλάει για ευκαιρία επανένωσης, το ίδιο και ο Δημήτρης Αβραμόπουλος («Βήμα» 28.10.25) που επισημαίνει ότι πρέπει να ξεπεραστούν οι εθνικιστικές φωνές της αδράνειας.

Συμφωνίες, ανησυχίες και πολιτικές αναδιατάξεις

Αυτή η ένταξη όλων των λεγόμενων εθνικών ζητημάτων -στην πραγματικότητα όλων των ζητημάτων που ακουμπούν το ρόλο της άρχουσας τάξης της χώρας στην περιοχή- σε ένα ενιαίο πακέτο και η προοπτική διευθέτησής τους στη βάση των αναγκών και απαιτήσεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού έχουν προκαλέσει αναστάτωση στην άρχουσα τάξη της Ελλάδας, στους πολιτικούς της εκφραστές και στα διάφορα κέντρα του συστήματος.

Η ανησυχία προέρχεται από το γεγονός ότι το τοπίο, από την αμερικάνικη πλευρά, είναι ακόμη θολό, πέρα από τη γενική επιδίωξη, ενώ η αναβάθμιση της Τουρκίας μέσα από τους ρόλους που της ανατίθενται στην περιοχή από τη διοίκηση Τραμπ προκαλεί σοβαρούς προβληματισμούς για το τελικό αποτέλεσμα.

Παρόλα αυτά, η γενική εικόνα που παρουσιάζεται από γνωστά συστημικά ΜΜΕ και τις τοποθετήσεις κεντρικών πολιτικών στελεχών του αστικού χώρου δείχνει μια αρκετά πλατιά αποδοχή και στήριξη της όλης πρωτοβουλίας. Ξεκινώντας από τον Μητσοτάκη, τον Γεραπερίτη και τον βασικό κορμό της κυβέρνησής του, τον Τσίπρα, που «πάντα ήταν ενάντια στη λογική του εθνικισμού και της αναβλητικότητας», όπως φάνηκε και στη Συμφωνία των Πρεσπών, φυσικά την Ντόρα Μπακογιάννη, που θεώρησε «μεγάλη αλλαγή και ευκαιρία» τις προτάσεις Φιντάν και πρότεινε συναίνεση από τα κόμματα που κυβέρνησαν τη χώρα, τον Βενιζέλο και βεβαίως τον εκφραστή της γραμμής Σημίτη, Ροζάκη. Είναι εκδήλωση μιας κυρίαρχης τάξης της άρχουσας τάξης, που, έχοντας τη γραμμή ότι στις νέες πολεμικές συνθήκες βασικά «τα ακουμπάμε στις ΗΠΑ», σπεύδει να συμφωνήσει και να υπηρετήσει το κάθε σχέδιό τους.

Υπάρχει όμως και η πλευρά του μεγαλύτερου σκεπτικισμού που, παρ’ ότι συμπεριφέρεται τη γραμμή «τα ακουμπάμε στις ΗΠΑ», προτιμάει το σημερινό στάτους από μια κινητικότητα που θα οδηγήσει σε «εθνική υποχώρηση». Εκφραστές της ο Σαμαράς, ο Καραμανλής και ο Δένδιας, πιθανώς ένα κομμάτι του ΠΑΣΟΚ και τα ακροδεξιά μορφώματα. Βασικό τους πρόβλημα, ότι δεν έχουν άλλη εναλλακτική επιλογή ιμπεριαλιστικής στήριξης, τη στιγμή που και οι Ευρωπαίοι επιχειρούν να διευρύνουν τις σχέσεις τους με την Τουρκία και να υπερβούν όποια εμπόδια τίθενται από την ελληνική πλευρά. Παρόλα αυτά, η γραμμή της αμφισβήτησης των διακανονισμών έχει πολιτικό έδαφος και ιστορία δεκαετιών για την άρχουσα τάξη της χώρας, όπου σπρίχτηκαν «επεκτάσεις και νίκες», και σίγουρα θα παίξει ρόλο αναλόγως και των εξελίξεων.

Όλα τα παραπάνω συνδέονται άμεσα και θα επηρεάσουν την προσπάθεια αναστήλωσης του πολιτικού συστήματος της Ελλάδας, όπου ο κύριος εκφραστής είναι κουτσός και ο εναλλακτικός δεν υπάρχει. Μπορεί να επιδιωχθεί ένα «μέτωπο ευθύνης» και ρεαλισμού που θα προσπαθήσει να εκκαθαρίσει

τον ακροδεξιό χώρο και να σταθεροποιήσει την κεντροδεξιά. Σ’ αυτό το μέτωπο μπορεί εύκολα να χωρέσουν κάποια ΠΑΣΟΚικά στελέχη, όμως θα είναι προβληματική μια ανοιχτή προσχώρηση του Τσίπρα, που θέλει να παρουσιάζεται σαν εναλλακτική λύση εκτός του «παλιού πολιτικού συστήματος» και αναζητάει ισορροπίες ανάμεσα σε Ευρωπαίους και Αμερικάνους. Όπως, από την άλλη πλευρά, δεν φαντάζει και πολύ εφικτό ένα «πατριωτικό μέτωπο» με Καραμανλή, Δένδια και Βελόπουλο μαζί. Άρα μπορεί να επιταθούν τα προβλήματα και ο πολιτικός κατακερματισμός. Σε κάθε περίπτωση, το βασικό ζήτημα είναι τι θα απαιτήσουν οι ιμπεριαλιστές και κύρια οι ΗΠΑ από την άρχουσα τάξη της Ελλάδας και ποιες αποφάσεις θα κληθεί να πάρει το πολιτικό σύστημα, σε μια περίοδο μάλιστα που η οργή του κόσμου από τη σαπίλα του συστήματος και την εξαθλίωση που απλώνεται έχει βγει στο δρόμο.

Ο λαός να σταθεί απέναντι

Ανεξάρτητα από τις διαφορετικές προεγγίσεις που παρουσιάζονται πρέπει να έχουμε απολύτως καθαρό ότι: α) Όλες οι αστικές δυνάμεις και παράγοντες υπηρετούν τον ιμπεριαλισμό, τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, τα πολεμικά σχέδια που αυτοί προωθούν και είναι ενάντια στη συμφιλίωση και την αλληλεγγύη των λαών. Οι αντιθέσεις τους αφορούν τα «ανταλλάγματα» που επιδιώκουν να πάρουν για τις υπηρεσίες τους αυτές, σε σχέση με το πόσο «κερδοσιμής» θα βγει στην περιοχή η άρχουσα τάξη έναντι της βασικής της ανταγωνίστριας τουρκικής αστικής τάξης. Είναι ένας καβγάς αντιδραστικός και ανιστόρητος, που σε κάθε περίπτωση φέρνει τα χειρότερα για το λαό, τον οποίο θα επιδιώξουν να εμπλέξουν για τα δικά τους συμφέροντα. β) Ακόμα και ΑΝ υπάρξει συμφωνία διευθέτησης των ελληνοτουρκικών διαφορών, αυτή θα είναι έωλη και υπονομευμένη, γιατί οι ιμπεριαλιστές θα βάλουν μέσα σε αυτή τη σφραγίδα νέων αντιθέσεων και γιατί οι δύο άρχουσες τάξεις έχουν στη φύση τους μαξιμαλισμούς-μεγαλοιδεασμούς και δεν παραιτούνται οριστικά ποτέ από αυτούς.

Έτσι, παρόλο που είμαστε οι τελευταίοι που θα αντιτασσόμασταν σε μια ειρηνική επίλυση-διευθέτηση των υπαρκτών διαφορών, δεν συνηγορούμε σε καμιά περίπτωση σε αυτό που επιδιώκεται να διαμορφωθεί. Δεν είναι μια συμφωνία για «την ειρήνη», αλλά μια συμφωνία για τον πόλεμο, για τη διάταξη και στοίχιση δυνάμεων στο πολεμικό αμερικανονατοϊκό άρμα. γ) Είμαστε απόλυτα ενάντια στη μετατροπή της Κύπρου σε αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ (με όποια μορφή) και υποστηρίζουμε την πάλη για Κύπρο ενιαία, ανεξάρτητη, χωρίς ιμπεριαλιστές και «εγγυητές».

Το μέλλον των λαών και του δικού μας λαού δεν μπορεί να εναποτίθεται στα χέρια των δυναστών και των σφαγέων τους, παρά μόνο να χαράσσεται μέσα από τη δικιά τους ανεξάρτητη συγκρότηση, αλληλεγγύη και πάλη.

Νοσοκομεία Διώξεις, εντατικοποίηση και στο βάθος... αξιολόγηση!

Δεν πρόλαβε να περάσει η ρύθμιση με απόφαση του υφυπουργού Υγείας Μ. Θεμιστοκλέους για διενέργεια υποχρεωτικών 12 ραντεβού στα εξωτερικά ιατρεία ανά γιατρό του ΕΣΥ και ξεκίνησαν οι διώξεις και τα πειθαρχικά. Με απόφαση που τέθηκε σε ισχύ από τις 15 Σεπτεμβρίου, κάθε γιατρός του ΕΣΥ υποχρεούται να κλείνει 12 τουλάχιστον ραντεβού σε πρωινό ωράριο, με πρόσχημα τη δυσκολία των πολιτών να βρουν διαθέσιμα ραντεβού. Μάλιστα από την 1η Οκτώβρη εντάσσονται και στην ενιαία ηλεκτρονική πλατφόρμα εύρεσης ραντεβού.

Τη ρύθμιση αυτή ακολούθησε η πειθαρχική δίωξη που άσκησε ο διοικητής του νοσοκομείου Σερρών στον διευθυντή της παθολογικής κλινικής του νοσοκομείου για τη μη συμμετοχή της κλινικής στα τακτικά ιατρεία. Στην καταγγελία που εξέδωσε η ΟΕΝΓΕ ενδεικτικά αναφέρεται: «Ο διευθυντής αιτιολογμένα και έγκαιρα εξέφρασε την αδυναμία της κλινικής να ενταχθεί στον θεσμό των 12 ραντεβού ανά γιατρό για τα εξωτερικά ιατρεία διότι είναι μια Παθολογική κλινική στην οποία υπηρετούν 6 γιατροί ενώ ο οργανισμός προβλέπει 13 θέσεις και εφημερεύει κάθε μέρα σε γενική εφημερία». Θυμίζουμε ότι στο νοσοκομείο Σερρών είχαν προηγηθεί μαζικές παραιτήσεις γιατρών από την παθολογική το προηγούμενο διάστημα.

Πού πηγαίνουμε λοιπόν; Φαίνεται ότι η επίθεση της κυβέρνησης στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών δεν έχει σταματημό. Πλάι-πλάι φυσικά με το περαιτέρω χτύπημα στη δωρεάν περίθαλψη για τον λαό. Ο υπουργός επιχειρηματολογεί γύρω από το μέτρο και διατείνεται ότι έτσι θα μπορέσουν περισσότεροι πολίτες να βρουν ευκολότερα και ταχύτερα ραντεβού στα εξωτερικά ιατρεία. Όμως, όταν η κατάσταση στα επείγοντα είναι αυτή που περιγράφεται γλαφυρά από τον διευθυντή της παθολογικής των Σερρών, ότι δηλαδή δεν βγαίνουν καν οι βάρδιες για την εφημερία, τότε για ποια διευκόλυνση συζητάμε; Όταν δηλαδή ο λαός δεν μπορεί να βρει λύση στο πρόβλημά του σε επείγουσα βάση, τότε πώς θα τη βρει σε προγραμματισμένο ραντεβού; Όταν οι αναμονές στα επείγοντα ξεπερνάνε πολλές φορές τις 8 ώρες, τότε ποιο εξωτερικό ιατρείο θα μπορέσει να καλύψει την ανάγκη του λαού για άμεση πρόσβαση σε περίθαλψη; Εκτός κι αν δεχτούμε ότι «5,5 ώρες δεν είναι πολύ να περιμένεις στα επείγοντα», όπως είπε ο υπουργός Υγείας Α. Γεωργιάδης.

Στα νοσοκομεία διαμορφώνεται μέρα με τη μέρα ολοένα και πιο ασφυκτικό εργασιακό πλαίσιο από πλευράς κυβέρνησης. Αξιοποιείται το σύνολο των ψηφισμένων νόμων του προηγούμενου διαστήματος για να εντατικοποιηθεί περαιτέρω η εργασία. Στο αίτημα για μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, η «λύση» δίνεται με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου από γιατρούς με μπλοκάκι, ενώ η δυνατότητα άσκηση ιδιωτικού έργου παράλληλα με το δημόσιο, υποσκάπτει τη δυνατότητα των νοσοκομειακών να παλέψουν για ωράριο και βελτίωση μισθών.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και το βραχιολάκι στα επείγοντα. Ένα μέτρο του τελευταίου διαστήματος που έρχεται να σφίξει τα λουριά στους εργαζόμενους. Καταγράφεται κάθε λεπτό παραμονής του ασθενούς στον χώρο των επείγοντων και οι εργαζόμενοι καλούνται να

ανταπεξέλθουν γρηγορότερα, έχοντας τον ίδιο όγκο δουλειάς. Καθιστά μάλιστα την αναμονή στα επείγοντα «ατομική ευθύνη» κάθε υγειονομικού. Με τέτοια μέτρα, εκτός από την εντατικοποίηση, φέρνει τη συνεχή αξιολόγηση στην καθημερινότητα των εργαζομένων. Έτσι, όποιος αντιδρά, θα... δώκεται πειθαρχικά. Αυτή είναι η γραμμή της κυβέρνησης για την εμπέδωση της πολιτικής της.

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο, είναι σε εξέλιξη η εκδίκαση της υπόθεσης της αγωνίστριας Χ. Χοτζόγλου στο εκπαιδευτικό κίνημα και αυτή η εικόνα, είναι εικόνα από το μέλλον των δημοσίων υπαλλήλων συνολικά. Άλλωστε είναι πολύ φρέσκια η ψήφιση του νέου πειθαρχικού.

Μπροστά σε όλα αυτά, τι κάνουμε; Ο λαός για την περίθαλψή του και οι εργαζόμενοι υγειονομικοί είναι σύμμαχοι στην πάλη για δικαιώματα. Οφείλουν να υπερασπιστούν το δικαίωμα σε ίση-πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους. Ακόμα, να παλέψουν από κοινού για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Σ' αυτό το καθήκον που τίθεται, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες στήνουν ανάχωμα για λογαριασμό της πολιτικής του συστήματος αποτελώντας τροχοπέδη σε κάθε προσπάθεια των εργαζομένων. Η ΠΟΕΔΗΝ ουσιαστικά σερνόμενη από την ΟΕΝΓΕ και κυριολεκτικά για να βγει από την υποχρέωση, καλεί σε πανελλαδική κινητοποίηση στις 6/11, με στάση εργασίας στην Αττική και απεργία στην υπόλοιπη χώρα. Από την άλλη η ΟΕΝΓΕ «χαράζει» δρόμο προς 48ωρη απεργία, με πανελλαδικό κατέβασμα στην Αθήνα χωρίς καμία σύνδεση με τα πραγματικά δεδομένα πάλης των εργαζομένων και τις συλλογικές τους διαδικασίες. Γιατί, για να προχωρήσεις σε 2ήμερη απεργία, απαι-

τείται να έχουν χτιστεί μαζικοί όροι υπεράσπισης μιας τέτοιας κίνησης. Όμως αυτά είναι ψιλά γράμματα για τις ρεφορμιστικές ηγεσίες, που διαστρεβλώνουν τον απεργιακό αγώνα ώστε να πλάσσουν τους εαυτούς τους σε καλύτερες θέσεις στη διαπραγμάτευση με την κυβέρνηση και το κεφάλαιο.

Οι εργαζόμενοι από την πλευρά τους έχουν ανάγκη να μετουσιώνουν κάθε κινητοποίηση, κάθε απεργιακό αγώνα σε ουσιαστική προσπάθεια αναβάθμισης της πάλης τους και της οργάνωσής τους. Δίνοντας πραγματικό περιεχόμενο

αντίστασης. Οικοδομώντας όρους αναβάθμισης του δικού τους στρατοπέδου απέναντι σε ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, ρεφορμιστές, κυβερνήσεις και κοινοβουλευτικές αντιπολιτεύσεις, συνολικά απέναντι στο σύστημα και την πολιτική του. Γιατί μόνο ο απεργιακός αγώνας μπορεί να ξεδιπλώσει τις αναγκαίες αυτές δυνάμεις που θα οικοδομήσουν μαζικό εργατολαϊκό κίνημα. Με τέτοια αντίληψη μπορούν οι εργαζόμενοι να παλέψουν πραγματικά τις απεργιακές κινητοποιήσεις της 6ης και 7ης Νοέμβρη.

Στον αέρα κρίσιμες δομές Προς απόλυση

Ενα βήμα πριν την απόλυση βρίσκονται 350 εργαζόμενοι του ΕΟΠΑΕ (Εθνικού Οργανισμού Πρόληψης και Αντιμετώπισης Εξαρτήσεων), καθώς υλοποιείται με ταχείς ρυθμούς η εφαρμογή του νόμου για την ψυχική υγεία. Οι συμβάσεις τους λήγουν στο τέλος του έτους, αφήνοντας στον αέρα κρίσιμες υπηρεσίες απεξάρτησης και ψυχικής υγείας σε όλη τη χώρα. Πρόκειται για ανθρώπους που επί χρόνια στηρίζουν τις μονάδες του ΚΕΘΕΑ και του ΟΚΑΝΑ, λειτουργώντας συχνά ως ο βασικός κορμός των προγραμμάτων, και που τώρα αντιμετωπίζουν το ενδεχόμενο απόλυσης.

Το μεγαλύτερο μέρος των υπηρεσιών καλύπτεται από συμβασιούχους: εργαζόμενους ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου (ΙΔΟΧ), με μπλοκάκι ή

μέσω ΕΣΠΑ και ΔΥΠΑ. Πολλοί από αυτούς εργάζονται στις ίδιες δομές από 3 ως 8 χρόνια, γεγονός που αποδεικνύει ότι μόνο πρόσκαιρες δεν είναι οι ανάγκες που καλύπτουν. Η μη ανανέωση των συμβάσεών τους δεν είναι απλώς μια «διοικητική διαδικασία» - είναι το βίαιο χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά και η αποψίλωση θεμελιωδών υπηρεσιών ψυχικής υγείας.

Αυτή η εξέλιξη δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Είναι οργανικό κομμάτι της λεγόμενης ψυχιατρικής μεταρρύθμισης που προωθήθηκε με τον ν. 5129/24. Η ίδρυση του ΕΟΠΑΕ και η συγχώνευση όλων των προγραμμάτων απεξάρτησης σ' ένα ενιαίο Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου (ΝΠΙΔ) ισοπέδωσαν τις διαφορετικές θεραπευτικές φιλοσοφίες, αποψίλωσαν στεγνά προγράμμα-

Όταν η αντεργατική πολιτική βαφτίζεται «αίτημα των εργαζόμενων»

Ήδη από την περασμένη άνοιξη, η κυβέρνηση είχε προδιαγράψει τον τρόπο με τον οποίο θα ξεδίπλωνε με συγκεκριμένες διατάξεις την αντεργατική επίθεση. Η θεσμοθέτηση ενός ακόμη πακέτου για τη «διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου» ήταν σε πρώτο πλάνο και, πράγματι, το 13ωρο έγινε νόμος του κράτους με την πρόσφατη ψήφισή του στη Βουλή στα μέσα του Οκτώβρη. Αμέσως μετά, η ατζέντα του υπουργείου Εργασίας περιλάμβανε τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ) και την υλοποίηση των κατευθύνσεων της σχετικής ευρωπαϊκής οδηγίας 2022/2041, όπως είχαν διατυπωθεί στον περσινό αντεργατικό νόμο για τον κατώτατο μισθό. Ο καιρός που θα γίνουν γνωστές οι λεπτομέρειες σχετικά με τις ΣΣΕ πλησιάζει, αφού η Κεραμέως έχει ήδη εξαγγείλει ότι «μέχρι τον Δεκέμβριο αυτής της χρονιάς θα φέρουμε έναν οδικό χάρτη με μέτρα για να ενισχύσουμε τη σύναψη συλλογικών συμβάσεων [...]».

Το τι σημαίνει «ενίσχυση σύναψης συλλογικών συμβάσεων», όταν ακούγεται από τα κυβερνητικά στόματα, μπορεί εύκολα ο καθένας να το καταλάβει. Μάλιστα, η ίδια η υπουργός Εργασίας, κατά την ομιλία της στη Βουλή την ημέρα της ψήφισης του νόμου για το 13ωρο, ανέφερε: «Τελικά είναι στη φαντασία μου όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι οι οποίοι ζητούν περισσότερες ώρες εργασίας; Ο κατάλογος είναι μακρύς. Καταθέτω άλλες τέσσερις συμβάσεις στα πρακτικά, να τις μελετήσετε, να δείτε όλες αυτές τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας στις οποίες οι ίδιοι οι εργαζόμενοι ζητούν περισσότερες ώρες εργασίας, για να μη νομίζετε ότι τα φαντάστηκα κάπου όλα αυτά».

Οι συμβάσεις για τις οποίες μιλάει η Κεραμέως, με βασικό κοινό στοιχείο την πρόβλεψη για δήμερη δουλειά κυρίως στον τουρισμό αλλά όχι μόνο, είναι όμοιες με εκείνες στις οποίες κι εμείς έχουμε αναφερθεί όλο αυτό το διάστημα. Για παράδειγμα, η επιχειρησιακή σύμβαση της φαρμακευτικής εταιρίας DEMO, που προβλέπει δύο διαδοχικά 12ωρα και δεν ορίζει μι-

σθούς. Ή το σπάσιμο της 2ήμερης άναπαυσης που προβλέπει η κλαδική ΣΣΕ των ξενοδοχοϋπαλλήλων.

Οι περιπτώσεις υπογραφής ΣΣΕ που εξυπηρετούν τις ανάγκες της εργοδοσίας και του κεφαλαίου είναι βούτυρο στο ψωμί της κυβερνητικής πολιτικής. Είναι ΣΣΕ που είτε δεν προβλέπουν καμία αύξηση, είτε η αύξηση που προβλέπουν είναι πολύ κάτω ακόμη και από τον επίσημο πληθωρισμό, ενώ συχνά απλά επαναλαμβάνουν τον κυβερνητικά καθορισμένο κατώτατο μισθό και ημερομίσθιο. Και καθώς συνυπογράφονται, και άρα νομιμοποιούνται από τους εκπροσώπους των εργαζόμενων, γίνονται επιχείρημα για το κυβερνητικό αφήγημα. Γι' αυτό και, όσο μας αφορά, δεν βρήκαμε κανενός είδους «ευκαιρία» όταν η ίδια η κυβέρνηση άνοιξε τη συζήτηση για «ενίσχυση σύναψης

συλλογικών συμβάσεων» και μάλιστα ύστερα από ευρωπαϊκή οδηγία! Η υπογραφή ΣΣΕ με όρους που να ευνοούν τους εργαζόμενους είναι ζήτημα πάλης, πίεσης της εργοδοσίας και μετακίνησης του ταξικού συσχετισμού, δεν γίνεται με κυβερνητική πρωτοβουλία.

Ο «οδικός χάρτης» της κυβέρνησης για τις ΣΣΕ θα βασίζεται, λένε, και στον διάλογο με τους «εθνικούς κοινωνικούς εταίρους», δηλαδή τους εργοδοσιάρχες σε ρόλο επίσημου συνομιλητή, ενάντια στα συμφέροντα των εργαζόμενων. Γιατί δεν μπορεί παρά να είναι ένα ακόμη πλάνο που θα λαμβάνει υπόψη του και θα εκμεταλλεύεται το ήδη θεσμοθετημένο οπλοστάσιο του συστήματος, δηλαδή τον ασφυκτικό έλεγχο των σωματείων και το φακέλωμα, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και της απεργίας,

τον «αλγόριθμο» του κατώτατου μισθού και την κατάργηση του 5μερου-δωρου.

Οι ΣΣΕ που διεκδικούν και έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι δεν θα πέσουν από μόνες τους σαν ώριμο φρούτο με νόμους της κυβέρνησης. Γιατί οι τωρινοί και όλοι οι προηγούμενοι διαχειριστές του συστήματος έχουν παλέψει με νύχια και με δόντια ενάντια στις ΣΣΕ, έχουν υποταχτεί στις μνημονιακές επιταγές του παγώματός τους για σειρά ετών, και υπερασπίζονται την ατομική διαπραγμάτευση δίνοντας γη και ύδωρ στο κεφάλαιο και την εργοδοσία.

Οι ΣΣΕ που διεκδικούν και έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι, θα έρθουν με τη συλλογική, οργανωμένη πάλη τους για δουλειά με δικαιώματα και πραγματικές αυξήσεις που να καλύπτουν το κόστος της ζωής!

Ψυχικής υγείας και απεξάρτησης 350 συμβασιούχοι

τα, όπως το 18 Άνω και το ΚΕΘΕΑ, και μετέτρεψαν το εξειδικευμένο προσωπικό σε «κινητή ύλη» στα χέρια των Υγειονομικών Περιφερειών (ΥΠΕ).

Το αποτέλεσμα είναι η διάλυση θεραπευτικών ομάδων ετών και η απώλεια κάθε σταθερότητας και συνέχειας στη φροντίδα. Είναι αδύνατο να λειτουργήσει θεραπευτικά μια τέτοιου είδους σχέση όταν ο θεραπευτής δεν έχει μόνιμη και σταθερή εργασία και δεν γνωρίζει αν θα βρίσκεται στο ίδιο πόστο το επόμενο εξάμηνο. Και είναι αδύνατο για τον θεραπευόμενο να δεσμευτεί σε μια σχέση, πέραν αυτής με την εξάρτησή του, όταν δεν γνωρίζει αν θα υπάρχει γι' αυτόν μια σταθερότητα στη δομή που απευθύνθηκε. Αυτή η πολιτική πυροδοτεί την υποτροπή στη χρήση. Όπως άλλωστε ξεδιάντροπα ξεκαθάρι-

σε η κυβέρνηση ήδη πριν την ψήφιση του νόμου, στόχος δεν είναι η απεξάρτηση αλλά η «μείωση της βλάβης», δηλαδή η διαιώνιση της εξάρτησης.

Οι 350 εργαζόμενοι του ΕΟΠΑΕ δεν είναι απλώς αριθμοί. Είναι άνθρωποι που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Η μεθόδευση της απόλυσής τους είναι η υλοποίηση μιας βαθιά ταξικής πολιτικής που μετατρέπει την ψυχική υγεία από πεδίο φροντίδας σε μηχανισμό ελέγχου, με φτηνές, ελαστικές και αυταρχικές δομές. Η υπεράσπιση της δουλειάς τους είναι υπεράσπιση του δικαιώματος όλων για μόνιμη και σταθερή δουλειά και για ίση, πλήρη, δωρεάν πρόσβαση στην ψυχική φροντίδα. Ο κοινός αγώνας εργαζομένων και θεραπευόμενων δεν είναι πια επιλογή - είναι αναγκαιότητα.

«Η εργασία απελευθερώνει» και τους συνταξιούχους

Κάθε προηγούμενο ρεκόρ ξεπέρασε ο αριθμός των δηλώσεων στην ηλεκτρονική πλατφόρμα του ΕΦ-ΚΑ από συνταξιούχους που συνεχίζουν να εργάζονται. Το 10% του συνόλου, δηλαδή 255.000 συνταξιούχοι, εργάζονται παράλληλα με τη σύνταξη, με το εντυπωσιακό μάλιστα να είναι πως ο αριθμός αυτός δεν ξεπερνούσε τις 30.000 πριν μερικά χρόνια. Τα στοιχεία ειδικά για το περασμένο έτος είναι ακόμα πιο αποκαλυπτικά, αφού 1 στους 2 που βγήκε στη σύνταξη το 2024 συνέχισε να εργάζεται. Αυτή η συντριπτική μεταβολή συνδέεται με τον νόμο Γεωργιάδη, που «απελευθέρωσε» την εργασία για συνταξιούχους ρίχνοντας στο 10% τον ειδικό φόρο επί των μηνιαίων αποδοχών τους αν έχουν μισθωτή απασχόληση και στο μισό για τη μηνιαία εισφορά του κλάδου σύνταξης αν είναι ελεύθεροι επαγγελματίες.

Προφανώς οι συνταξιούχοι δεν ανακάλυψαν ξαφνικά τη «ζωντάνια» της δουλειάς και της «ενεργούς συμμετοχής» στην παραγωγή, όπως διαδίδουν τα ψευτο-επιχειρήματα της κυβερνητικής προπαγάνδας και των ΜΜΕ. Οι συνέπειες της αντιλαϊκής πολιτικής είναι που οδηγούν χιλιάδες συνταξιούχους ξανά στον δρόμο της δουλειάς, στο να «επιλέξουν» έναν δεύτερο γύρο εκ-

μετάλλευσης και ξεζουμίσματος. Ακόμα κι αυτή η ελάχιστη σύνταξη των ηλικιωμένων που την περίοδο των μνημονίων στήριξε πολλά νοικοκυριά και τα έσωσε απ' την κατάρρευση, πλέον δεν φτάνει ούτε για τα απολύτως απαραίτητα. Οι απλησίαστες τιμές στο σούπερ μάρκετ, τα αδιανόητα ενοίκια, το κόστος των φαρμάκων που συ-

νεχώς αυξάνεται και η μετ' εμποδίων πρόσβαση στη δωρεάν περίθαλψη στέλνουν τους συνταξιούχους στην αναζήτηση του μεροκάματου για την επιβίωση. Στην πραγματικότητα, όσο επιλογή είναι για έναν εργαζόμενο να δουλεύει 13 ώρες, άλλο τόσο είναι επιλογή και για έναν συνταξιούχο να συνεχίσει να εργάζεται.

Η φυσική κόπωση και εξάντληση, ακόμα κι ο αυξημένος κίνδυνος εργατικών «ατυχημάτων», χωρίς να είναι καθόλου αμελητέα, είναι μονάχα οι ορατές συνέπειες. Αυτό που προκύπτει βασικά είναι πως ανοίγεται ο δρόμος για ένα ισχυρό χτύπημα στα ήδη πετσοκομμένα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, τόσο όσο αφορά το ύψος των συντάξεων αλλά και των ορίων ηλικίας.

Σε πολλές χώρες της ΕΕ ήδη γίνονται κινήσεις για συνολική αναπροσαρμογή του συνταξιοδοτικού και οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές πιέζουν σ' αυτή την κατεύθυνση. Η κουβέντα έχει δειλά-δειλά ανοίξει και στη χώρα μας με βάση τον ισχύοντα νόμο Κατρούγκαλου, που προβλέπει έναν μόνιμο μηχανισμό που εξετάζει τα όρια συνταξιοδότησης ανά τριετία. Με ορίζοντα την 1/1/2027, η κυβέρνηση έχει αρκετό χρόνο να ζυγίσει τις επιλογές της και ν' αποφασίσει αν θα προχωρήσει στην αύξηση των ηλικιακών ορίων. Για την ώρα, η όποια συζήτηση είχε ξεκινήσει μπήκε στον πάγο μετά από «διαβεβαιώσεις» της Κεραμέως πως δεν υπάρχει σκέψη για αλλαγές στα όρια.

Χωρίς φυσικά να έχουμε καμία επιπτώση στα λεγόμενα της υπουργού που μεταξύ άλλων έφερε το 13ωρο, ακόμα κι αν τυπικά παραμείνουν τα τωρινά όρια συνταξιοδότησης (στα 62 τουλάχιστον με 40 χρόνια ένοσημα ή στα 67 με λιγότερα, για πλήρη σύνταξη), το γεγονός ότι εκατοντάδες χιλιάδες συνταξιούχοι ήδη εξαναγκάζονται μαζικά να δουλεύουν ισοδυναμεί με αύξηση των ορίων ηλικίας. Ειδικά όσο βαθύνει η κρίση και η ακρίβεια πετσοκόβει το ανεπαρκές λαϊκό εισόδημα, ολόένα και περισσότεροι συνταξιούχοι θα υποχρεώνονται σε αναζήτηση εργασίας.

Εξάλλου και η ίδια η κυβέρνηση ευνοεί αυτή την κατεύθυνση. Πέρα απ' τους ειδικούς χαμηλούς φορολογικούς συντελεστές, οι εργαζόμενοι συνταξιούχοι δικαιούνται προσαύξηση στη σύνταξή τους ίση με το 0,77% για κάθε έτος απασχόλησης. Αν ένας συνταξιούχος δούλεψε επιπλέον 7 χρόνια για παράδειγμα, δικαιούται 5,39% προσαύξηση.

Όλα αυτά τα γενναιόδωρα «κίνητρα» θα έχουν αντίκρισμα με την προϋπόθεση ότι ο συνταξιούχος θα σταματήσει κάποια στιγμή να δουλεύει, κάτι που όλο και περισσότερο μοιάζει με όνειρο απατηλό. Το μόνο που με βεβαιότητα μπορεί να τάξει το σύστημα και η κυβέρνηση είναι η δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράματα, αν όχι μέχρι τον θάνατο. Μια ζωή αδιέξοδη, στο κυνήγι για ένα μεροκάματο με ελαστικές σχέσεις εργασίας, επισφάλεια και τσακισμένα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Amazon AI και ρομπότ για μεγιστοποίηση της εκμετάλλευσης

Πάνω από μισό εκατομμύριο θέσεις εργασίας σκοπεύει ν' αντικαταστήσει με ρομπότ μέχρι το 2027 η Amazon, σύμφωνα με δημοσίευμα των New York Times που αξιοποίησε έγγραφα κι εσωτερικές συνεντεύξεις που διέρρευσαν. Στόχος της εταιρείας η αυτοματοποίηση του 75% των λειτουργικών της διαδικασιών, συμπεριλαμβανομένης της αποθήκευσης, των παραγγελιών και των παραδόσεων, και η λειτουργία των αποθηκών με ελάχιστο εργατικό δυναμικό.

Η εταιρεία έχει ήδη προχωρήσει σε μικρότερης κλίμακας απολύσεις τα τελευταία χρόνια, σε διάφορα τμήματα, με τη δικαιολογία ότι χρειαζόταν ν' αντισταθμίσει τις πολλές προσλήψεις που έκανε στο διάστημα της πανδημίας. Σχεδιάζει μάλιστα να μειώσει επιπλέον 30.000 θέσεις εργασίας άμεσα. Σε δηλώσεις του τον Ιούνιο, ο CEO της εταιρείας είχε επιση-

μάνει ότι μέσω της περαιτέρω αξιοποίησης τεχνολογιών και εργαλείων, όπως η τεχνητή νοημοσύνη, η εταιρεία θα μπορούσε να προχωρήσει σε περαιτέρω μείωση προσωπικού στο μέλλον, λόγω της αυτοματοποίησης κάποιων εργασιών. Μεταξύ των στοιχείων που έχουν δημοσιευτεί, αναφέρεται επίσης ότι η εταιρεία προσπαθεί ήδη να δει πώς θα διαχειριστεί επικοινωνιακά τις αντιδράσεις που θα φέρει αυτή η εξέλιξη, απ' την απώλεια τόσων θέσεων εργασίας.

Ο αμερικανικός κολοσσός του ηλεκτρονικού εμπορίου έχει «διακριθεί» αρκετές φορές στο παρελθόν για τις αντεργατικές του πρακτικές. Πέρα απ' τις καταγγελίες για απάνθρωπες συνθήκες εργασίας, με εξαντλητικά ωράρια και ρυθμούς, έχει επίσης πρωτοστατήσει και στην εφαρμογή τεχνολογικών πρακτικών παρακολούθησης κι ελέγχου των εργαζομένων της, όπως αυτή της χρήσης του

ηλεκτρονικού βραχιολιού στις αποθήκες για την αύξηση της παραγωγικότητας. Επιπλέον, έχει ξεχωρίσει για τις επιθετικές τακτικές της απέναντι στην προσπάθεια συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων όποτε προχώρησαν σε κινητοποιήσεις κι απεργίες, με τους ίδιους να καταγγέλλουν την εταιρεία για στενή παρακολούθηση και εφαρμογή αντιποίνων σ' όσους συμμετείχαν.

Οι δημοσιεύσεις για την Amazon ακολουθούν το μοτίβο πλήθους δηλώσεων εμπλεκόμενων με την τεχνολογία, όπως του ιδρυτή του -παρόμοιου με την Amazon- κινεζικού κολοσσού Alibaba που, πριν λίγα χρόνια, εγκωμιάζε την πρακτική «996» (δουλειά 9 το πρωί με 9 το βράδυ, 6 μέρες τη βδομάδα) ή του συνιδρυτή της Google, πιο πρόσφατα, περί ανάγκης αύξησης των ωρών εργασίας στην εποχή της τεχνητής νοημοσύνης ώστε ν' ανταπεξέλθει στον ανταγωνισμό. Αποκαλύπτουν το εργασιακό τοπίο που διαμορφώνει το κεφάλαιο, αξιοποιώντας την τεχνολογία που αναπτύσσει ώστε ν' αυξήσει την εκμετάλλευση των εργαζομένων και να προχωρήσει σε μαζικές απολύσεις. Σε πλήρη αντίθεση με τις ρεφορμιστικές αντιλήψεις και λογικές που παρουσιάζουν την ανάπτυξη της τεχνολογίας απ' το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα σαν ευκαιρία για διεκδίκηση εργασιακών δικαιωμάτων και μείωση του χρόνου εργασίας, η μόνη βάση στην οποία μπορούν πραγματικά οι εργαζόμενοι να στηρίξουν τις διεκδικήσεις τους είναι η ανάπτυξη του εργατικού κινήματος -που βρίσκεται στα δικά τους χέρια.

Ψέματα, σύγχυση και τρομοκρατία στην υπηρεσία της αντεργατικής πολιτικής

Με ψέματα, σύγχυση και τρομοκρατία συνόδευσε η κυβέρνηση την ψήφιση του νέου αντεργατικού της νόμου, φοβούμενη τις αντιδράσεις (εκφρασμένες και μη) που προκάλεσε. Κυβερνητικά στελέχη και πανομοιότυπα δημοσιεύματα συνεχίζουν να προσπαθούν να πείσουν τους εργαζόμενους ότι «δεν είναι αυτό που νομίζουν» και κακώς διαμαρτύρονται, ενισχύοντας έτσι και την εργοδοτική τρομοκρατία. Ταυτόχρονα, δίνουν κατεύθυνση για «διασταλτική» χρήση του νόμου, ώστε να κατοχυρωθεί στους χώρους δουλειάς ένα κλίμα ότι «όλα επιτρέπονται», επιβεβαιώνοντας ότι η βασική στόχευση του νόμου είναι η εκμετάλλευση χωρίς περιορισμούς, η δουλειά όπως, όποτε και για όσο θέλει η εργοδοσία. Επιβεβαιώνοντας, ταυτόχρονα, ότι οι εργατικοί αγώνες είναι το μόνο εμπόδιο που μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή η πολιτική.

«Οχτάωρο» με 13 ώρες δουλειά

Η υπουργός Εργασίας επιμένει ότι το οχτάωρο δεν καταργείται, ενώ επαναλαμβάνει όπου βρεθεί ότι την δήμερη εργασία, που διέυρνε ο νόμος Γεωργιάδη του 2023, τη χρησιμοποίησε μόνο το 0,1% των επιχειρήσεων, αποφεύγοντας να πει πόσους εργαζόμενους απασχολούν αυτές οι επιχειρήσεις. Ο δε πρωθυπουργός έγραψε περί «fake news» για το 13ωρο, κάνοντας λόγο για «πολύ συγκεκριμένα όρια, δηλαδή το πολύ έως τρεις ημέρες τον μήνα». Η κυβέρνηση αδυνατεί να υποστηρίξει τις επιλογές της για διάλυση του 5ήμερου-8ωρου και επιχειρεί να τις υποβαθμίσει λέγοντας ανοιχτά ψέματα.

Το όριο στο οποίο αναφέρθηκε ο Μητσοτάκης αφορά τις 150 ώρες υπερωρίας τον χρόνο. Πέρα απ' την υπενθύμιση ότι αυτό το όριο ήταν 60 ώρες ανά εξάμηνο μέχρι τον νόμο Χατζηδάκη του 2021, πουθενά δεν προβλέπεται η υποχρεωτικά αναλογική κατανομή αυτών των υπερωριών, ούτε επομένως οι «τρεις ημέρες τον μήνα». Με δεδομένο ότι «υπερωρία» ορίζεται μετά την 9η ώρα, η εργοδοσία μπορεί κάλλιστα να έχει έναν εργαζόμενο να δουλεύει σερί 25 μέρες 13ωρα, συμπληρώνοντας «μόλις» 100 υπερωρίες και τηρώντας ακόμα και το άλλο όριο που αναφέρθηκε πολύ τελευταία, τον μέσο όρο των 48 ωρών τη βδομάδα «ανά περίοδο το πολύ τεσσάρων μηνών». Σημειώνουμε βέβαια ότι κανείς δεν έχει ασχοληθεί με τις απροσδιόριστες «λεπτομέρειες» αυτού του ορίου, όπως το αν ο μέσος όρος είναι κυλιόμενος ή αναφέρεται σε ημερολογιακό τετράμηνο, ή το αν συνυπολογίζονται τυχόν μέρες άδειας, καθώς κανείς δεν το ελέγχει εδώ και χρόνια που ισχύει. Επιπλέον, το όριο των 150 υπερωριών δεν είναι απόλυτο, καθώς αρκεί μια αιτιολογημένη αίτηση του εργοδότη στην Επιθεώρηση Εργασίας για να το υπερβεί. Επομένως, ο νόμος «μια χαρά» επιτρέπει συνεχόμενη 13ωρη δουλειά επί βδομάδες και η κυβέρνηση ξέρει πολύ καλά γιατί ψήφισε την επέκταση του «σκληρού» ημερήσιου ορίου των υπερωριών, από 3 σε 4.

Από ψέμα σε ψέμα

Ξεδιάντροπα ψέματα είπε η Κεραμέως στη Βουλή δηλώνοντας για τις «on demand συμβάσεις και τις συμβάσεις μη-

δενικών ωρών» ότι «καταργήθηκαν δια νόμου» (στις 10/10/2025). Ισχύει ακριβώς το αντίθετο: το σχετικό άρθρο 190 του Κώδικα Εργατικού Δικαίου όχι μόνο παραμένει, αλλά με τον νέο νόμο καταργούνται η 4η παράγραφος (που απαιτούσε «ελάχιστο αριθμό ωρών εργασίας» στο 1/4 του συνολικού) και η 5η (που όριζε ότι «εφαρμόζονται όλες οι προστατευτικές για τον εργαζόμενο διατάξεις» σχετικά δηλαδή με άδειες, ανάπαυση, νυχτερινά κ.ά., αλλά και ότι απαγορεύεται «κάθε μετατροπή μονομερώς από τον εργοδότη σύμβασης εργασίας πλήρους ή μερικής απασχόλησης σε σύμβαση εργασίας κατά παραγγελία»). Και «μηδενικών ωρών» και στο χέρι του εργοδότη.

Ξεδιάντροπο ψέμα ήταν κι αυτό που γράφτηκε σε ορισμένα ΜΜΕ αμέσως μετά την ψήφιση, ότι απ' το 13ωρο «εξαιρούνται τα σούπερ μάρκετ και οι βιομηχανίες» δήθεν γιατί «13 ώρες εργασίας και 30 λεπτά διαλείμματος οδηγούν σε υπέρβαση της πρόβλεψης για υποχρεωτική 11ωρη ανάπαυση». Πουθενά στο κείμενο του νόμου δεν υπάρχει τέτοια εξαίρεση. Για τη βιομηχανία, μάλιστα, προστέθηκαν τα δύο μισάωρα απλήρωτης «προετοιμασίας» πριν και μετά τη βάρδα, στις διατάξεις περί ψηφιακής κάρτας.

Ψέμα και ότι η κανονική άδεια θα δίνεται πλέον σε πενήνήμερα. Έτσι κι αλλιώς, το σπάσιμο της άδειας επιτρεπόταν και πριν, με προϋπόθεση ένα διάστημα να είναι συνεχόμενες δύο βδομάδες. Ο νόμος πλέον γράφει: «Υποχρεωτικά ένα τουλάχιστον μέρος της αδείας περιλαμβάνει τουλάχιστον έξι (6) εργάσιμες ημέρες επί εξαήμερης εβδομαδιαίας εργασίας και πέντε (5) εργάσιμες ημέρες επί πενήνήμερης [...]». Αυτό σημαίνει ότι ο εργοδότης είναι υποχρεωμένος να εγκρίνει μόνο μία βδομάδα συνεχόμενης άδειας· όλες τις υπόλοιπες μέρες μπορεί να τις δώσει ακόμα και μία-μία.

«Διευθέτηση» για πάσα χρήση

Στο ζήτημα όμως που καλλιεργείται τεράστια σύγχυση είναι η «διευθέτηση χρόνου εργασίας». Πατώντας στην αλλα-

γή που φέρνει ο νόμος, ότι η «περίοδος αναφοράς» (δηλαδή η περίοδος που κλείνει ο κύκλος αυξημένης και μειωμένης απασχόλησης) μπορεί να είναι ακόμα και μια βδομάδα, λέγονται και γράφονται σενάρια που ακόμα και με τον νέο νόμο δεν επιτρέπονται. Ορισμένα στην κατεύθυνση «στρογγυλέματος» της πραγματικότητας, όπως ένα που βαφτίζει «περίοδο αυξημένης απασχόλησης» ένα εξάμηνο με 10ωρα Δευτέρα ως Πέμπτη και ρεπό την Παρασκευή (ενώ πρόκειται για 4 μέρες αυξημένης και 1 μέρα μειωμένης απασχόλησης, δηλαδή περίοδο αναφοράς τη βδομάδα) και «περίοδο μειωμένης απασχόλησης» ένα επόμενο εξάμηνο με λιγότερες ώρες ή περισσότερη άδεια (που δεν θα υπάρχει, γιατί η διευθέτηση του παραδείγματος «κλείνει» ανά βδομάδα, όχι ανά εξάμηνο).

Τα περισσότερα σενάρια μπλέκουν τη «διευθέτηση» με τις υπερωρίες και το 13ωρο, ενισχύοντας το κλίμα πλήρους διάλυσης του ωραρίου που επιδιώκει η κυβέρνηση. Διαβάσαμε ότι «ένας εργαζόμενος μπορεί να ξεκινά στις 7:00 και να σχολάει στις 8:00 το βράδυ, χωρίς να αμειβεται ως υπερωρία, αφού θεωρείται «νόμιμη διευθέτηση» ή ότι «η αυξημένη ημερήσια απασχόληση των 13 ωρών [...] θα «επιστρέφεται» με ανάλογη μείωση του ωραρίου για τις υπόλοιπες μέρες». Αυτό που προβλέπεται για τη διευθέτηση είναι ότι έχει όριο τις 10 ώρες/μέρα στην «περίοδο αυξημένης απασχόλησης», αυτές οι πρόσθετες ώρες μένουν εντελώς απλήρωτες («η καταβαλλόμενη αμοιβή κατά το χρονικό διάστημα της διευθέτησης είναι ίση με την αμοιβή για εργασία 40 ωρών εβδομαδιαίως») και «συμψηφίζονται» με μειωμένες ώρες ή/και ρεπό σε μια επόμενη «περίοδο μειωμένης απασχόλησης»· όποτε θέλει ο εργοδότης. Στην «περίοδο μειωμένης απασχόλησης» επιτρέπονται οι υπερωρίες και πρέπει να πληρώνονται. Στην «περίοδο αυξημένης απασχόλησης», όμως, δεν μπορεί να ξεπερνούνται οι 10 ώρες τη μέρα. Η καλλιέργεια ασάφειας (ακόμα κι από στελέχη της ΓΣΕΕ) εξυπηρετεί μόνο την κυβέρνηση, που θέλει να καθυστερήσει τους εργαζόμενους με ψέματα, και την εργοδοσία, που θέλει να μη βρίσκει αντιδρά-

σεις όταν απαιτεί απ' τους εργαζόμενους να προσαρμόσουν τη ζωή τους στις ανάγκες της.

«Ελεύθερη επιλογή» η εκμετάλλευση

Το μεγαλύτερο ψέμα που συνοδεύει τον νέο αντεργατικό νόμο είναι η υποτιθέμενη «ελευθερία» του εργαζόμενου να τον αποδεχτεί ή να τον «αφήσει στα χαρτιά» (που αναστά και σ' αυτή την περίπτωση το ΠΑΜΕ). Οι υπερωρίες και τα 13ωρα, η «διευθέτηση», η κατάτμηση της άδειας και όλα τα υπόλοιπα μέτρα έντασης της εκμετάλλευσης, υποτίθεται πως βρίσκονται στην ευχέρεια του κάθε εργαζόμενου, με τη νομική προϋπόθεση της «καλής θέλησης» βέβαια σε τυχόν άρνηση. Η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι με τον νέο νόμο της, όχι μόνο δεν υπονομεύει τη θέση των εργαζόμενων, αλλά τη βελτιώνει κιόλας με τις «προστατευτικές» διατάξεις (πχ. περί υγείας και ασφάλειας), που διευκόλυναν πολλά κόμματα της «αντιπολίτευσης» να υπερψηφίσουν πάνω απ' τα μισά άρθρα και τη ΓΣΕΕ να μη συμμετάσχει στη δεύτερη απεργία στις 14/10.

Στην πραγματική ζωή, οι εργαζόμενοι αναγκάζονται πολύ καλά ότι ο νόμος είναι αντεργατικός, φέρνει νέο χτύπημα στα δικαιώματά τους και κάνει την καθημερινότητα στη δουλειά ακόμα πιο δυσβάστακτη. Έδωσαν τη μάχη των απεργιών παρά την υπονόμηση, γνωρίζοντας ότι είναι δύσκολη. Δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις εκδικητικών απολύσεων αμέσως μετά, με τους εργοδότες επίσης ν' αναγνωρίζουν ότι η κυβερνητική πολιτική τους ενισχύει. Οι εργαζόμενοι δεν χρειάζονται να περιμένουν την εφαρμογή του νόμου για να δουν τα κυβερνητικά ψέματα να διαλύονται. Ξέρουν ότι μόνο ισότιμη δεν είναι η σχέση με τον εργοδότη. Αυτό που χρειάζονται είναι να βρουν συλλογική οργάνωση σε συγκεκριμένη κατεύθυνση: της υπεράσπισης των δικαιωμάτων τους και της αντίστασης στην αντεργατική πολιτική. Στον αγώνα για την ανατροπή του νέου νόμου, που βυθίζει τον κόσμο της δουλειάς σε ακόμα χειρότερους όρους.

Δυνητική αργία Χρύσας Χοτζόγλου

Μια μεγάλη μάχη σε ένα κρίσιμο μέτωπο

Εκδικάστηκε στις 30/10 στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιά η Αίτηση Ακύρωσης της Υπουργικής Απόφασης, για τη δυννητική αργία της αγωνίστριας εκπαιδευτικού Χρύσας Χατζόγλου. Θα κατατεθούν γραπτώς υπομνήματα και αναμένεται η απόφαση μέσα στους επόμενους μήνες. Ως τότε η Χρύσα θα εξακολουθεί να βρίσκεται στο απαράδεκτο καθεστώς της Δυννητικής Αργίας.

Μέσα σε αυτή τη μεγάλη μάχη που δίνεται εδώ και έναν χρόνο και απέναντι σε μια ολοφάνερα κυβερνητική επιλογή, οφείλουμε να σημειώσουμε τα εξής:

1) Για άλλη μια φορά, οι δυνάμεις του αγώνα μέσα στα σχολεία -και όχι μόνο- κατάρφρασαν αυτό που μερικές μέρες πριν ίσως φαινόταν αδύνατον: σε ένα δυσμενές πολιτικό περιβάλλον να επιβάλλουν άλλη μια μαζική συγκέντρωση αλληλεγγύης, αναγκάζον-

τας μέχρι και τους απρόθυμους να δηλώσουν -έτω και με ψηφιασμά- τη συμπαράστασή τους στη Χρυσά. Για άλλη μια φορά, τα συνθήματα ενάντια στις διώξεις, για να γυρίσει η Χατζόζλογη στη δουλειά, στη συγκέντρωση και στη διαδηλώσει που ακολούθησε έδωσαν τον παλμό και δημιουργήσαν πίεση -και είμαστε σίγουροι και εκνευρισμό- τόσο στον μηχανισμό του Διοικητικού Εφετείου, όσο και στο κυβερνητικό στρατόπεδο, αποδεικνύοντας τις δυνατότητες ύπαρξης αντιστάσεων και αγώνων στο σήμερα! Η παρουσία των μαθητών του σχολείου της Χρυσάς με μαζικό τρόπο έδειξε και τις δυνατότητες που υπάρχουν να στήθούν συμμαχίες που εκνευρίζουν την κυβέρνηση και τη διοίκηση.

2) Ο αγώνας αυτός, πέρα από έμπνευση και συγκίνηση που μπορεί να προκαλεί, οφείλει να αφήνει αγωνιστικές παρακαταθήκες, αλλά και αντίστοιχες πιέσεις στον κεν-

τρικό αγώνα ενάντια στις διώξεις στην εκπαίδευση και όχι μόνο. Στο πώς «πρέπει να κινηθούν» οι εκπαιδευτές δωκομυριάς αγωνιστές, αλλά και οι εκπαιδευτικοί για να αντιμετωπίσουν την τρομοκρατία που εφορμάει στα σχολεία: Μαζική αντίσταση, άνοιγμα στον λαό, ξεπέραςμα στα μπλοκαρίσματα που μπαίνουν από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες.

3) Οι διώξεις και οι απολλώσεις στα δημόσια σχολεία αποτελούν κεντρική κυβερνητική επιλογή, που απαιτεί και την ανάλογη και αντίστοιχη απάντηση από μεριάς κινήματος. Δεν είναι απλά ένα «Βολικό» κυβερνητικό αφήρημα (την πέφτει εκεί που θεωρεί ότι μπορεί να ενεργοποιηθεί τον κοινωνικό αυτοματισμό), ούτε σίγουρα «μίσος απέναντι στους εκπαιδευτικούς». Έχει να κάνει με τις επιδιώξεις του συστήματος για την επι-

Βολή ολοκληρωτικής σιγής νεκροταφείου
τόσο συνολικά στον λαό, όσο και ειδικά

στους νέους και στους μαθητές.

4) Εξακολουθούμε να έχουμε μπροστά μας μια μακρά και μεγάλη μάχη σε ό, τι αφορά τόσο την αργία και την πειθαρχία διώχης της Χρύσας όσο και συνολικά για το ζήτημα των διώξεων. Είμαστε άλλωστε οι τελευταίοι που θα πούμε ότι «έχουμε εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη» και άρα θα είμαστε στην αναμονή της τελεσίδικης απόφασης για την αργία. Για αυτό η πίεση που ασκήθηκε στη συγκέντρωση στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιά, αλλά και σε όλες τις υπόλοιπες πόλεις, με πρωτοβουλίες είτε σωματείων είτε συλλογικοτήτων, πρέπει να συνεχιστεί. Όχι μόνο γιατί η ετεροχρονισμένη απόφαση αποκαλύπτει αντικειμενικά την πίεση που άσκησαν οι κινητοποιήσεις, αλλά και γιατί αποτελεί τη μόνη διέξοδο στην επίθεση που δεχόμαστε.

Οι μάχες είναι ακόμα μπροστά μας. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες πρέπει να πιε-

σούν και να ξεπεραστούν, για να πλατύνει και άλλο το μέτωπο ενάντια στις δίωξεις και για να υφύριξε η Χρυσή στο σχολείο. Είναι φανερό ότι η δίωξη αυτή έχει ενεργοποιήσει ένα ευρύτερο και πλατύτερο αγωνιστικό δυναμικό, που έχει καταφέρει να απλώσει την αλληλεγγύη πλατιά. Εξακολουθούν, βέβαια, να απουσιάζουν εκείνες οι μαζικές διαδικασίες που θα ανέβαζαν την αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική σε άλλο επίπεδο, που θα έκαναν πλατύτερα τον κόσμο που εκφράζει τη συμπάραση του ακόμα πιο ενεργό υποκείμενο στην πάλη. Είναι και οι επιδιωκόμενες, άλλωστε. Αυτό επιδιώκεται να απαντηθεί και με τις διάφορες πρωτοβουλίες και ανοικτές συνελεύσεις ανά τις πόλεις. Αυτή την κατεύθυνση οφείλουν να υπηρετήσουν οι αγωνιστικές δυνάμεις το επόμενο διάστημα.

Στρατιωτικό νόμο στα σχολεία επιβάλλουν οι «πρωτοβουλίες» του ΔΙ.Π.Ε. Αν. Αττικής

Με άγριες διαθέσεις και με τον ταμπουκά της εξουσίας, ο νέος Διευθυντής Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Δι.Π.Ε.) Ανατολικής Αττικής επιδόθηκε από την πρώτη στιγμή να δείξει προς όλες τις κατευθύνσεις πως αυτά που ήξεραν πρέπει να τα ξεχάσουν, πως κάθε αντιδραστικός νόμος θα εφαρμοστεί και πως θα τασκίσει όποιον διαφοροποιείται ή αντιστέκεται. Απέξω από το γραφείο του ανέλαβε αναγκάσιωση με την οποία απειλεί με φυλάκιση και πρόστιμα όποιον διαταράσσει το έργο της Δι.Π.Ε. με «φω- νασκίες, θόρυβο, ύβρεις και απειλές», σύμφωνα με το άρθρο 33 του νέου Ποινικού Κώδικα, που απαγορεύει τα συνθήματα, τις διαμαρτυρίες, την προπαγάνδα και την περιφρόνηση της απεργίας. Έκανε σαφές πως οι εκπαιδευτικοί δεν έχουν δικαίωμάτα, οι μαθητές βούληση και οι γονείς λόγο και πως δεν αναγνωρίζει τα συνδικαλιστικά όργανα. Γι' αυτό δεν δέχτηκε να συναντήσει ως σώμα τα Διοικητικά Συμβούλια των σωματείων των εκπαιδευτικών παρά μόνο κάθε μέλος χωριστά.

Αποκωδικοποίησε όλους τους αντι-δραστικούς νόμους και τους έκανε κανόνες, κώδικες ηθικής και επαγγελματικής συμπεριφοράς, νοθεσίες και διαταγές, που κατέγραφε σε ένα κείμενο που απέστειλε σε όλα τα δημοτικά και τα νηπιαγωγεία της περιφέρειας. Κάνει εκτενή αναφορά στους λόγους που μπορεί να διωχθεί ένας εκπαιδευτικός και περιγράφει τις ποινές που τον περιμένουν, αν δεν συμμορφωθεί με τις υποδείξεις. Δημόσιος υπάλληλος είναι «το έμμοιθο κρατικό όργανο, που συνδέεται με το κράτος με άμεση, υπηρεσιακή και πειθαρχική

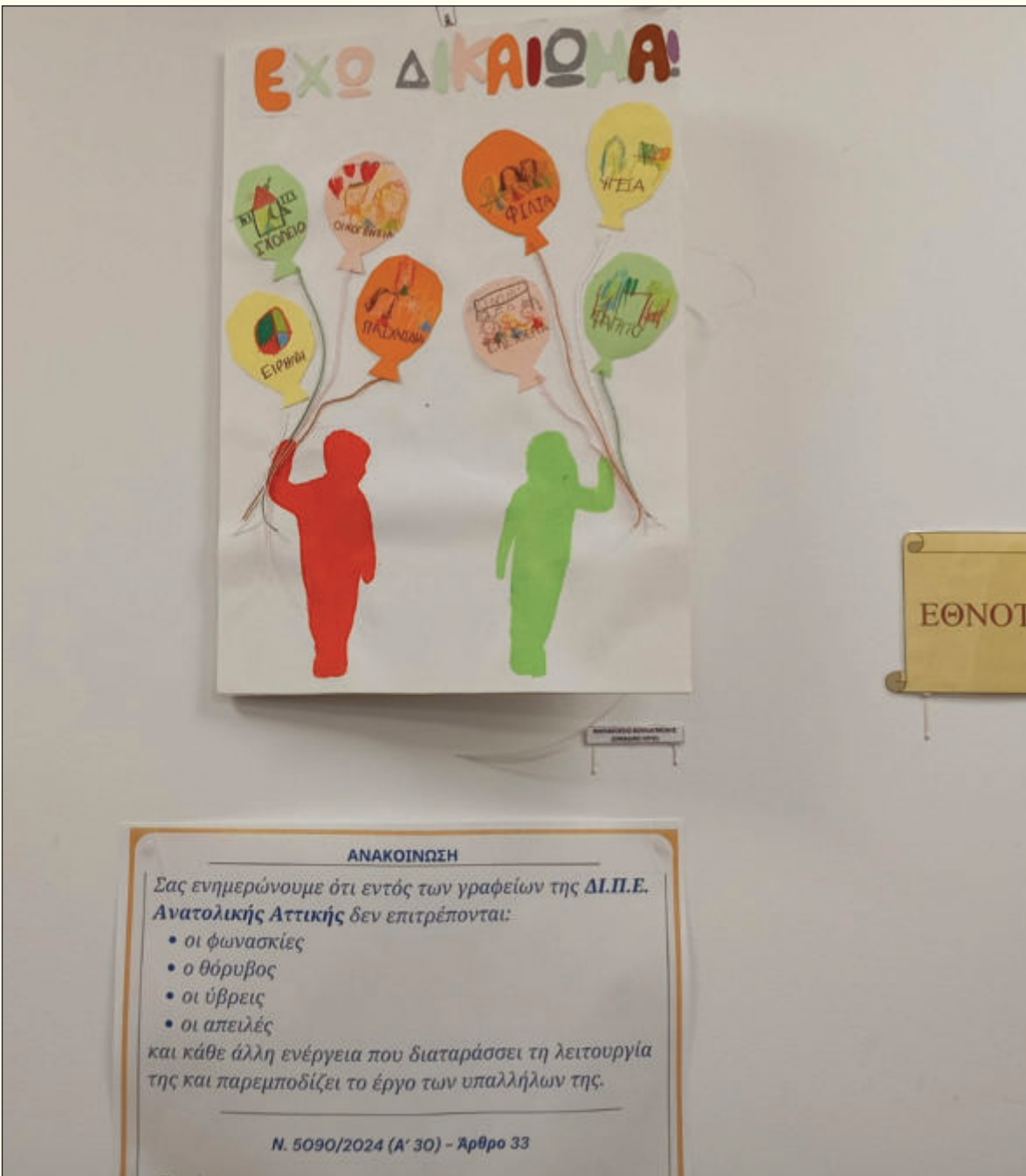
σχέση καθώς και με σχέση ιεραρχικής εξάρτησης από το κράτος και υπέχει πειθαρχική ευθύνη για κάθε υπαίτια παράβαση των υπηρεσιακών καθηκόντων του».

Ανάμεσα στους λόγους που μπορεί να ασκηθεί πειθαρχική δίωξη σε έναν εκπαιδευτικό είναι «η κακόβουλη άσκηση κριτικής των πράξεων των προϊστάμενης αρχής που γίνεται δημοσίως, γραπτώς ή προφορικά, με σκόπιμη χρήση εν γνώσει εκδόχως ανακριβών στοιχείων ή με χαρακτηριστικά απρεπείς εκφράσεις». Τονίζει πως «η άρνηση υπαλλήλου να λάβει μέρος, να διευκολύνει ή να προβεί στη διαδικασία αξιολόγησης είτε ως αξιολογούμενος είτε ως αξιολογούμενος» μπορεί να φτάσει ως την οριστική παύση.

Αναφέρεται στην ηθική και επαγγελματική συμπεριφορά του εκπαιδευτικού και απαιτεί «σεβασμό στο Σύστημα, τους νόμους και τους θεσμούς. Ακεραιότητα. Σεβασμός στους ανθρώπους και το περιβάλλον. Επαγγελματισμός. Επάρκεια. Χρήση περιουσιακών στοιχείων του Φορέα. Χρήση διαδικτύου και μέσων κοινωνικής δικτύωσης».

Ο ΔΙ.Π.Ε. εφιστά την προσοχή στους εκπαιδευτικούς να μην αγγίζουν τους μαθητές τους, να μην τους αφήνουν ποτέ χωρίς επιτήρηση και αν μένουν μόνοι τους με ένα παιδί στο διάλειμμα να μην του μιλούν. Προσοχή πρέπει να δείξουν σε αναφορές για σύγχρονα πολιτικά/στρατιωτικά γεγονότα και στη σχέση τους με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Με λίγα λόγια, τα σχολεία θα λειτουργούν κάτω από στρατιωτική πειθαρχία και χουντικούς νόμους. Η λέξη δικαιώματα απλά δεν υπάρχει.

Σε αυτό το φύλλο της Π.Σ. φιλοξενούμε την τοποθέτηση της συναγωνίστριας εκπαιδευτικού Άννας Καρλαυτή, προέδρου του ΣΕΠΕ «Αθηνά», σχετικά με τις συγχωνεύσεις που πραγματοποιήθηκαν στη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Α' Αθήνας, τις κινητοποιήσεις ενάντια τους, αλλά και το βίαιο χτύπημά τους από τις δυνάμεις καταστολής.

Μέρες αντίστασης στην Α' Αθήνας

Το τελευταίο δεκάημερο στην Α' Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αθήνας γράφεται μια ιστορία αντίστασης. Εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές βρέθηκαν αντιμέτωποι με την ψυχρή προστάθεια της κυβέρνηρησης να υποβαθμίσει βίαια τη δημόσια εκπαίδευση, επιβάλλοντας συμπτώξεις 15 τμημάτων, σε 12 σχολεία στο μέσον της χρονιάς. Στην πρώτη γραμμή βρέθηκαν οι Σύλλογοι Εκπαιδευτικών ΠΕ της Α' Αθήνας και Σύλλογοι Γονέων, αποδεικνύοντας πως ο κόσμος της εκπαίδευσης μάχεται συλλογικά απέναντι στις πιο κυνικές μεθοδεύσεις.

Προσπάθησαν να πάρουν αποφάσεις κρυφά. Τους χάλασε τα σχέδια μια πρώτη μαζική κινητοποίηση γονέων και εκπαιδευτικών από δύο σχολεία του Συλλόγου «Αθηνά», την Ελένη 16 του Οκτώβρη, στην οποία αποκαλύφθηκε το σύνολο του σχεδίου τους. Ήταν το πρώτο επεισόδιο αντίστασης. Συγκάλεσαν ΠΥΣΠΕ αφηνισιαστικά στις 9 το πρωί της Δευτέρας 20 Οκτώβρη, πριν τη μαζική κινητοποίηση που είχε ανακοινωθεί για το μεσημέρι, θέλοντας να προλάβουν τις αντιδράσεις, παραβιάζοντας όλες τις διατάξεις για το πότε και το πώς γίνεται κάτι τέτοιο. Σ' αυτό το ΠΥΣΠΕ της ντροπής, τους χάλασε τα σχέδια η αποφασιστική παρουσία δεκάδων συναδέλφων και γονιών και η συνειδητοποίηση του αναβλέψαν. Μια πρώτη νίκη, κερδισμένη από τη μαζική παρουσία μας, γιατί η φωνή και ο λόγος μας ακούστηκε σ' έναν χώρο που θέλναν να γίνει άβατο και στρατόπεδο σιωπής. Το μεσημέρι, η Διευθύντρια εξαφανίστηκε από την προγραμματισμένη συνάντηση και τη θέση του επικεφαλής στο κτίριο πήραν πάνοπλοι τμήματα των ΜΑΤ. Δεν κατάφεραν, όμως, να εμποδίσουν τον λαό της εκπαίδευσης να μπει και να ζητά απαντήσεις μέσα στη Διεύθυνση. Το μόνο που ξηλάτισαν οι «αντ' αυτής» ήταν η εξάρσεις δύο σχολείων με εντολή «άνωθεν». Απόλυτη ηφελτία, δηλαδή, για το τμήμα «Εκπαιδευτικών» (ή Πελατεϊκών) Θεμά-

των σε μια Διεύθυνση με 700 ακάλυπτα κενά τον
 τρίτο μήνα λειτουργίας των σχολείων!

Η Διοίκηση, υλοποιώντας τις «άνωθεν» εντολές, γράριζε πολύ καλά πως δεν έχει επιχειρήματα. Όταν στα σχολεία της Α' Αθήνας μετρούνται εκατοντάδες κενά, όταν υπάρχουν σχολεία και γειτονιές με πληθύνον κοινωικό περιβάλλον, φτωχούλα και μετανάστες, η απόφαση να στοίβαζαν 25άρια και 27άρια τμήματα δεν «αξιοποιεί πόρους», αλλά χαντακώνει μαθητές, σκοπεύει ζωές, στερεί δικαιώματα. Ένα μέτρο σκληρά ταξικό, για τα παιδιά της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Την Πέμπτη 23/10, νέα μεγάλη κινητοποίηση διοργάνωσαν τα 7 σωματεία της Αθήνας, ενώ το ΠΥΣ ΣΠΕ συνεδρίαξε διαδικτυακά, για να επιτελέσει αυτές τις συμπεριλήψεις! Διμορίες πάντοπων αστυνομικών, ΜΑΤ, ΟΠΚΕ είχαν περικυκλώσει και καταλάβει πριν την έναρξη της κινητοποίησης όλες τις υπηρεσίες του κτηρίου και τον περιβάλλοντα χώρο. Στις 10.30 κτύπησαν με λύσσα εκπαιδευτικοί, μαθητές και γονείς, χρησιμοποιώντας τις ασπίδες και τα γκλομπ! Έριξαν ηχηικά μέσα κι έξω από το κτήριο και μάλιστα εκεί που μικρά παιδιά κρατάνε χαρτονάκια και ζωγραφίες, ζητώντας να μη χάσουν τη διαδικασία τους. Τραυματισμοί συνσείλησαν, λιποθυμίες, παιδιά στο νοσοκομείο, επιθέσεις ακόμη και σε εγκύους συνάδελφους... Αυτή είναι η αρτισιαιδωτική εικόνα μιας κυβέρνησης που έχει χάσει κάθε κοινωνική νομιμοποίηση και αντιδρά μόνο με καταστολή, τρομοκρατία και εκφοβισμό. Την ίδια ευθύνη φέρουν η υπουργός Σ. Ζαχαράκη και η Δ/γτρια Εκπαίδευσης, που αντιμετώπισαν την εκπαιδευτική κοινότητα ως πεδίο βολής φθηνό και τα παιδιά μας ως ζιζάνια που τα πεθαίνουν και τα ξεριζώνουν.

Τι φοβούνται; Όχι ένα σωρό «ταραξίες», όπως θέλουν να παρουσιάσουν το κίνημα, αλλά τη δύναμη ενός κόσμου που ξέρει ότι η μόρφωση είναι δικαίωμα, όχι κόστος. Την οργή που προκύπτει όταν

η εκπαίδευση γίνεται πεδίο ρουσφετιών, αυταρχισμού και επιχειρηματικών σχεδίων. Πίσω από τις συμπύκνεις δεν βρίσκεται κάποια «ορθολογική διαχείριση», αλλά το μνημονιακό δόγμα λιτότητας και περικοπών, που επιστρέφει πιο βίαιο από ποτέ.

Και τώρα; Τώρα αρχίζουν όλα. Η κυβέρνηση δεν διατάζει να πατήσει πάνω στις ανάγκες παιδιών για να ικανοποιήσει λογιστικά νούμερα. Η σύγκρουση με αυτή την πολιτική αναπόφευκτη. Χρειάζεται ένας πραγματικός αντίπαλος, ένα εκπαιδευτικό και κοινωνικό κίνημα που δεν θα αρκестεί να διαμαρτυρείται, αλλά θα μπλοκάρει, θα ακυρώνει, θα ανατρέψει.

Τα σωματίδια μας έδειξαν τον δρόμο. Με συντονισμό ΣΕΠΕ, συλλόγων και ενώσεων γυνάμεν, μαθαίνω, με μαζικότητα και σχέδιο. Με πολιτικό περιεχόμενο, όχι παζάρια. Η μάχη των συμπτύξεων δεν είναι τοπικό ζήτημα. Είναι το σύνορο ανάμεσα στο σχολείο των κοινωνικών αναγκών ή στο σχολείο-επιχείρηση. Αυτή η μάχη θα κερδηθεί με αποφασιστικές αποφάσεις σύγκρουσης, όχι με ευχές. Η ΔΟΕ να βγει μπροστά με τέτοια λογική εκπροσωπώντας τα συμφέροντα και τις ανάγκες μας.

Δεν θα αφήσουμε τα σχολεία μας να γίνουν αριθμοί σε excel. Δεν θα ανεχτούμε να αναλαμβάνει η αστυνομία τον ρόλο του «παιδαγωγού». Δεν θα συνηθίσουμε το δηλητήριο, τη βία και την πειθαρχία που σπέρνουν στους διαδρόμους όπου θα έπρεπε να ανθίζει η γνώση.

Ο αγώνας συνεχίζεται, πιο δυνατός, πιο οργανωμένος, πιο αποφασιστικός. Οι μέρες τους είναι μετρημένες. Οι δικές μας μέρες τώρα ξεκινούν.

Άννα Καρλαύτη
πρόεδρος ΣΕΠΕ «η Αθηνά»

Εθνικό Απολυτήριο

Το Λύκειο των λίγων και εκλεκτών επισφραγίζεται! Ξεσηκωμός σε όλα τα σχολεία!

Η κυβέρνηση εδώ και μήνες απεργάζεται την εφαρμογή νέων μέτρων σε όλο το Λύκειο, που συνοψίζονται στο Εθνικό Απολυτήριο. Η εφαρμογή του Εθνικού Απολυτηρίου και το σύνολο των μέτρων που το πλαισιώνουν θα αλλάξουν εντελώς το σχολείο. Το σχολείο θα γίνει ταξικότερο, ένα ανταγωνιστικό και σκληρό εξεταστικό κότεργο, όπου οι αποκλεισμοί μαθητών από το Λύκειο και το Πανεπιστήμιο θα γιγαντώνονται. Τα περισσότερα δημοσιεύματα σε αστικές φυλλάδες προσπαθούν να αποκρύψουν την ουσία των νέων μέτρων, διαλαλώντας «το τέλος των Πανελλήνιων με την εφαρμογή του Εθνικού Απολυτηρίου». Προσπαθούν να προλάβουν ενδεχόμενες αντιδράσεις, αποπροσανατολίζοντας με ψεύδη γονείς και μαθητές, που για αυτούς οι Πανελλήνιες είναι ένας πραγματικός εφιάλτης. **Το Εθνικό Απολυτήριο στην ουσία του όχι «κατάργηση των Πανελλαδικών εξετάσεων» δε φέρνει, αλλά επιβάλλει τριπλές ή και τετραπλές Πανελλήνιες σε όλο το Λύκειο!**

Σε συνέντευξή της στην ΕΡΤ τη Δευτέρα 27/10, η υπουργός Παιδείας, Ζαχαράκη, παρουσίασε τα βασικά σημεία των κυβερνητικών σχεδίων για το νέο εξεταστικό σύστημα. **Συγκεκριμένα, προβλέπεται ότι ο βαθμός του απολυτηρίου θα προκύπτει με τον συνυπολογισμό των βαθμών και των τριών τάξεων του Λυκείου με ειδικό ποσοστό ανά τάξη. Ο βαθμός αυτός, σε συνδυασμό με τις Πανελλήνιες, θα κρίνει και την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο.** Ο μαθητής Λυκείου θα είναι αναγκασμένος από την Α' Λυκείου να επιδοθεί σε ένα ανελέητο κυνήγι βαθμών, για να μπορέσει να πάρει απολυτήριο ή να εισαχθεί σε μια σχολή της επιλογής του. Θα ενισχύσουν με αυτόν τον τρόπο τη βαθμοθηρία, τον ανταγωνισμό, ενώ η εντατικοποίηση θα εκτοξευτεί και η σχολική καθημερινότητα θα γίνει ανυπόφορη. Η ανάγκη για φροντιστήρια θα πολλαπλασιαστεί και θα αποκλειστούν όχι μόνο από το Πανεπιστήμιο αλλά και από το απολυτήριο Λυκείου ακόμα πιο πολλοί μαθητές από λαϊκές φτωχές οικογένειες, που στριμώχνονται

οικονομικά όλο και περισσότεροι.

Οι ενδοσχολικές και προαγωγικές εξετάσεις σε κάθε τάξη του Λυκείου θα καθορίζουν κατά βάση τον βαθμό του Εθνικού Απολυτηρίου και θα πάρουν τον χαρακτήρα «πανελλαδικών εξετάσεων». **Οι μαθητές θα εξετάζονται σε όλα τα θέματα με τράπεζα θεμάτων, δηλαδή σε θέματα που θα μπαίνουν από το Υπουργείο κατόπιν κλήρωσης. Η βαθμολόγηση των γραπτών θα γίνεται από «εξωτερικό ειδικό σώμα βαθμολογητών», ενώ θα θεσμοθετηθεί κατά τα ευρωπαϊκά πρότυπα «ανεξάρτητη αρχή εξετάσεων», που θα έχει την εποπτεία και τον έλεγχο των εξετάσεων στο πλαίσιο της αξιολόγησης. Δεν το βαφτίζουν δηλαδή Πανελλήνιες, αλλά στην ουσία τους οι εξετάσεις σε κάθε τάξη του Λυκείου θα είναι ακόμα σκληρότερες Πανελλήνιες με πολλαπλούς ταξικούς φραγμούς.**

Οι προφορικοί βαθμοί του τετραμήνου, μάλιστα, θα αναπροσαρμόζονται και θα αναθεωρούνται βάσει των γραπτών βαθμών, σε περίπτωση που υπάρχει απόκλιση από αυτούς. Με αυ-

τόν τον τρόπο θα ακυρώνεται πρακτικά οποιαδήποτε βοήθεια προς τους μαθητές από τους εκπαιδευτικούς, που συναισθάνονται και συνυπολογίζουν τα ζόρια που έχει ο κάθε μαθητής. Και εν τέλει ο ίδιος ο εκπαιδευτικός θα καταλήξει να είναι υπόλογος στο Υπουργείο γιατί βοήθησε τον μαθητή! **Όλα αυτά φυσικά θα εφαρμόζονται με τον πέλεκου της αξιολόγησης πάνω από τα κεφάλια των εκπαιδευτικών και των μαθητών. Τα γραπτά των μαθητών θα ψηφιοποιούνται και οι επιδόσεις των μαθητών θα συνδέονται με την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολείων, σύμφωνα με τις οδηγίες του ΟΟΣΑ.**

Η Υπουργός δήλωσε πως «δε θα υπάρχει προς το παρόν κατάργηση των Πανελλήνιων» και ότι το «Εθνικό Απολυτήριο δε θα είναι ο μόνος τρόπος εισαγωγής στο Πανεπιστήμιο». Είναι πολύ πιθανό το ενδεχόμενο καθιέρωσης επιπλέον εξεταστικών φραγμών ή «διπλού συστήματος εισαγωγής στα Πανεπιστήμια». Ουσιαστικά σχεδιάζουν και άλλους αιχμηρούς κόφτες για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, πέρα από την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, που είναι ήδη λαιμητόμος για χιλιάδες υποψηφίους. Έτσι, θα κατηγοριοποιήσουν περαιτέρω μαθητές και θα πολλαπλασιάσουν τους αποκλεισμούς.

Τα νέα μέτρα του Υπουργείου εμπνέονται από βαθύ ταξικό μίσος για τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης. Θέλουν να ξηλώσουν το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, το δικαίωμα «στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους». Εδραιώνουν ένα Λύκειο για λίγους και εκλεκτούς. Αποκλείουν μια ολόκληρη γενιά από την εκπαίδευση, την καταδικάζουν στην εργασιακή περιπλάνηση και στη σκληρή εκμετάλλευση από μικρή ηλικία.

Ενώ από τη μια έχουν αρχίσει να εκφράζονται κάποιες πρώτες αντιδράσεις από εκπαιδευτικούς και γονείς, υπάρχει από την άλλη σοβαρή έλλειψη ενημέρωσης και συζήτησης στους μαθητές. Στα σχολεία, η τρομοκρατία δεν αφήνει περιθώρια ζύμωσης και συζήτησης. Οι αποβολές και οι ποινές πέφτουν βροχή, ενώ κάθε προσπάθεια κατάληψης καταπνίγεται με τηλεμαθήματα και πολλαπλές απειλές από τους διευθυντές. Πολλές φορές γίνεται προσπάθεια ελέγχου των διαδικασιών του μαθητικού κινήματος από τους διευθυντές, αλλά και παρεμπόδιση οποιασδήποτε προσπάθειας διεξαγωγής μαθητικών συνελεύσεων. Παράλληλα, ρεφορμιστικές δυνάμεις εγκλωβίζουν την οργή των μαθητών σε επετειακές ετήσιες διαδηλώσεις της μιας ριζιάς, που καλούνται από εικονικά συντονιστικά-ταμπέλες και ουσιαστικά επισκιάζουν τις πραγματικές συλλογικές διαδικασίες στους κόλπους των μαθητών. Είναι ανάγκη μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί να υπερκεράσουν αυτά τα εμπόδια. Το τρίπτυχο «συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις» συνοψίζει τις ανάγκες της περιόδου. Είναι αυτό που μπορεί να οδηγήσει αυτή τη γενιά, που το σύστημα την προορίζει να ζει στο περιθώριο και στην απογοήτευση, σε ουσιαστικές νίκες. Μόνο με επίμονους και ανυποχώρητους αγώνες θα μπει φραγμός στα σχέδια τους!

Το καρπούζι τους κάθισε στο λαιμό Ο Μεταξάς όχι!

Τους πείραξε το καρπούζι που καρφίτωσε στο μανίκι της η μαθήτριά στην παρέλαση και έψαχναν να την βρουν για να την τιμωρήσουν.

Δεν τους πείραξε όμως η φασιστική οργάνωση ΕΟΝ, η οποία αναφέρεται στον Μεταξά, που χώθηκε στη στρατιωτική παρέλαση στη Θεσσαλονίκη!

Το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι ουδέποτε διέταξε έρευνα για τη μαθήτριά. Η κυβέρνηση και η Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας δήλωσαν ότι ουδέποτε έδωσαν άδεια σε καμιά οργάνωση να συμμετάσχει στη στρατιωτική παρέλαση.

Και ο Μαρινάκης δεν έχασε την ευκαιρία να χύσει το αντικομμουνιστικό του δηλητήριο, τονίζοντας τους αγώνες που έχει κάνει η κυβέρνηση απέναντι σε κάθε φασισμό, κόκκινο ή μαύρο. Και να υπενθυμίσει πως είναι αυτή η κυβέρνηση που τους έχει αντιμετωπίσει και τους δυο στην πράξη, στον δρόμο και στα Πανεπιστήμια!

Οπότε, είναι σαφές ποιοι είναι οι αποδέκτες της επιχείρησης αντιμετώπισης του φασισμού. Οι φοιτητές που κάνουν καταλήψεις, όπως οι 15 της Αρχιτεκτονικής που εκτός από τη δική αντιμετώπιζον και την απειλή της διαγραφής, ο λαός που κάνει διαδηλώσεις, όπως αυτοί που ξυλοφορτώ-

σαν τα ΜΑΤ στην πορεία για την Παλαιστίνη στις 7 Οκτώβρη στην Αθήνα και οποιοσδήποτε διανοηθεί να μολύνει τον ...ιερό χώρο του Άγνωστου Στρατιώτη με διαμαρτυρίες και διεκδικήσεις.

Υπάρχει πουθενά ο «μαύρος φασισμός» σε όλα αυτά; Όχι βέβαια! Αυτός παρελαύνει ανενόχλητος!

Και σαν το κερασάκι στην τούρτα, ο Δένδιας ανακοίνωσε πως από το 2026 θα κατοχυρωθεί η εθελοντική στράτευση των γυναικών. Έτσι ώστε σιγά σιγά η στρατοκρατική αντίληψη να αγκαλιάσει ισότιμα και τα δύο φύλα. Όπως στον σύμμαχό τους, το Ισραήλ...

Η ένταση της επίθεσης στα πανεπιστήμια μονόδρομος για το σύστημα

Η οργάνωση και ο αγώνας μοναδική προοπτική για την νεολαία

«Είναι μια μάχη.

Ξέρουμε ότι δεν είναι εύκολη.

Ένας πόλεμος που πρέπει

να κερδηθεί. Έχουμε κερδίσει

αρκετές μάχες, έχουμε χάσει

και κάποιες, αλλά νομίζω

ότι αποτελεί μια μονόδρομο

αν θέλουμε πραγματικά η νέα γενιά να

διεκδικήσει ένα καλύτερο

μέλλον... Νομίζω ότι δεν μπορούμε πια

να κρυβόμαστε πίσω από το

δάχτυλό μας και είναι τώρα

μια ευκαιρία οριστικά

και αμετάκλητα να τελειώνουμε

με φαινόμενα τα οποία ταλάνισαν το

δημόσιο πανεπιστήμιο καθ' όλη τη

διάρκεια της μεταπολίτευσης».

Η παραπάνω τοποθέτηση του Μητσοτάκη τον περασμένο Ιούνιο δεν αποτελούσε μόνο μια προετοιμασία για τον νόμο Ζαχαράκη, που κατατέθηκε και ψηφίστηκε στα τέλη του Ιουλίου. Αποτελούσε μια παραδοχή του βάθους της επίθεσης που το σύστημα έχει εξαπολύσει συνολικά στη νεολαία. Η σημερινή κυβέρνηση -αλλά και συνολικά το σύστημα- βλέπει ότι οι ασφυκτικές συνθήκες που γεννά η αντιλαϊκή πολιτική της, η παντελής έλλειψη οποιουδήποτε αφηγήματος ή προοπτικής αλλά και ο «ανήσυχος» χαρακτήρας της νέας γενιάς έχουν δημιουργήσει μια εκρηκτική κατάσταση.

Η οργή που εξέφρασε μαζικά και δυναμικά η νεολαία στις κινητοποιήσεις των Τεμπών την περασμένη χρονιά φανερώνει το ρήγμα που έχει επέλθει στη συνείδησή της, ενώ το γεγονός ότι αναζήτησε ακόμα μια φορά την παρουσία της στον δρόμο με αφορμή την απεργία πείνας του Πάνου Ρούτσι δείχνει ότι εξακολουθεί να αναζητεί πεδία έκφρασης και διεξόδου. Οι εικόνες οργισμένων νέων να κατακλύζουν τους δρόμους από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις μέχρι τις παραγκουπόλεις δεν είναι «ξένες» ή «μακρινές», αλλά έρχονται από το μέλλον. Από το μέλλον μιας γενιάς που βλέπει μπροστά της το ενδεχόμενο του πολέμου και της φτώχειας όχι απλά να της έρχεται, αλλά μάλιστα να πλασάρεται και ως «καλύτερο μέλλον».

Τα παραπάνω προβληματίζουν το σύστημα, που βλέπει ότι δεν έχει πλέον καμία «πρόταση» στην «ατίθαση Γενιά Ζ», που δεν συμμορφώνεται εύκολα με τις εργασιακές σχέσεις που της πλάσσουν, που δεν παίρνει με προθυμία το όπλο στο χέρι να σφαχτεί, που βγαίνει στον δρόμο να δείξει αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό, ενώ ταυτόχρονα συγκινείται από τα ξεσπάσματα που παρακολουθεί στα κοινωνικά δίκτυα.

Η προώθηση της τρομοκρατίας, της καταστολής και της φασιστικοποίησης αποτελεί μονόδρομο για ένα σύστημα που βρίσκεται σε σήψη. Έτσι λοιπόν, όπως μας ενημέρωσε και ο πρωθυπουργός, είμαστε μπροστά σε μια «μάχη». Μια μάχη που για το σύστημα έχει

διάφορες πλευρές. Μια από αυτές είναι η δημιουργία ενός αντιδραστικού κλίματος μέσα και έξω από την εκπαίδευση, έτσι ώστε η νεολαία να μάθει από νωρίς ότι όποιο κεφάλι σηκώνεται θα «κόβεται». Άλλωστε, οι διώξεις των εκπαιδευτικών αλλά και το περσινό ρεσιτάλ τρομοκρατίας και αποβολών σε μαθητές δείχνουν την έγνοια του συστήματος να αρχίσει από νωρίς τα «μαθήματα ζωής». Ταυτόχρονα, όμως, το σύστημα προσπαθεί στη συγκεκριμένη ιστορική περίοδο να «κεφαλαιοποιήσει» όσα περισσότερα μπορεί, με βάση τον αρνητικό ταξικό συσχετισμό που έχει διαμορφωθεί από την ήττα του επαναστατικού-κομμουνιστικού-εργατικού κινήματος. Οι προσπάθειες της «ιστορικής ρεβάνς» δεν αποτυπώνονται μόνο στην προσπάθεια μεγάλωματος της ψαλίδας μεταξύ των δυνάμεων του κεφαλαίου και της εργασίας. Το πάρσιμο μιας σειράς δικαιωμάτων όπως συντάξεις, περίθαλψη, μισθοί κτλ. δεν έχει άλλωστε μόνο «οικονομικό» χαρακτήρα στο πλαίσιο της μεγιστοποίησης των κερδών. Εμπεριέχει και την πλευρά της ιδεολογικοπολιτικής επίθεσης, που θέλει να περάσει όχι μόνο τα ιδεολογήματα του καπιταλιστικού μονόδρομου, αλλά και να διαμορφώσει τους όρους πλήρους αφοπλισμού των δυνάμεων που αντιπαλεύουν το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Οι συνεχείς αναφορές στα «στραβά της μεταπολίτευσης» δεν αποτελούν απλώς εκφράσεις διάφορων αστικών στελεχών για τα «όρια» που βάζει η αστική δημοκρατία και την «τάξη» που υπήρχε από τον Μεταξά μέχρι τη Χούντα. Φανερώνουν τις επιδιώξεις να ξεδοντιάσουν/αφοπλίσουν όλα τα εργαλεία πάλης και οργάνωσης που έδωσαν στον λαό και στη νεολαία αυτής της χώρας πραγματική διεξόδο και ελπίδα. Έτσι, η αναφορά του Μητσοτάκη στα «φαινόμενα που μας ταλάνισαν στη μεταπολίτευση» όσον αφορά τα πανεπιστήμια είναι ειλικρινής. Οι Φοιτητικοί Σύλλογοι, οι Γενικές Συνελεύσεις και συνολικά το Φοιτητικό Κίνημα αποτελούσαν υπολογίσιμη δύναμη αντίστασης

ενάντια στην επίθεση και κατάφεραν ιστορικά να πετύχουν μια σειρά από νίκες. Ταυτόχρονα, όμως, κατάφεραν στο πλάι του λαού -με κορυφαία στιγμή την εξέγερση του Πολυτεχνείου- να εδραιώσουν τα Πανεπιστήμια ως χώρους ευρύτερης ώσμωσης και πολιτικοποίησης.

Το σύστημα, λοιπόν, βλέπει μια «ιστορική μάχη» μπροστά του, έτσι ώστε όχι μόνο να προχωρήσει τη χρόνια και συνεχή επιδίωξη για μια εκπαίδευση λίγων και εκλεκτών μέσω των διαγραφών, αλλά ταυτόχρονα να πετύχει και μια νίκη ενάντια στον πυρήνα της οργάνωσης του φοιτητικού κινήματος. Δεν είναι τυχαίο ότι ο νόμος Ζαχαράκη του καλοκαιριού δεν έρχεται απλώς να «συμπληρώσει» τον νόμο Κεραμέως, αλλά να κάνει αποφασιστικά βήματα, με την προώθηση των Πειθαρχικών Συμβουλίων και των μέτρων «ασφαλείας» (καταστολής). Άλλωστε, από τις πρώτες τοποθετήσεις που αφορούσαν την απάντηση στην «ανομία» ήταν η διαγραφή των «ταραχοποιών» στοιχείων. Ήδη προετοιμαζόταν το κλίμα για τα γεγονότα που εξελίσσονται τις τελευταίες εβδομάδες.

Όπως περιεγράφηκε και στο προηγούμενο φύλλο (φ. 994) της Προλεταριακής Σημαίας, το «σπάσιμο» της κατάληψης που προέκυψε από τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ και οι συλλήψεις 15 φοιτητών που βρισκότουσαν εκείνη την ώρα στον χώρο αποτελούν μια πρώτη «γεύση» για την αποφασιστικότητα με την οποία θα κινηθεί η κυβέρνηση και το σύστημα για την εφαρμογή των νόμων Κεραμέως-Ζαχαράκη. Από την μια, το προχώρημα των μέσων καταστολής (κάμερες, τουρνικέ, έλεγχος πάσο κτλ.) δεν αφήνει κανένα περιθώριο για ανορθογραφίες όπως καταλήψεις ή κινητοποιήσεις. Άλλωστε, σύμφωνα και με τη νέα εγκύκλιο του υπουργείου Παιδείας (13/10/2025) η «παρεμπόδιση της εύρυθμης λειτουργίας του ιδρύματος», η «χρήση των εγκαταστάσεων χωρίς άδεια ή για σκοπούς αντίθετους με την αποστολή του Α.Ε.Ι.», η «ρύπανση ή ηχορύπαν-

ση» αλλά και η «διάπραξη πλημμελημάτων» αποτελούν παραπτώματα που μπορούν να οδηγήσουν στην οριστική διαγραφή!

Ήδη τα πειθαρχικά συμβούλια με βάση τον νέο νόμο έχουν αρχίσει να συγκροτούνται, ενώ εκκρεμεί η απόφαση για την οριστική διαγραφή των δύο φοιτητών του ΕΚΠΑ που κατηγορούνται για συμμετοχή στα γεγονότα της Νομικής τον περασμένο Μάη. Ήδη 2 από τους 15 συλληφθέντες έχουν καλεστεί από τις σχολές τους (Χημικοί Μηχανικοί ΕΜΠ και Μηχανολόγοι Μηχανικοί ΕΜΠ) από τους Κοσμήτορες των σχολών για πειθαρχική διερεύνηση!

Ταυτόχρονα, το «παραμύθι» για τις μεταβατικές διατάξεις περί διαγραφών συνεχίζεται, με το Τμήμα Τούρκικων Σπουδών να ανακοινώνει ότι με βάση τον νέο νόμο μέχρι τις 25 Νοεμβρίου 400 φοιτητές είναι προς διαγραφή, ενώ μόλις 16 (4%) δικαιούνται να κάνουν αίτηση για παράταση 2 εξαμήνων! Κομμάτια της ρεφορμιστικής αριστεράς πανηγύριζαν για τη μεγάλη αυτή νίκη το καλοκαίρι, ζητώντας μάλιστα ακόμα περισσότερες εξεταστικές, για να μπορέσουν οι φοιτητές να τελειώσουν στην ώρα τους.

Βρισκόμαστε μπροστά σε πολύ σοβαρές εξελίξεις. Οι χρόνιοι πόθοι του συστήματος για την εκπαίδευση συναντιούνται με τη συνολική στροφή και ένταση προς τη φασιστικοποίηση και την καταστολή. Το σύστημα θέλει μια νεολαία με σκυμμένο το κεφάλι, ανήμπορη να αντιδράσει. Να δεχτεί τον πόλεμο και την εκμετάλλευση. Η εκκένωση της κατάληψης στην Αρχιτεκτονική είναι ένα πρώτο δείγμα για το τι ετοιμάζουν. Η απάντηση στα παραπάνω δεν μπορεί να δοθεί ούτε με «κόλπα», ούτε με συμμαχίες με «καλούς» Πρυτάνεις, ούτε με αυταπάτες για κυβερνητικές αλλαγές που θα φέρουν φραγμό στην επίθεση. Η ανασυγκρότηση των Φοιτητικών Συλλόγων σε μια γραμμή οργάνωσης και πάλης μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό όπλο στη «μάχη» που ετοιμάζει το σύστημα.

Οι ΗΠΑ εκβιάζουν με στρατιωτική ισχύ Βενεζουέλα και Κολομβία

Συνεχή συγκέντρωση στρατιωτικών δυνάμεων κάνουν οι Αμερικάνοι στη θαλάσσια περιοχή γύρω από τη Βενεζουέλα. Με προμετωπίδα το μεγαλύτερο αεροπλανοφόρο και δεκάδες άλλα πολεμικά πλοία και με μια δύναμη ανδρών που ξεπερνάει τους 10.000. Με ανακοινώσεις για ετοιμότητα ειδικών δυνάμεων για επιχειρήσεις επί εδάφους και αποφάσεις που δίνουν το πράσινο φως στη CIA για επιχειρήσεις.

Περίπου δέκα δολοφονικά χτυπήματα έχουν γίνει σε πλοία, κυρίως στην Καραϊβική, αλλά και στην πλευρά του Ειρηνικού. Ένα από αυτά ήταν του αντάρτικου ELN. 43 νεκρούς έχουν καταγράψει επίσημα τα ειδησεογραφικά πρακτορεία.

Παράλληλα, με πολιτικά ενεργούμενα των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα, όπως η Μαρία Κορίνα Ματσάδο της αντιπολίτευσης Μαδούρο, αλλά και μέσω της στοχοποίησης του ίδιου του Μαδούρο (επικήρυξη 25 εκατ. δολάρια) και όσων βρίσκονται κοντά του, σφίγγουν τον κλοιό. Αντίστοιχα, διαρρέουν ότι ο Πέτρο ενθαρρύνει τη διακίνηση ναρκωτικών.

Ο πόλεμος κατά των καρτέλ διακίνησης ναρκωτικών που σκοτώνουν τους Αμερικανούς είναι το αφήγημα Τραμπ, μέσω του οποίου εκδηλώνεται η κλιμακούμενη πίεση στον Νικολάσ Μαδούρο στη Βενεζουέλα και τον Γκουστάβο Πέτρο στην Κολομβία.

Έχει ήδη αποδειχτεί με βάση στοιχεία πηγών των ιδίων των ΗΠΑ ότι η στοχοποίηση της Βενεζουέλας ως βασικού διακινητή ναρκω ουσιών στις ΗΠΑ είναι ένα ωρό ψέμα. Άλλωστε, δεν είναι καινούρια ιστορία για τη Λατινική Αμερική συνολικά η χρήση αυτού του αφηγήματος. Η «επιχείρηση Κολομβία» δεκαετίες πριν στήθηκε ακριβώς με αυτό το αφήγημα.

Οι απαντήσεις Μαδούρο και Πέτρο: «Θα αποτρέψουμε τον αιώνιο πόλεμο που ετοιμάζουν» και «δε θα απαντήσουμε γονατιστοί» αντίστοιχα, δείχνουν ότι η πίεση έχει γίνει έντονα αντιληπτή από τους αποδέκτες.

Τι επιδιώκουν οι ΗΠΑ

Δεν έχει και τόσο σημασία η συζήτηση επί των στρατιωτικών δεδομένων (ποια η δυνατότητα της συγκεντρωμένης δύναμης πυρός), όσο η εξέταση των πολιτικών. Άλλωστε, η πίεση στη Βενεζουέλα δεν είναι κάτι καινούριο. Δεκαετίες ολόκληρες οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν το ζήτημα της προσαρμογής του καθεστώτος. Η CIA, άλλωστε, ποτέ δεν περίμενε να ανακοινωθεί κανένα πράσινο φως για να κάνει επεμβάσεις (μέσω στρατοκρατικών ομάδων, ΜΚΟ, παρακρατικών, μερίδων αστικής τάξης και γαιοκτημόνων) στη Λατ. Αμερική. Είναι οξύμωρο να ανακοινώνουν τις κινήσεις τους οι μυστικές υπηρεσίες. Λίγα χρόνια έχουν περάσει από το αποτυχημένο πραξικόπημα στη Βενεζουέλα.

Οι ΗΠΑ εκτιμάνε πως πρέπει άμεσα να γίνουν ανατροπές στα «δύστροπα» καθεστώτα της Λατινικής Αμερικής. Πόσο μάλλον στη Βενεζουέλα. Ο στόχος, λοιπόν, της δημιουργίας όρων για ένα απόλυτο ελέγξιμο από τις ΗΠΑ καθεστώτς είναι πρώτης γραμμής ζήτημα. Το αν αυτό θα γίνει κατορθωτό και μάλιστα αν θα γίνει με πρόκληση εσωτερικής πολιτικής αποσταθεροποίησης ή πιο βίαια είναι κάτι που απασχολεί τις ΗΠΑ όσον αφορά τις

συνέπειες εδώ και δεκαετίες. Σίγουρα πάντως η στρατιωτική ισχύς των ΗΠΑ είναι για αυτές το πιο δυνατό διαπραγματευτικό χαρτί. Η παρέμβαση υπέρ του Αργεντίνου Χαβιέρ Μιλέι, η πίεση σε Παναμά, Κολομβία, Γουατεμάλα δείχνουν το πώς οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν συνολικά την κεντρική και νότια Αμερική.

Οι επιδιώξεις των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα δεν μπορούν να ερμηνευτούν μόνο οικονομικά. Δεν παραγνωρίζουμε ότι εκεί υπάρχουν τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου. Παρόλα αυτά, οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν την «πίσω αυλή» τους με όρους συνολικής κυριαρχίας. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πρέπει να αφαιρέσει μια σειρά από σφήνες ανταγωνιστών ιμπεριαλιστών στην περιοχή της Λατινικής Αμερικής, που εμφανίστηκαν πάνω στα κενά που οι ίδιοι άφησαν όλη την προηγούμενη περίοδο.

Τα «ανοίγματα», οικονομικά και όχι μόνο, καθεστώτων όπως της Βενεζουέλας, σε Ρώσους, Κινέζους ακόμη και στο Ιράν, για να λειτουργούν ως αντίβαρο στο εμπάργκο και τις κυρώσεις των ΗΠΑ

δεν μπορούν άλλο να γίνονται ανεκτά απ' τις ΗΠΑ. Η απόλυτη στοίχιση όλης της αυλής, το σφράγισμά της από ανταγωνιστές που κατάφεραν στον ένα ή τον άλλο βαθμό να διεισδύσουν είναι το συνολικό ζήτημα κυριαρχίας και ηγεμονίας στην περιοχή της Λατινικής Αμερικής.

Με αυτή την έννοια εντάσσεται -και μόνο έτσι μπορεί να ερμηνευτεί- στη γενική εικόνα του κόσμου, όπου οι εξελίξεις καθορίζονται κυρίως από τον παροξυσμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε σημείο που η συνεχής κλιμάκωση των συγκρούσεων διαμορφώνει ένα περιβάλλον προετοιμασίας ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου.

Όταν, λοιπόν, ο Τραμπ μετά την εκλογή του «ζωγράφισε» έναν παγκόσμιο χάρτη που η Αμερική θα γιγάντωνε τις δυνατότητές της ως ιμπεριαλιστική δύναμη, με στόχο να κυνηγήσει αποτελεσματικά την παγκόσμια ηγεμονία-κυριαρχία απέναντι σε Ρώσους και Κινέζους, είχε σαν δεδομένο ότι η κυριαρχία στην αμερικανική ήπειρο καταρχάς θα πρέπει να γίνει με όρους

απόλυτης υποταγής όλων στις ΗΠΑ. Από τον Καναδά και τη Γροιλανδία (βλέπε πρώτες δηλώσεις), μέχρι την Κεντρική και Νότια Αμερική.

Το πιο σημαντικό είναι πως ο λαός της Βενεζουέλας και της Κολομβίας βρίσκεται μπλεγμένος σε επικίνδυνα πολεμικά σενάρια. Μάλιστα, ο στείρος αντιαμερικανισμός -που έφταξε εξαρτήσεις από άλλους ιμπεριαλιστές- του Τσάβες και μετέπειτα του Μαδούρο, που ήταν η πρόταση για την αστική τάξη της Βενεζουέλας, συμπάρευσε τα λαϊκά στρώματα. Δυσκόλεψε την ανάγκη να συγκροτηθεί λαϊκό κίνημα σε αυτόνομη βάση. Ιδιαίτερα με δεδομένη την απουσία επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης με δυνατότητες.

Πάντως, ο τρόπος κίνησης του Τραμπ, και με δεδομένη την εσωτερική αμφισβήτηση ακόμη και για τη «νομιμότητα» των μέχρι τώρα κινήσεων, δείχνει πως τα πράγματα θα κινηθούν άμεσα στην περιοχή και δε θα συρθούν στον χρόνο.

Κινητοποιήσεις στις ΗΠΑ

Ήταν μόνο ενάντια στην πολιτική Τραμπ;

Εκατομύρια Αμερικανοί κατέβηκαν στους δρόμους το Σάββατο 18 Οκτώβρη, σε μικρές και μεγάλες πόλεις, για να διαδηλώσουν κατά των πολιτικών του Τραμπ. Το κάλεσμα αφορούσε τον διαδικτυακό τόπο «No Kings» και η διοργάνωσή τους από την Indivisible (Αδιαίρετος) και άλλες οργανώσεις - ομάδες, που υπολογίζονται πάνω από 200.

Το κίνημα «No Kings» ξεκίνησε το 2016 ως αντίδραση στην εκλογή Τραμπ, με την ηλεκτρονική δημοσίευση ενός εγχειριδίου 23 σελίδων, με τίτλο «Αδιαίρετος: Ένας Πρακτικός Οδηγός για την Αντίσταση στην Ατζέντα του Τραμπ». Οι συντάκτες του εγγράφου ήταν πρώην στελέχη των Δημοκρατικών και μέλη του Κογκρέσου!

Αρχικά θεωρήθηκε αντιγραφική προσομοίωση του ρεπουμπλικανικού κινήματος του Τσαγκιού, (αρχικά T.e.a από το «Taxed Enough Already» - «Αρκετά Φορολογημένοι Ήδη»), που ξεκίνησε την πρώτη δεκαετία του αιώνα. Ένα πολιτικό κίνημα, που γενικά χα-

ρακτηρίζονταν ως συντηρητικό (σε κοινωνικά θέματα) και φιλελεύθερο (σε οικονομικά ζητήματα) και είχαν ανάλογες διαμαρτυρίες, (αν και μικρότερης μαζικότητας). Σήμερα το κίνητρο ήταν μια αντεστραμμένη ατζέντα: επικέντρωση σε κοινωνικά-πολιτικά θέματα και υποβάθμιση οικονομικών. Ενοποιητικό στοιχείο, η εναντίωση στο πρόσωπο του Τραμπ και γενικότερα η υπεράσπιση του Συντάγματος.

Από την αρχική δαιμονοποίηση, οι Ρεπουμπλικάνοι πέρασαν στην υποβάθμιση της σημασίας των πορειών. Ωστόσο η μαζικότητα (7,5 εκατ. Διαδηλωτές) -αν και οι αριθμοί ποικίλουν ανάλογα με την πηγή- σύμφωνα με τις περισσότερες εκτιμήσεις ήταν μεγαλύτερη από το αναμενόμενο και ξεπεράσε την πρώτη πορεία του Ιουνίου.

Από τα μεγάλα αμερικανικά ΜΜΕ, ακόμη και από το Fox News, που απευθύνεται στο κοινό του Τραμπ, οι τόνοι ήταν χαμηλοί. Επесήμαιναν και

υπογράμμιζαν ότι οι διαδηλώσεις ήταν απόλυτα ειρηνικές.

Τι άλλαξε από τον Ιούνιο; Αν όλα αυτά αντιστοιχούν σε μια πραγματική αλλαγή του πολιτικού κλίματος, τι μεσολάβησε; Εκ πρώτης όψεως, όχι πολλά. Εκεί που ίσως υπάρχει διαφορά είναι στο ότι ανακόπηκε «η φόρα» των πρώτων ημερών του Τραμπ. Έχουν καταγραφεί αντιδράσεις επιχειρηματικών κύκλων (π.χ. ο διευθύνων σύμβουλος της Disney), με ανατροπές επιθυμιών και αποφάσεων Τραμπ. Χαρακτηριστική επίσης η αποχώρηση διαπιστευμένων δημοσιογράφων από το Πεντάγωνο, που δεν δέχτηκαν τους όρους που ήθελε να τους επιβάλει ο υπουργός «Πολέμου», Χέγκσεθ, συμπεριλαμβανομένων και συντηρητικών μέσων όπως το Fox News.

Το σημαντικότερο ωστόσο δεδομένο αφορά την προσπάθεια κλιμάκωσης της επίθεσης που επιχειρεί ο Τραμπ στα «κάστρα» των Δημοκρατικών, η οποία ανακόπτεται από έναν

Ουκρανία

Ακυρώσεις, κυρώσεις και...
κλιμακώσεις

Μέσα σε μία εβδομάδα περάσαμε από την απειλή Τραμπ για αντι-ρωσκές κυρώσεις και αποστολή Τόμαχοκ στο Κίεβο στην ανακοίνωση νέας συνάντησης ΗΠΑ-Ρωσίας στην Ουγγαρία και από εκεί, με πρωτοβουλία των ΗΠΑ, στην ακύρωσή της και τελικά (;) στην ανακοίνωση κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία!

Για να λυγίσουν τη ρωσική στάση, τα αμερικανικά επιτελεία άφησαν να διαρρεύσει (αυτή τη φορά στη Wall Street Journal) ότι έχουν αποφασίσει να στείλουν πυραύλους Τόμαχοκ στο καθεστώς του Κιέβου. Για να τη διαψεύσουν αμέσως, παράλληλα όμως με τη δήλωση ότι το... σκέφτονται.

Η ηγεσία της Ρωσίας δήλωσε πως η απάντησή της θα είναι συντριπτική σε

μία τέτοια περίπτωση και ταυτόχρονα έσπευσε να ενεργοποιήσει ξανά τη διπλωματική οδό, που οδήγησε τελικά στην ανακοίνωση μιας νέας συνάντησης Τραμπ-Πούτιν στην Ουγγαρία. Και λίγες μέρες μετά, αφού προηγήθηκε ένα σημαντικό χτύπημα ρωσικών διυλιστηρίων πετρελαίου από το Κίεβο και ένα μεγάλο κύμα πυραυλικών επιθέσεων της Ρωσίας στις ουκρανικές ενεργειακές και στρατιωτικο-βιομηχανικές υποδομές, ο ίδιος ο Τραμπ ανακοίνωσε την ακύρωσή της (η Ρωσία αναφέρεται σε αναβολή). Ταυτόχρονα ο Τραμπ ενεργοποίησε κυρώσεις πολύ σημαντικές κατά των δύο πιο σημαντικών ρωσικών εταιρειών πετρελαίου και φυσικού αερίου, της Rosneft και της Lukoil.

Η διοίκηση των ΗΠΑ, μέσα στο επι-

φανειακά απρόβλεπτο των επιλογών της, κινείται προς την κατεύθυνση να αλλάξει τους όρους της σύγκρουσης προς όφελος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Έτσι, ακόμα και στη φάση της διπλωματικής πίεσης και παράλληλα με αυτήν, είχε αναβαθμίσει την καθοδηγητική βοήθεια και τη δορυφορική «συμβολή» της προς το καθεστώς του Κιέβου. Διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν τα σημαντικά χτυπήματα που δέχεται ο κρίσιμος ενεργειακός τομέας της Ρωσίας βαθιά στο έδαφός της. Η διοίκηση Μπάιντεν, θυμίζουμε, δεν είχε τολμήσει κάτι τέτοιο...

Στην -ας την πούμε- μικροφάση αυτή, η διοίκηση Τραμπ, αφού διαπίστωσε ξανά πως η ρωσική ηγεσία δεν έχει φύγει ούτε ίντσα από τη γραμμή της «επίλυσης των θεμελιωδών αιτιών της ουκρανικής σύγκρουσης» και αφού ζύγισε τις απειλές της (Τόμαχοκ) και πού μπορούσαν να οδηγήσουν, για την ώρα κατέληξε στην αύξηση της πίεσης όχι μόνο στη Ρωσία αλλά και σε δύο πολύ σημαντικούς πελάτες της (Κίνα, Ινδία), ενώ τα σκάγια χτύπησαν και τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Το πώς θα σταθεί η Ινδία αλλά και η Κίνα είναι πολύ σημαντική παράμετρος της όλης κατάστασης. Μέχρι τώρα και οι δύο επιδίδονται σε ελιγμούς. Διότι οι εξαγγελίες τους για μείωση της αγοράς ρωσικού πετρελαίου αφορούν τις κρατικές τους εταιρείες, που έχουν μικρό μερίδιο στην όλη διαδικασία. Βέβαια, ακόμα κι αυτό δείχνει ότι αναγκάστηκαν να φύγουν από την πρότερη τους θέση.

Όπως και να έχει, η Κίνα γνωρίζει πως μετά τη Ρωσία θα ερχόταν η σειρά της (το έχουν δηλώσει άλλωστε ευθαρσώς κινέζοι αξιωματούχοι) και έτσι είναι εξαιρετικά απίθανο να συμμορφωθεί με τις αμερικανικές απαιτήσεις. Για την Ινδία, τώρα, την οποία οι ΗΠΑ θεωρούν και είναι ο «αδύναμος κρίκος», πρέπει να περιμένουμε για να δούμε τι θα επιφέρει η αύξηση των εκβιασμών και των απειλών από μεριάς ΗΠΑ. Έτσι κι αλλιώς, η Ινδία είναι μια πολύ δύσκολη «εξίσωση»: έχει χτίσει σημαντικούς δεσμούς με τη Ρωσία, αλλά και με τις ΗΠΑ, έχει στρατηγική αντιπαλότητα με την Κίνα και μέσα σε όλα θέλει να διατηρεί την «ουδετερότητά» της ώστε να κερδίσει χρόνο για την ανάδειξή της σε περιφεριακή δύναμη!

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δέχονται ολοένα και πιο ισχυρές αμερικανικές πιέσεις να σταματήσουν τα ενεργειακά «πάρε-δώσε» με τη Ρωσία, ενώ ταυτόχρονα καλούνται να χρηματοδοτήσουν τη στρατιωτική υποστήριξη του καθεστώτος του Κιέβου! «Χαράς ευαγγέλια» για τις ΗΠΑ, που προωθούν -με το αζημίωτο- ορισμένες από τις στρατηγικές τους επιδιώξεις.

Σε μια παράλληλη εξέλιξη οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν κατάφεραν να πείσουν χώρες όπως το Βέλγιο για την παρακράτηση (δηλαδή κλοπή) των ρωσικών περιουσιακών στοιχείων για τη χρηματοδότηση του στρατού της Ουκρανίας και... των δικών τους πολεμικών δαπανών! Πάντως, την Πέμπτη 23 Οκτωβρίου εξήγγειλαν νέο πακέτο αντιρωσικών κυρώσεων, το 19ο (!) στη σειρά, που περιλαμβάνει: α) την απαγόρευση

εισαγωγών ρωσικού LNG, β) την προσθήκη 117 πλοίων στον «σκιώδη στόλο» που υπόκειται σε απαγορεύσεις, γ) περιορισμούς σε προϊόντα από Κίνα και Ινδία, δ) απαγόρευση συναλλαγών με τράπεζες χωρών της Κοινοπολιτείας Ανεξάρτητων Κρατών (Λευκορωσία, Καζακστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν).

Είναι φανερό ότι ΗΠΑ και ΕΕ συντονίζονται, παρά τις μεταξύ τους αντιθέσεις, και ενισχύουν την πίεση στη Ρωσία και τους συμμάχους της ή τις χώρες που συνεργάζονται μαζί της. Παράλληλα, Βρετανοί και Γάλλοι συνεχίζουν να επεξεργάζονται τυχοδιωκτικά σενάρια για αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία.

Η ρωσική ηγεσία δηλώνει πως δεν την αγγίζουν οι κυρώσεις, αλλά αυτές μαζί με τα χτυπήματα του Κιέβου στα διυλιστήριά της προκαλούν μία διαρκή φθορά και μεταφέρουν τον πόλεμο στο εσωτερικό της Ρωσίας, έστω και σε μικρές προς ώρας δόσεις. Επίσης δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο ότι το καλοκαίρι, παρά τις καθουσιαστικές δηλώσεις της επικεφαλής της κεντρικής τράπεζας της Ρωσίας, ο υπουργός Οικονομίας προειδοποιούσε πως η οικονομία της χώρας βρίσκεται στο χείλος της ύφεσης.

Βέβαια, η ως τώρα εξέλιξη δείχνει ότι η ρωσική οικονομία αντέχει, ενώ έχει καταφέρει και έναν σταδιακό επαναπροσανατολισμό των εξαγωγών της σε μη ενεργειακά προϊόντα. Σε στρατιωτικό-στρατηγικό επίπεδο η τελευταία εκτόξευση του διηπειρωτικού πυραύλου Burevestnik που κινείται με πυρηνικά καύσιμα και έχει τεράστια εμβέλεια (παρέμεινε 15 ώρες στον αέρα διανύοντας 14.000 χιλιόμετρα!) και ο οποίος, σύμφωνα με τη στρατιωτική ηγεσία, «μπορεί να νικήσει κάθε πυραυλική άμυνα», ήταν ένα μήνυμα ισχύος και ταυτόχρονα προειδοποίηση προς τις ΗΠΑ-Δύση.

Στο πεδίο των μαχών, η κατάληψη του Ποκρόβσκ έχει μπει στην τελική της φάση, ενώ προχωρά η προέλαση προς πόλεις όπως του Μίρνοραντ (βορειοανατολικά του Ποκρόβσκ) και της Κονσταντινίβκα. Στο διπλωματικό πεδίο, μετά την ακύρωση της συνάντησης με τον Τραμπ, ο Πούτιν έστειλε τον ειδικό απεσταλμένο Ντιμιτρίεφ στην Ουάσινγκτον, ο οποίος αμέσως μετά δήλωσε ότι «βρισκόμαστε κοντά σε διπλωματική λύση», δήλωση που όμως δεν είχε κάποια συνέχεια ή έκφραση επί του πρακτέου.

Αυτός ο ιλιγγιώδης ρυθμός αποφάσεων και ακυρώσεων τους το τελευταίο διάστημα δεν αποτελεί παρά έκφραση της αύξησης του εκρηκτικού αδιεξόδου που αντιμετωπίζουν οι δύο πρωταγωνιστές της σύγκρουσης στην Ουκρανία, δηλαδή ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός μέσω αντιπροσώπου και ο ρωσικός ιμπεριαλισμός. Μπροστά στον κίνδυνο κλιμάκωσης και με σαφή την ανετοιμότητά τους να βγουν νικητές σε μια ραγδαία κλιμάκωση που μπορεί να οδηγήσει στον πυρηνικό όλεθρο, αναζητούν κάποιου είδους - έστω πρόσκαιρο - συμβιβασμό. Και όταν αυτός ο συμβιβασμός δεν βρίσκεται πεδίο να επιτευχθεί, λόγω ακριβώς των αντιτιθέμενων επιδιώξεων και κυρίως των στρατηγικών διακυβευμάτων που περικλείει αυτή η σύγκρουση, οδηγούνται ξανά και ξανά στην κλιμάκωση.

συνδυασμό δικαστικών αποφάσεων. Τέλος, η CCC (Κοινοπραξία Καταμέτρησης Πλήθους), του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, επισημαίνει ότι οι διαδηλώσεις είναι πολύ πιο συχνές στη δεύτερη θητεία του Τραμπ, σε σχέση με την πρώτη.

Οι Αμερικανοί στις 18 Οκτώβρη βγήκαν στους δρόμους για πολλούς λόγους, που δεν αφορούν μόνο τις πρακτικές του Τραμπ που ξεφεύγουν από το συνηθισμένο. Η εναλλαγή αντιθετικών πολιτικών τάσεων, αλλά στην πραγματικότητα συμπληρωματικών, από Ρεπουμπλικάνους και Δημοκρατικούς, και κούρασε και πονάει πλέον. Όπως το «παιχνίδι» με τη «στάση πληρωμών» της κυβέρνησης Τραμπ, το ονομαζόμενο «shutdown», που συνεχίζεται για τέταρτη εβδομάδα και ίσως αποτελέσει τη σημαντικότερη εξέλιξη των επομένων εβδομάδων για την τύχη του προϋπολογισμού. Η μεγαλύτερη διάρκεια του «shutdown» αφορά την προηγούμενη θητεία Τραμπ που διήρκεσε 35 ημέρες.

Τον περασμένο Μάρτιο κάποιοι Δημοκρατικοί Γερουσιαστές, παρεκκλίνοντας από την κομματική γραμμή, υπερψήφισαν το σχέδιο προϋπολογισμού των Ρεπουμπλικάνων, όμως τώρα επανήλθαν στοιχισμένοι. Ωστόσο, οι χειρισμοί αυτή τη φορά φαίνονται δυσκολότεροι. Η κυβέρνηση Τραμπ χρησιμοποιεί το «shutdown» για να προχωρήσει σε νέες περικοπές στο ομοσπονδιακό εργατικό δυναμικό και να αναστείλει δαπάνες, στοχεύοντας πολιτείες και προτεραιότητες που ελέγχονται από Δημοκρατικούς. Παράλληλα χρηματοδοτεί ορισμένα από τα βασικά ζητήματα της ατζέντας της. Πάντως, ούτε στους Ρεπουμπλικάνους υπάρχει ομοφωνία, αν κρίνουμε από τις αντικρουόμενες δηλώσεις του προέδρου της Βουλής, Τζόνσον, και του αντιπροέδρου Βανς.

Υπάρχει πιθανότητα το «shutdown» να συνεχιστεί μέχρι τις αρχές Νοεμβρίου. Στις 4 Νοεμβρίου έχουμε κάποιες εκλογικές αναμετρήσεις, με σημαντικότερες την ανάδειξη κυβέρνητη στις Πολιτείες Βιρτζίνια και Νιου

Τζέρσεϊ, καθώς και στη δημαρχία της Νέας Υόρκης. Αναμφίβολα θα αποτελέσουν έναν «πρόλογο» για τις ενδιάμεσες εκλογές του επόμενου έτους, οι οποίες και θα κρίνουν τον έλεγχο των δύο σωμάτων του Κογκρέσου, και η δυναμική τους ενδεχομένως να διοχετευτεί στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές.

Τι θα γίνει από εδώ και πέρα; Στις πρόσφατες διαδηλώσεις ήταν η ενότητα γύρω από το μήνυμα «Σταματήστε τον Τραμπ»! Το τι θα ακολουθήσει είναι εντελώς απροσδιόριστο.

Ωστόσο, κάποιες ενδείξεις παραμένουν και επιμένουν. Οι «ρωγμές» εντός του στρατοπέδου των Δημοκρατικών διευρύνονται. Οι Δημοκρατικοί είναι διχασμένοι σχετικά με το πώς θα καθορίσουν τους υποψηφίους στις ενδιάμεσες εκλογές του επόμενου έτους, θέτοντας αντιμέτωπους παλαιότερους πολιτικούς του κατεστημένου με νεότερους υποψηφίους. Γενικότερα τους απασχολεί το «χτίσιμο» του προφίλ ενός «διαδόχου» που θα αρθρώσει αποτελεσματική αντιπολίτευση στον Τραμπ. Κάτι που αναδείχθηκε και από τις πρόσφατες διαδηλώσεις: μέρος της απογοήτευσης στράφηκε και προς σημερινά ηγετικά στελέχη των Δημοκρατικών.

Η πολιτική είναι πάντα γεμάτη αβεβαιότητες, που στην εποχή του Τραμπ γίνονται χαοτικές. Εκείνο που δεν φαίνεται να αλλάζει είναι το πολιτικό κλίμα που έχει διαμορφωθεί στις ΗΠΑ και ο κοινωνικός διχασμός που συνεχώς διευρύνεται. Είναι νωρίς ακόμα για να έχουμε οποιαδήποτε βεβαιότητα για όσα συμβαίνουν εκεί, και ίσως όλα αυτά να είναι τυχαία σημεία στην πραγματική τροχιά των γεγονότων, που προεκτείνεται στο μέλλον. Χαρακτηριστικό αυτό που δήλωσε την ημέρα των διαδηλώσεων, στο NBC News, ένας διαδηλωτής στην Ουάσινγκτον: «*Ξέρετε, νομίζω ότι πρέπει να παλέψουμε πιο σκληρά. Δυστυχώς, η ευγενική προσέγγιση δεν λειτουργεί!*»!

XB

Γάζα

Αμερικάνικα βήματα πάνω στη φλεγόμενη γη της ανυπότακτης Παλαιστίνης

Ποια εκεχειρία; Το Ισραήλ συνεχίζει να πνίγει στο αίμα τη Γάζα! Μέσα σε 12 ώρες 100 νεκροί, ανάμεσά τους 35 παιδιά και εκατοντάδες τραυματίες, γυναίκες και ηλικιωμένοι! Ο πρόσφατος σφοδρός βομβαρδισμός αμάχων στις σκηνές και τα ερειπωμένα σπίτια τους δείχνουν τη μανία του κράτους-δολοφόνου και τον κυνισμό του προστάτη του που έσπευσε να τον δικαιολογήσει.

Ο Τραμπ υπερασπίστηκε το «δικαίωμα του Ισραήλ να απαντά», απείλησε με αφανισμό όσους δεν συμμορφώνονται και δήλωσε ότι η εκεχειρία δεν κινδυνεύει! Εν μέσω της εκεχειρίας «που δεν κινδυνεύει», ο ισραηλινός υπουργός Άμυνας διέταξε τους στρατιώτες του να πυροβολούν ακόμη και μικρά παιδιά που πλησιάζουν την «κίτρινη γραμμή», η οποία οριοθετείται με τσιμεντένιους στύλους. Η de facto διχοτόμηση της Λωρίδας προχωρά, σύμφωνα με το σχέδιο Κούσνερ- Βανς και οι Παλαιστίνιοι δεν μπορούν να φτάσουν στα σπίτια τους. 2,1 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν στριμωχτεί στο μισό έδαφος της Γάζας και έχουν στήσει σκηνές ακόμα και μέσα σε νεκροταφεία. Οι νεκροί από ισραηλινά πυρά κατά μήκος της γραμμής, αλλά και μακριά από αυτήν, είναι κι αυτοί ένα μέρος της «εκεχειρίας»! Αμερικανικά drones περιπολούν πάνω από τη δυτική «επικίνδυνη» ζώνη, ενώ η βοήθεια φτάνει με το σταγονόμετρο. Και στη διάρκεια της «εκεχειρίας», στην ισραηλινή βουλή ενέκριναν τη συζήτηση των δύο νομοσχεδίων για την προσάρτηση της Δυτικής Όχθης! Κι ακόμα, οι απειλές και τα τελεσίγραφα που εκτοξεύονται διαρκώς ότι ο αφοπλισμός των δυνάμεων της Αντίστασης θα γίνει «με τον απλό ή με τον σκληρό τρόπο» δείχνουν ποιος είναι ο απαράβατος όρος, η βασική στόχευση αλλά και ποιο είναι το μεγαλύτερο από τα εμπόδια που έχουν μπροστά τους οι ΗΠΑ. Γιατί η Αντίσταση δεν δέχεται ούτε τον αφοπλισμό της, ούτε τη διεθνή κηδεμονία, με τον παλαιστινιακό λαό να επιμένει με απαράμιλλο πείσμα και θάρρος να παραμένει στη γη του.

Πράγματι, το σχέδιο Τραμπ μπορεί να παρουσιάστηκε, οι φιέστες και οι πανηγυρικοί στήθηκαν ωραία, αλλά η πραγματικότητα είναι ιδιαίτερα σκληρή και αποκαλύπτει τις δικές της απαιτήσεις. Τα βήματα των ΗΠΑ όχι μόνο βρίσκονται στην αρχή της αρχής, αλλά πρέπει να γίνουν μέσα σε ένα ναρκοπέδιο, όπως οι ίδιοι έχουν μετατρέψει με τις επεμβάσεις τους όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Ανησυχίες, αβεβαιότητες, ερωτηματικά

Ερώτημα είναι πόσο καθυστερήσαν τα αραβικά καθεστώτα τόσο από την υπόσχεση Τραμπ-Ρούμπιο ότι δεν θα επιτρέψουν την προσάρτηση της Δυτικής Όχθης όσο και από την αυστηρή δήλωση Βανς ότι θεωρεί την απόφαση της Κνεσέτ στη διάρκεια της επίσκεψής του «προσωπική προσβολή». Σε κοινή τους δήλωση 15 αραβικά και μουσουλμανικά κράτη αντέδρασαν έντονα, μιλώντας για κατάφωρη παραβίαση του διεθνούς δικαίου. Όπως ερώτημα είναι πόσο πίστεψαν το γραφείο του Νετανιάχου, όταν χαρακτήρισε την ψήφιση των εποικισμών από τους υποστηρικτές της κυβέρνησής του «σκοπική πολιτική πρόκληση με στόχο τη διχόνοια». Και επίσης πόσο τον εμπιστεύονται όταν δηλώνει ότι «το Ισραήλ θα αποφασίσει πού και πότε θα χτυπήσει», μετά και τα χτυπήματα στο Κατάρ, κι ας τον έβαλε ο Τραμπ να ζητήσει συγγνώμη!

Παράλληλα οι Γάλλοι και οι Βρετανοί αρνούνται τον περιορισμό των κινήσεων τους από τις διαθέσεις του Τραμπ και διεκδικούν «κεντρικό ρόλο», κάνουν τις δικές τους προσεγγίσεις με τα κράτη της περιοχής, ενώ χρησιμοποιούν το χαρτί της «λύσης των δύο κρατών» και τις αποφάσεις του ΟΗΕ. Την ίδια ώρα η ΕΕ, παρά τους διχασμούς και τις διαφωνίες εντός της, απαιτεί αναβαθμισμένη πολιτική και οικονομική εμπλοκή, βάζοντας τους δικούς της όρους. Επιπλέον, παραμένουν δισεπίλυτο πρόβλημα οι περιπλοκές από τις αντιθέσεις Τουρκίας και Ισραήλ, με βάση και την αυξανόμενη αξία χρήσης από ΗΠΑ της Τουρκίας στην περιοχή.

Οι δυσκολίες βρίσκονται μπροστά

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιδιώκει να διευρύνει τα πλεονεκτήματα που απέκτησε μετά την απώλεια από τη Ρωσία της Συρίας και όταν καθοδηγούσε το μαντρόσκυλό του να επιτεθεί στο Ιράν και στην εμπροσθοφυλακή του στις γύρω χώρες. Τα χτυπήματα στη Χεζμπολάχ και η εκκαθάριση του λεγόμενου «άξονα της αντίστασης» έφεραν σημαντικές επιτυχίες, όμως δημιούργησαν και ορισμένες σημαντικές «παρενέργειες».

Φούσκωναν τα μυαλά του Ισραήλ, τροφοδοτούσαν δυσαρέσκειες στους δυτικούς συμμάχους και μεγάλους προβληματισμούς στις αραβικές χώρες για την ασφάλειά τους. Κενά που ερχόταν να καλύψει η Ρωσία...

Αυτή η ανάγνωση της κατάστασης και η στρατηγική επιδίωξη για σφράγισμα της Μέσης Ανατολής από Ρωσία και Κίνα έφερε τον Τραμπ στη Γάζα και μαζί όλο το επιτελείο του. Οι Γουίτκοφ, Κούσνερ, Βανς, Ρούμπιο «παρέλασαν» και θα συνεχίσουν να πηγαίνουν για να διασφαλίσουν το προχώρημα των αμερικάνικων βημάτων και την ετοιμότητα να αντιμετωπιστούν τα εμπόδια που είναι σίγουρο ότι θα προκύπτουν κάθε φορά!

Την ίδια στιγμή εγκαινιάστηκε από τον Βανς στο νότιο Ισραήλ το Κέντρο Στρατιωτικού και Πολιτικού Συντονισμού με δύναμη 200 αμερικανών στρατιωτών και συμμετοχή Βρετανών, Γάλλων και Καναδών, με στόχο τη συγκρότηση πολυεθνικής δύναμης που θα περιλάβει μέχρι και το Αζερμπαϊτζάν, ενώ παραμένει το βραχυκύκλωμα για τη συμμετοχή της Τουρκίας, με την οποία το Ισραήλ «δεν αισθάνεται άνετα»!

Αναζητείται το αντι-ιρανικό μέτωπο

Στο αμερικανικό στόχαστρο παραμένει ο κρίσιμος παράγοντας Ιράν, πόσο μάλλον όταν έχει απομακρυνθεί η δυνατότητα αλλαγής προσανατολισμού του.

Η επανεκκίνηση των «Συμφωνιών του Αβραάμ» (Ισραήλ, Η.Α.Εμιράτα, Μπαχρέιν, Σουδάν, Μαρόκο) για να συρ-

θεί το αμερικάνικο άρμα και με άλλες χώρες που όμως θα αποδέχονται τον πρωτεύοντα ρόλο του σιωνιστικού μαντρόσκυλου, η διεύρυνσή τους με Σαουδική Αραβία και Αζερμπαϊτζάν, βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της πολιτικής Τραμπ. Δεν είναι τυχαία η πίεση στις δυο χώρες. Η πρώτη προσκλήθηκε να ενταχθεί στους BRICS και το σκέφτεται, ενώ η δεύτερη οφείλει να σταθεροποιηθεί στην αγκαλιά των ΗΠΑ απέναντι στη Ρωσία.

Η συνολική αναδιαμόρφωση της περιοχής περιλαμβάνει πολλά, ένα από τα οποία και ο διάδρομος Ινδία - Μέση Ανατολή - Ευρώπη (IMEC), σε αντιπαράθεση με άλλους ανταγωνιστικούς διαδρόμους.

Αυτή η άγρια διαπάλη των ιμπεριαλιστών έχει στο λογαριασμό κι άλλες «ασταθείς» χώρες. Την Αίγυπτο, νέο μέλος των BRICS, αλλά και τα ίδια τα Η.Α.Εμιράτα, μέλος των «Συμφωνιών του Αβραάμ» και των BRICS (!), που ισορροπούν σε μια λεπτή γραμμή μεταξύ ΗΠΑ και διεύρυνσης των σχέσεων με Κίνα.

Με αυτές τις στοχεύσεις αναζητά ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός τη στρατηγική του αναβάθμιση, για να την επενδύσει στο κύριο μέτωπο της ουκρανικής αντιπαράθεσης, εκεί που το αδιέξοδο ανάβει τις φωτιές σε όλο τον πλανήτη.

Και η Γάζα; Η γη της Γάζας είναι ισοπεδωμένη, αλλά η γη της Γάζας τρέμει! Και οι κραδασμοί φτάνουν μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου! Η Γάζα είναι πληγωμένη, αλλά οι παλμοί της καρδιάς της αντηχούν τόσο δυνατά, που τραντάζουν συνειδήσεις, αφυπνίζουν κινήματα και τρομάζουν τους απανταχού τυράννους!

Γιορτή στολισμένη με πένθος! Χαρά πλεγμένη με θλίψη! Σχεδόν 2.000 Παλαιστίνιοι κρατούμενοι ξαναγύρισαν στον κόσμο των ζωντανών, ύστερα από την τελευταία συμφωνία ανταλλαγής με το κατοχικό κράτος. Η χαρά της ελευθερίας δεν εμποδίστηκε μοναχά από την απαγόρευση των εορτασμών που επέβαλαν οι σιωνιστές. Σταμάτησε όταν αντιμετώπισε την πραγματικότητα της απίστευτης καταστροφής, τα νέα για τις απώλειες παιδιών, γονιών, συζύγων και συγγενών και για ορισμένους από αυτούς, την τιμωρία της εξορίας. Από το σύνολο των αποφυλακισμένων, 1.716 είχαν απαχθεί και φυλακιστεί χωρίς δίκη κυρίως από τη Γάζα τα τελευταία δύο χρόνια και 250 ήταν κατάδικοι με πολυετείς ποινές. 154 απελάθηκαν στην Αίγυπτο και στη συνέχεια σε άλλα αραβικά κράτη. Η εικόνα τους προξένησε σοκ. Αρκετοί από αυτούς ήταν πρόσφατα κακοποιημένοι, άλλοι ακρωτηριασμένοι, τυφλωμένοι, αρκετοί τραυματισμένοι με σπασμένα κόκκαλα, μώλωπες και πληγές, όλοι φανερά αδυνατισμένοι, χλωμοί και καταρρακωμένοι. Οι περιγραφές τους για τα βασανιστήρια και την κακομεταχείριση που υπέστησαν ξεπερνούν κάθε ανθρώπινη σκέψη και φαντασία. Αυτές οι περιγραφές επιβεβαιώθηκαν με το παραπάνω, όταν παραδόθηκαν αργότερα περισσότερα από 100 ακρωτηριασμένα και σκληρά κακοποιημένα πτώματα Παλαιστίνιων, οι περισσότεροι από τους οποίους είχαν απαχθεί ζωντανοί από τον στρατό κατοχής, όταν εισέβαλε στη Γάζα. Για τους πιο πολλούς χρειάστηκε να γίνει μια μαζική ταφή στη Γάζα. Είναι οι σπόροι των αυριανών μαχητών!

Σντε Τεϊμάν: Ένα Γκουαντάναμο στην έρημο Νεγκέβ. Κέντρο κράτησης οργανωμένο σε στρατιωτική βάση κοντά στα σύνορα με τη Γάζα για τους αιχμαλώτους Παλαιστίνιους. Σαμπέκ: Ένας συνδυασμός από σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια που θεωρούνται νόμιμα από τις αρχές κατοχής. Με δεμένα τα χέρια και τα πόδια και κλεισμένα τα μάτια, ο κρατούμενος κρεμιέται ή αναγκάζεται να μείνει σκυμμένος και διπλωμένος για ώρες, με αποτέλεσμα αφόρητους πόνους και τραυματισμούς. Ταπεινώσεις κάθε είδους, ξυλοδαρμοί, ηλεκτροσόκ, βιασμοί, επιθέσεις με σκυλιά, έκθεση στο κρύο ή στην αφόρητη ζέστη, απομόνωση σε κελιά-φέρετρα, απαγορεύσεις ακόμη και για τις στοιχειώδεις ανθρώπινες ανάγκες, συστηματική ασιτία. Οι περιγραφές των αποφυλακισμένων είναι η μια πιο φοβερή από την άλλη. Οι συνθήκες και στις υπόλοιπες γνωστές και άγνωστες φυλακές δεν διαφέρουν. Όφερ, Κετζιότ, Γκιλμπόα, Χανταρίμ, Νάφχα, Χουβάρα, είναι ονόματα και τοποθεσίες ορισμένων από τις σκληρές φυλακές των σιωνιστών. Σύγχρονα Νταχάου! Τις επιθεωρήσεις του Ερυθρού Σταυρού στις φυλακές των κατακτημένων χωρών τις επέτρεπαν οι Ναζί. Οι εγκληματίες ηγέτες του Ισραήλ απαγόρευσαν πρόσφατα με διάταγμα τις επισκέψεις εκπροσώπων του Οργανισμού, επικαλούμενοι λόγους ασφαλείας!

Από το 1967 περισσότεροι από 800 χιλιάδες Παλαιστίνιοι, άνδρες και γυναίκες, έχουν συλληφθεί από τις αρχές κατοχής και οι περισσότεροι από αυτούς

πέρασαν τις πύλες των ισραηλινών φυλακών για μεγαλύτερο ή μικρότερο διάστημα. Ο απολογισμός αυτός αποτελεί το 20% του συνολικού παλαιστινιακού πληθυσμού και το 40% του ανδρικού. Το «σωφρονιστικό» σύστημα κατέχει κεντρικό ρόλο στην κατοχική καταστολή και είναι άμεσα συνδεδεμένο με το αποικιακό σχέδιο εκτοπισμού και εθνοκάθαρσης. Εκτός από τους καταδίκους, χιλιάδες άλλοι Παλαιστίνιοι φυλακίζονται με το σύστημα της λεγόμενης διοικητικής κράτησης, χωρίς δίκη ή απαγγελία συγκεκριμένης κατηγορίας. Σε αυτούς προστέθηκαν μετά την 7η Οκτωβρίου 2023 περισσότεροι από δυόμισι χιλιάδες Παλαιστίνιοι από τη Γάζα, θεωρούμενοι ως παράνομοι μαχητές και τρομοκράτες. Εκτιμήσεις οργανώσεων αλληλεγγύης ανεβάζουν το σύνολο των φυλακισμένων με διάφορα καθεστώτα κράτησης σε 11.000. Ανάμεσά τους 400 παιδιά! Η σημερινή κατάσταση στις φυλακές είναι η χειρότερη που θυμούνται οι Παλαιστίνιοι από το 1948. «Πολεμάμε ανθρώπινα ζώα κι ενεργούμε αναλόγως», έχει δηλώσει ο ακροδεξιός υπουργός Εθνικής Ασφάλειας Ιταμάρ Μπεν Γκβίρ, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την Υπηρεσία Φυλακών (IPS). Η πολιτική αποανθρωποποίηση των Παλαιστίνιων ξεκινά από την πρώτη ημέρα φυλάκισής τους και είναι ένας συνδυασμός απαγορεύσεων, καταπιεστικών μέτρων, συνεχούς βίας και καθημερινών ταπεινώσεων. Ο υπερπληθυσμός των τελευταίων δύο χρόνων, όπως και στα χρόνια των δύο Ιντιφάντα, έχει επιδεινώσει την ήδη εφιαλτική κατάσταση. «Καλώς ήρθατε στην Κόλαση»! Αυτός είναι ο τίτλος της συνεχιζόμενης αποκαλυπτικής έρευνας της ισραηλινής οργάνωσης B'Tselem, η οποία δημοσιεύει μαρτυρίες από Παλαιστίνιους που συνελήφθηκαν στο διάστημα των τελευταίων χρόνων.

Ο αγώνας των φυλακισμένων Παλαι-

Κατεχομένη Παλαιστίνη, Σντε Τεϊμάν

Σπόρος είμαι και θα φυτρώσω ξανά!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μαρτυρίες κρατουμένων στην έρευνα της B'Tselem, το Ισραηλινό Κέντρο Πληροφόρησης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στα Κατεχόμενα Εδάφη

www.btselem.org/publications/202408_welcome_to_hell

και από το Παλαιστινιακό Κέντρο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

pchrgaza.org/from-drowning-to-solitary-cells-a-testimony-documenting-brutal-torture-in-israeli-prisons/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

στίνιων και η αλληλεγγύη σε αυτούς δεν βρίσκεται τυχαία πολύ ψηλά στις προτεραιότητες και τα αιτήματα του παλαιστινιακού απελευθερωτικού κινήματος. Η αντίσταση μέσα στις φυλακές, η επιμονή και η αντοχή στις κακουχίες και στον μακροχρόνιο εγκλεισμό αποτελεί κρίσιμο δείκτη για την πορεία της παλαιστινιακής υπόθεσης. Ο αγώνας για την ελευθερία της πατρίδας παίρνει δύναμη από το χωνευτήριο της ανυπακοής στις φυλακές των κατακτητών. Το παλαιστινιακό εθνικό κίνημα των κρατουμένων έχει μεγάλη ιστορία κινητοποιήσεων, νικηφόρων απεργιών πείνας, εξεγέρσεων και κατακτήσεων. Ορόσημα αυτών των μεγάλων μαχών η απεργία πείνας στις φυλακές Ασκελόν το 1976 (45 ημέρες) και αυτή με επίκεντρο τη φυλακή της Ράμλα, που επεκτάθηκε σε 16 φυλακές το 1992 για 154 ημέρες. Αντίθετα από τις προσδοκίες των κατακτητών, πως θα αναγκάσουν τους κρατούμενους να λυγίσουν για να μεταδώσουν το μήνυμα της υποταγής στο απελευθερωτικό κίνημα, οι φυλακές έχουν αποτελέσει όλα τα χρόνια της κατοχής «πανεπιστήμια» της αντίστασης. Οι Financial Times, η αγγλέζικη εφημερίδα του χρηματιστικού κεφαλαίου, κουβαλώντας τη μακρά βρετανική αποικιο-

κρατική εμπειρία, διαπίστωνε σε πρόσφατο άρθρο της πως οι φυλακές ήταν αυτές που δημιούργησαν τη γενιά των ηγετών της Χαμάς, η οποία ηγήθηκε της επιχείρησης «Πλημμύρα του Αλ Ακσά». Μια γενιά -όπως γράφει- που όταν βγήκε από τις φυλακές είχε καταφέρει να κατακτήσει τη γλώσσα του εχθρού και να κατανοήσει πιο βαθιά τη συμπεριφορά και τις αδυναμίες του.

Η ακλόνητη στάση στην ανάκριση, στα βασανιστήρια, στην πολύχρονη φυλάκιση, η επιμονή, το σθένος, το κουράγιο και η αντοχή των Παλαιστίνιων περιγράφονται με την αραβική λέξη Σουμούντ. Η στάση των φυλακισμένων και το κίνημά τους μέσα στις ισραηλινές φυλακές αποτελούν ένα συνεχές παράδειγμα προς όλο τον Παλαιστινιακό λαό, για να συνεχίζει να αντιστέκεται. Αποτελούν πηγή έμπνευσης και προσκλητήριο για αδιάκοπο αγώνα. Οι σιωνιστές μετέτρεψαν τη Γάζα σε ερείπια. Το γεγονός, όμως, πως οι Παλαιστίνιοι εξακολουθούν να υπάρχουν, να επιστρέφουν και να ξαναρχίζουν τη ζωή τους πάνω στα ερείπια σημαίνει πως η καρδιά της αντίστασης εξακολουθεί να χτυπά. Και όσο χτυπά, η αντίσταση θα παραμένει ζωντανή!

Όλα στα κανόνια

Η Κομισιόν στις 16 Οκτώβρη έδωσε στη δημοσιότητα τον «Οδικό Χάρτη για τη Διατήρηση της Ειρήνης - Ετοιμότητα 2030», ένα κείμενο που υιοθετήθηκε από το «Κολέγιο των Επιτρόπων» για να συζητηθεί στα πλαίσια της πρόσφατης συνόδου κορυφής της ΕΕ στις Βρυξέλλες.

Το κείμενο αυτό στην ουσία του αποτελεί το εγχειρίδιο της πολεμικής προετοιμασίας της ΕΕ και ιδιαίτερα των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στα πλαίσια της οικοδόμησης των όρων για μία παγκόσμια πολεμική σύγκρουση. Και είναι η «εξειδίκευση» των αποφάσεων του NATO, τον Ιούνιο του 2025 στη Χάγη, όπου επισφραγίστηκε, κατόπιν απαίτησης των ΗΠΑ και της διοίκησης Τραμπ, η αύξηση των λεγόμενων αμυντικών δαπανών στο 5% (3,5% για εξοπλισμούς και 1,5% για υποδομές) του ΑΕΠ της κάθε χώρας - μέλους. «Στη Σύνοδο Κορυφής του NATO στη Χάγη το 2025, οι Σύμμαχοι δεσμεύτηκαν να επενδύουν το 5% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ) ετησίως σε βασικές αμυντικές ανάγκες και δαπάνες που σχετίζονται με την άμυνα και την ασφάλεια έως το 2035. Θα διαθέτουν τουλάχιστον το 3,5% του ΑΕΠ ετησίως, βάσει του συμφωνημένου ορισμού των αμυντικών δαπανών του NATO έως το 2035, για την κάλυψη των βασικών αμυντικών αναγκών και την επίτευξη των Στόχων Δυνατότητας του NATO».

Ο επίτροπος της Κομισιόν για θέματα άμυνας Άντριους Κουμπίλιους, παρουσιάζοντας τον «οδικό χάρτη», έκανε μία σημαντική δήλωση που αλλάζει δραματικά το χρονοδιάγραμμα των εξοπλιστικών προγραμμάτων: «Για να επιτύχουμε την Αμυντική Ετοιμότητα 2030 (σ.σ. Re-ArmEU - Readiness 2030), πρέπει να επιτύχουμε νέους στόχους ικανότητας του NATO πριν από το 2030». Εδώ πρέπει να διευκρινιστεί ότι οι λεγόμενοι «στόχοι ικανότητας» αφορούν τους πολεμικούς εξοπλισμούς των οποίων οι δαπάνες πρέπει να φτάσουν στο 3,5% του ΑΕΠ σύμφωνα με την απόφαση της συνόδου του NATO τον προηγούμενο Ιούνιο. Μόνο που αυτή η καινούρια οδηγία - κατεύθυνση σημαίνει ότι στα επόμενα πέντε χρόνια -για να πιαστεί ο στόχος του 3,5% για τους εξοπλισμούς- πρέπει να δαπανηθούν 2,8 τρισ. (!!!) ευρώ στο σύνολο της ΕΕ.

Είναι ήδη ειλημμένη η απόφαση της ΕΕ για τη διάθεση 800 δισ. ευρώ (650 δισ. ευρώ απευθείας από τα κράτη και 150 δισ. από το χρηματοδοτικό πρόγραμμα SAFE) για τα επόμενα πέντε χρόνια, με ορόσημο το 2030. Χρονική περίοδος που θεωρείται στρατηγικά κρίσιμη, καθώς υπάρχουν εκτιμήσεις ότι «η Ρωσία μέχρι το 2030 θα μπορεί να αντιμετωπίσει στρατιωτικά το NATO συνολικά».

Η απόσταση που υπολογίζεται ότι πρέπει να καλύψει η ΕΕ για να πετύχει τους στόχους αυτούς είναι της τάξης του 1 τρισ. ευρώ καθώς ήδη με διάφορα χρηματοδοτικά εργαλεία (αδιάθετα Ταμείου Ανάκαμψης, αναθεώρηση του τρέχοντος Κοινοτικού Προϋπολογισμού κ.ά.) προσδοκούν να καλύψουν περί τα 900 δισ.

Πώς θα καλυφτεί αυτή η «τρύπα»; Ας δούμε την απάντηση από την πρόεδρο της Κομισιόν σε επιστολή διαμαρτυρίας προς την ΕΕ του Ενιαίου Δικτύου Συνταξιούχων να μη χρησιμοποιηθούν τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων για

«επενδύσεις» σε πολεμικούς εξοπλισμούς. «Η πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, απάντησε (15/09), διά του αντιπροσώπου της, στο Ενιαίο Δίκτυο Συνταξιούχων υπογραμμίζοντας ότι λαμβάνει πολύ σοβαρά υπόψη τις ανησυχίες του Δικτύου, σημειώνοντας όμως ότι στο πλαίσιο ενός ειρηνευτικού εγχειρήματος σε αυτούς τους περίπλοκους και επικίνδυνους καιρούς, ο μόνος τρόπος για να διασφαλιστεί η ειρήνη είναι μια αξιόπιστη και ικανή αποτροπή, γεγονός που επιβάλλει την προτεραιότητα στην άμυνα, όπως καθίσταται δυνατή από το Σχέδιο ReArm Europe» («Οικονομικός Ταχυδρόμος» 28/09).

«Προτεραιότητα στην άμυνα» σημαίνει ότι τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων μπορούν να «επενδύσουν» στη λεγόμενη αμυντική βιομηχανία της κάθε χώρας-μέλους, η οποία παρουσιάζει αυτήν την περίοδο σημαντικές κερδοφορίες λόγω των τεράστιων παραγγελιών. Παίρνοντας υπόψη ότι με βάση στοιχεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ασφαλίσεων και Επαγγελματικών Συντάξεων (ΕΙΟΡΑ), τα επαγγελματικά συνταξιοδοτικά ταμεία στο τέλος του 2023 είχαν συνολικά αποθεματικά 2,7 τρισ. ευρώ -ποσό που αντιστοιχεί στο 25% του ΑΕΠ της ΕΕ-, είναι φανερό ότι δεν θα διασώσουν για την «αξιοποίησή» τους, για να «διασφαλιστεί η ειρήνη».

Από την άλλη πλευρά, αναζητούνται πηγές χρηματοδότησης της πολεμικής βιομηχανίας και των εξοπλιστικών προγραμμάτων ακόμα και από κεφάλαια της λεγόμενης «εταιρικής ευθύνης» (ESG) για τα οποία υποτίθεται τίθενται κριτήρια περιβαλλοντικά, κοινωνικά και διακυβέρνησης για την αξιολόγηση της βιωσιμότητας και του κοινωνικού αντικτύπου μίας επένδυσης. Σύμφωνα με το Bloomberg, «Η Κομισιόν δήλωσε ότι επιθυμεί να υποστηρίξει μια «καλύτερη κατανόηση και αναγνώριση» της «δυνατότητας του αμυντικού τομέα να συμβάλει στην κοινωνική βιωσιμότητα» και διευκρίνισε επίσης ότι το πλαίσιο βιώσιμης χρηματοδότησης της ΕΕ «δεν θέτει όρια» στους τομείς στους οποίους μπορούν να διοχετευθούν χρήματα ESG».

Ο αμυντικός τομέας, σύμφωνα με την Κομισιόν, «συμβάλλει στην κοινωνική βιωσιμότητα», οπότε επενδυτικά κεφάλαια ESG μπορούν ανεμπόδιστα να κατευθυνθούν προς αυτή την πλευρά και, αν πάρουμε υπόψη ότι τα κεφάλαια αυτά σε επίπεδο ΕΕ αντιπροσωπεύουν περιουσια-

κά στοιχεία περίπου 9 τρισ. δολάρια (Bloomberg Intelligence), γίνεται αντιληπτό ότι αποτελούν μία τεράστια πηγή χρηματοδότησης των πολεμικών εξοπλισμών κάτω από το πέπλο της λεγόμενης «εταιρικής ευθύνης».

Όμως οι ιθύνοντες της ΕΕ δεν σταματούν να αναζητούν νέες πηγές χρηματοδότησης της πολεμικής οικονομίας, κόβοντας δαπάνες ακόμα και από προγράμματα διεθνούς βοήθειας για την υγεία. Όπως αποκαλύπτει το Euractiv στο έγγραφο που συντάχθηκε από τον επίτροπο Διεθνών Συνεργασιών της ΕΕ, Γιόζεφ Σίκελα, αναφέρεται ότι το μπλοκ θα πρέπει να «δώσει μεγαλύτερο βάρος σε τομείς όπου η ΕΕ μπορεί πραγματικά να διαμορφώσει τη διακυβέρνηση». Από την πλευρά της η ΕΕ, στο έγγραφό της, σύμφωνα με το Euractiv, προτείνει την αναθεώρηση της μελλοντικής αναπτυξιακής βοήθειας στο εξωτερικό και την εισαγωγή ρητρών λήξης για «επικαλυπτόμενες» πρωτοβουλίες, όπως το Gavi (πρόγραμμα εμβολιασμών) και το Παγ-

κόσμιο Ταμείο (καταπολέμηση AIDS, φυματίωσης, ελονοσίας).

Ποιος είπε ότι για το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν ισχύουν οι δηλώσεις του υπουργού προπαγάνδας του χιτλερικού καθεστώτος, Γκέμπελς, το 1936 ότι «μπορούμε να κάνουμε χωρίς βούτυρο, δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς κανόνια»;

Μπαίνουμε έτσι, πιο σωστά έχουμε μπει ήδη, σε μία κούρσα πολεμικών εξοπλισμών όπου το οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό κόστος θα το πληρώσουν οι λαοί και ιδιαίτερα των εξαρτημένων από τους ιμπεριαλιστές χωρών, όπως η δική μας. Η κυβέρνηση της ΝΔ και ο Μητσότακης πρωταγωνιστούν και προπορεύονται στους πολεμικούς εξοπλισμούς από τη μία για να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και από την άλλη για να βελτιώσουν τη θέση τους στον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την τούρκικη αστική τάξη και το καθεστώς Ερντογάν.

Hurrah, die Butter ist alle!
Goering in seiner Hamburger Rede: „Erz hat stets ein Reich stark gemacht
Butter und Schmalz haben höchstens ein Volk fett gemacht“

Ζήτω, το βούτυρο τελείωσε
(αφίσα του Γερμανού αντιφασίστα Helmut Herzfeld)

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

NBFI: Το θεώρημα της... κατσαρίδας

Σύμφωνα με έναν αστικό περιβαλλοντολογικό μύθο, οι κατσαρίδες θα είναι τα όντα που θα επιβιώσουν ύστερα από μία πυρηνική καταστροφή. Όχι πάντα, όμως, και όχι στο χώρο της... οικονομίας.

«Όταν βλέπεις μία κατσαρίδα... υπάρχουν κι άλλες». Με αυτή τη φράση-σοκ, ο ισχυρός άνδρας της JPMorgan, Jamie Dimon, προειδοποίησε τους επενδυτές ότι πίσω από τα πρώτα σημάδια απάτης και κατάρρευσης στις ΗΠΑ μπορεί να κρύβεται μια πολύ βαθύτερη κρίση.

Αυτή ήταν η απάντηση του "ισχυρού άνδρα" όταν ρωτήθηκε σχετικά με την κατάρρευση μιας εταιρείας χορήγησης ενυπόθηκων δανείων υψηλού κινδύνου (subprime) για αγορά αυτοκινήτου με την ονομασία Tricolor, η οποία κόστισε στην τράπεζα 170 εκατομμύρια δολάρια. Η Tricolor χρεοκόπησε ύστερα από κατηγορίες για απάτη, μεταξύ άλλων για τη διπλή(!) ενεχυρίαση περιουσιακών στοιχείων, γεγονός που οδήγησε τους δανειστές της να σταματήσουν τη χρηματοδότησή της.

Η αποκάλυψη μιας γιγαντιαίας απάτης δισεκατομμυρίων στην αγορά δανείων με μόχλευση (leveraged loans) έχει προκαλέσει πανικό στη Wall Street και φόβους για ένα νέο «κραχ» τύπου 1929. Τι είναι όμως αυτή η αγορά δανείων στην οποία είχαμε αναφερθεί σε προηγούμενο "οικονόκοσμο" ως πυροκροτητή μιας ενδεχόμενης νέας χρηματιστηριακής αναταραχής;

Πρόκειται για το ίδιο πρόβλημα που το ΔΝΤ στην τελευταία του έκθεση έκφρασε με τον τίτλο "μετατόπιση εδαφών κάτω από την ηρεμία". Τα ρίσκα για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα δεν περιορίζονται σε έναν παράγοντα φυσικά, αλλά εν μέσω κινδύνων που εκφράζουν οι αυξημένες αποτιμήσεις περουσιακών στοιχείων και η αυξανόμενη πίεση στις αγορές ομολόγων και συναλλάγματος, ο ρόλος των "μη τραπεζικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων" (NBFI) μπορεί να αποδειχτεί καταλυτικός.

Έγραφε η εφημερίδα «Κεφάλαιο» στο -όχι μακρινό- 2023: "Πρωταγωνιστές του «σκιάδους» τραπεζικού συστήματος είναι τα ιδιωτικά επενδυτικά κεφάλαια (private equities) και δευτερευόντως τα κεφάλαια επιχειρηματικών συμμετοχών (venture capitals). Τα private equities συγκεντρώνουν κεφάλαια για να επενδύσουν σε ιδιωτικές (με την έννοια ότι δεν υπόκεινται στον έλεγχο και στην εποπτεία οργανωμένης αγοράς) εταιρείες, με την ελπίδα ότι θα αυξήσουν την κερδοφορία ή και θα πετύχουν την εισαγωγή τους στο χρηματιστήριο, ώστε να εξασφαλίσουν αυξημένες αποδόσεις.

Τα κεφάλαια που συγκεντρώνουν τα private equities προέρχονται από δανεισμό ή καταθέσεις που διαρρέουν από τον επίσημο τραπεζικό τομέα. Τα venture capitals στηρίζονται σε ίδια κεφάλαια. Ρισκάρουν υψηλές αποδόσεις επενδύοντας σε πολλές διαφορετικές εταιρείες ταυτόχρονα, με τη λογική ότι έτσι αυξάνονται οι πιθανότητες μέσα σε αυτές να ανακαλύψουν το «αστέρι» που θα «απογειωθεί» και θα τους αποφέρει πολλά κέρδη.

Με παρόμοιο τρόπο δραστηριοποιούνται και πολλά hedge funds. Οι επεν-

δύσεις τους συνήθως μοχλεύονται μέσω του τραπεζικού συστήματος, ιδιαίτερα του μη συστημικού τμήματός του. Τέτοιο ήταν το παράδειγμα της κατάρρευσης της Silicon Valley Bank, η οποία χρηματοδοτούσε όχι μόνο απευθείας νεοφυείς επιχειρήσεις κυρίως του τεχνολογικού τομέα, αλλά επίσης και private equities και venture capitals που επένδυναν σε τέτοιες επιχειρήσεις".

Οι... συνεπείς αναγνώστες της στήλης θα θυμούνται τι αυγουστιάτικη "κάψα" είχε κυριεύσει πριν από δύο χρόνια τις αγορές με το φόβο ότι η κρίση στις μεσαίου μεγέθους τράπεζες των ΗΠΑ, που χρηματοδοτούσαν τις "νεοφυείς επιχειρήσεις", θα λάμβανε αυτό που οι χρηματιστές αποκαλούν "συστημικά χαρακτηριστικά". Δηλαδή... κρίση!

Ο τομέας της «σκιάδους δανειδότησης» δημιουργήθηκε την περίοδο των χαμηλών και μηδενικών επιτοκίων και προκειμένου οι δανειολήπτες να ξεπεράσουν το σκόπελο των τραπεζών που δεν δάνειζαν, όμως τώρα με τα υψηλά επιτόκια υπάρχει κίνδυνος συστημικής κατάρρευσης.

Ένα ζωντανό παράδειγμα πώς μεταδίδεται ο... ιός της κρίσης είναι αυτό της Ιρλανδίας, που διακρίθηκε τα τελευταία χρόνια ως χρηματοπιστωτικό κέντρο.

Γράφει η ιστοσελίδα new money: "Με έδρα ένα μουντό κτίριο στο Δουβλίνο, σε έναν δρόμο στον οποίο υπάρχει και ένα παμπ το οποίο επισκέπτεται συχνά ο ιρλανδός πρωθυπουργός Έντα Κένι, η VPB Funding δεν διαθέτει υπαλλήλους αλλά λειτουργεί αποκλειστικά για ένα σκοπό: πώληση ομολόγων. Το 2013 πούλησε μη εξασφαλισμένα (unsecured) ομόλογα αξίας 225 εκατ. δολαρίων.

Τα έσοδα από αυτήν την πώληση μεταφέρθηκαν στην Vneshprombank Ltd., τράπεζα με έδρα τη Μόσχα, της οποίας η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε τον περασμένο μήνα από τις ρωσικές αρχές, λόγω παραποίησης στοιχείων λογαριασμών. Αποτέλεσμα, η ονομαστική αξία του ομολόγου της να φθάσει στη μία... πένα.

Αυτή η εξέλιξη εξηγεί γιατί οι ιρλανδικές αρχές έχουν αρχίσει να ερευνούν εταιρείες όπως η VPB, η οποία δεν υπόκεινται στις εταιρείες που μπορούν να ελέγξουν οι αρχές και δανείζεται για λογαριασμό ομίλων ανά την υφήλιο.

Η ιρλανδική πρωτεύουσα, πατρίδα της χειρότερης τραπεζικής κρίσης στην Ευρώπη, παραμένει γεμάτη σκοτεινές εταιρείες οι οποίες τροφοδότησαν με τον τρόπο λειτουργίας τους τη χρηματοπιστωτική κρίση".

Η Κίνα και η Ιρλανδία αποτελούν δύο από τα μεγαλύτερα κέντρα του "σκιάδους τραπεζικού συστήματος" που με υβριδική μορφή έχει τα τελευταία χρόνια δημιουργηθεί πλάι στην αγορά κρυπτονομισμάτων" (μία άλλη αμαρτία του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος). Προηγούνται στις πρώτες θέσεις όμως οι ΗΠΑ και η Βρετανία... Συνολικά μιλάμε για διαχείριση κεφαλαίων ύψους 2,3 τρισ. ευρώ, βάσει στοιχείων του Financial Stability Board.

Βέβαια οι ιρλανδικές αρχές έσπευσαν να θέσουν 21.000 (!) τέτοιες εταιρείες υπό αυστηρό έλεγχο αλλά μάλλον δεν μπορεί να υπάρξει αντιστροφή της τά-

σης.

Τα NBFI επεκτείνουν το ρόλο τους στις αγορές κρατικών ομολόγων και εταιρικού χρέους, αναγκάζοντας το ΔΝΤ να εκπονήσει δυσμενή και... λιγότερο δυσμενή σενάρια εκκαθάρισης του ενεργητικού των τραπεζών και των κρατικών ομολόγων από την έκθεσή τους στο "σκιάδους" τραπεζικό σύστημα.

Μία τέτοια δυσμενής εκδοχή κάνει εκτίμηση για εκκαθαρίσεις έως και 300 δισεκατομμυρίων δολαρίων στο αμερικανικό δημόσιο (προφανώς έκθεση σε κρατικά ομόλογα)!

Είναι ενδιαφέρον να τονιστεί πως στη δημιουργία αυτού του παρα... συστήματος -αν μπορούμε και έτσι να το αποκαλέσουμε- πρωταγωνιστικό ρόλο παίζουν πρώην ανώτερα ή ανώτατα στελέχη του επίσημου χρηματοπιστωτικού συστήματος, που γνωρίζουν το μηχανισμό "από τα μέσα" και έχουν φυσικά τις αντίστοιχες διασυνδέσεις.

Στην πραγματικότητα, δεν μπορεί να μην υπάρχει σύνδεση με το επίσημο χρηματοπιστωτικό σύστημα καθώς μόνο και

μόνο ότι τα νομίσματα και τα ομόλογα εκδίδονται από τις κεντρικές τράπεζες καθιστά τη σύνδεση... αναπόφευκτη.

Και να φανταστεί κανείς τι έχει γραφτεί (και τι γράφεται ακόμα) από τους δυτικούς οικονομικούς αναλυτές και τι μύθοι έχουν εκτοξευθεί για το περίφημο κινέζικο "σκιάδους τραπεζικό σύστημα" (που επιτρέπει σε εταιρείες ζόμπι να εξακολουθούν να υπάρχουν με την κάλυψη των περιφερειακών τραπεζών) ενώ εδώ μιλάμε για μία "σκιάδους" πραγματικότητα παγκόσμιας κλίμακας!

Φυσικά, να μην ξεχνάμε ότι για να έχουμε κρισιακό φαινόμενο τύπου "ντόμινο" (και να αναγνωριστεί ως τέτοιο από "αρχές" και "αγορές") πρέπει μία συνηθισμένη αθέτηση πληρωμής να πάρει συστημικά χαρακτηριστικά...

Συν όλα τ' άλλα, αυτός είναι ο δεσμός που συνδέει το επίσημο με το "σκιάδους" τραπεζικό σύστημα, που χωρίς τη μόχλευση και τη συμμετοχή του πρώτου δεν θα μπορούσε να σταθεί το δεύτερο και να γεμίζει... κατσαρίδες την παγκόσμια οικονομία.

Ποιος κηδεύει τον Σαββόπουλο;

Πέθανε στις 21 Οκτώβρη ο Διονύσης Σαββόπουλος. Κι από εκείνη τη μέρα καθημερινά είναι τα σχόλια, τα ποστ στα κοινωνικά δίκτυα και οι δηλώσεις διάφορων για τον ίδιο τον Σαββόπουλο, το έργο και την πορεία του.

Πρώτος ο Κυριάκος Μητσοτάκης φρόντισε με μία ανακοίνωσή του να μας ενημερώσει ότι ο Σαββόπουλος τον «τίμησε με τη φιλία του» και φυσικά για το μοναδικό του χάρισμα να «παρακολουθεί τις εποχές που αλλάζουν, και μαζί τους να αλλάζει κι ο ίδιος».

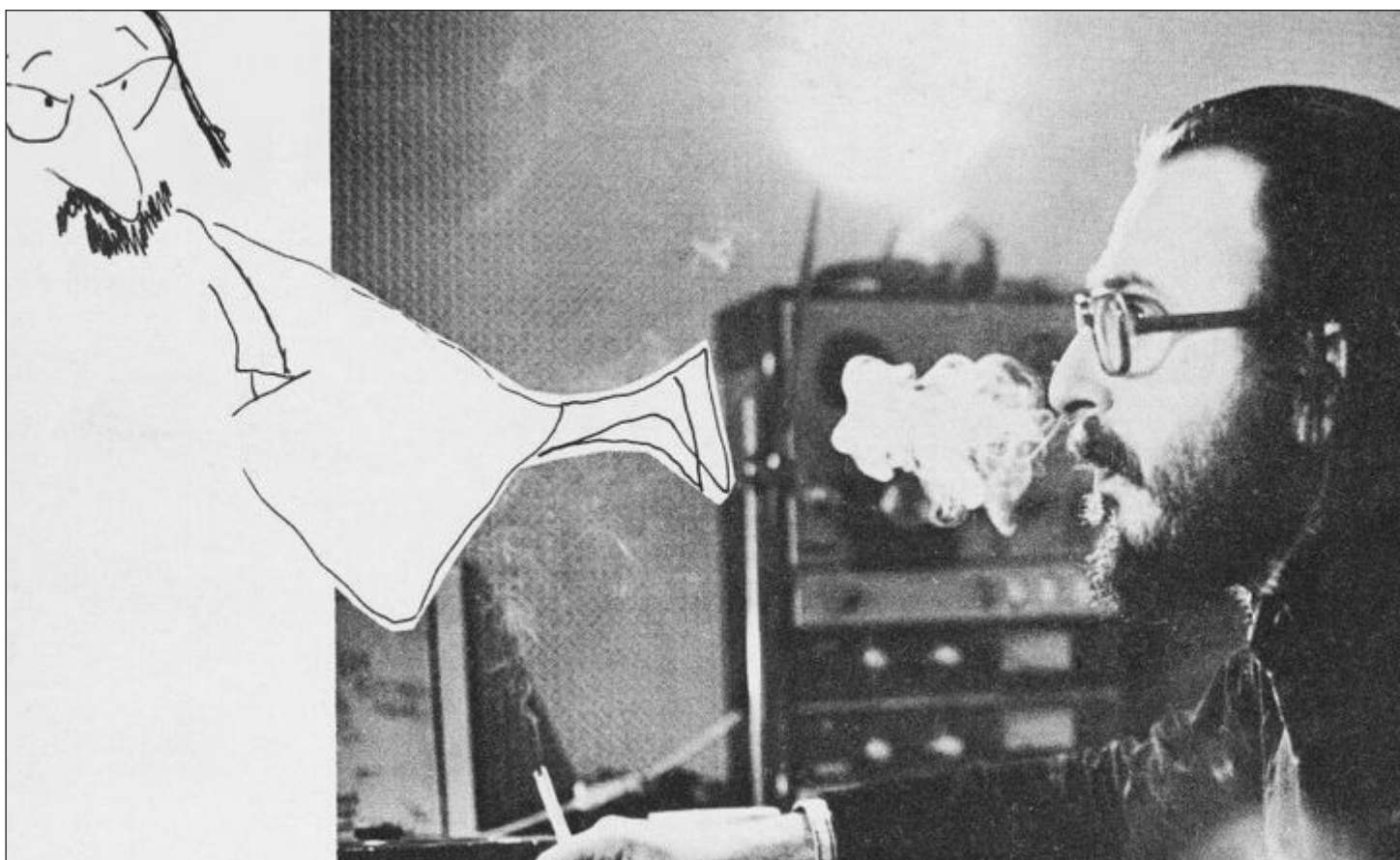
Ακολούθησαν κι άλλοι πολλοί που έγραψαν για τον Νιόνιο μετά τον θάνατό του. Η λίστα των πολιτικών προσώπων από τα αστικά κόμματα που έκαναν δηλώσεις το βράδυ του θανάτου του είναι ατέλειωτη: Κώστας Χατζηδάκης, Λίνα Μενδώνη, Νίκος Δένδιας, Νίκος Ανδρουλάκης, Σωκράτης Φάμελλος...

Αναρωτιέται κανείς, που πιθανόν να μεγάλωσε με τα τραγούδια του (τουλάχιστον κάποια από αυτά, όσα έγραψε πριν το '80), πώς γίνεται να τον κλαίει η αστική τάξη; Αφού, άλλωστε, πρόκειται για τον ίδιο άνθρωπο που έγραψε πολλούς από τους στίχους που αρκετοί από εμάς τραγούδησαν ως παιδιά, ως έφηβοι, ως φοιτητές, ως ενήλικες: Η πλατεία είναι γεμάτη κι απ' τον πρόσωπό σου κάτι έχει σωθεί. Στον αγώνα του συντρόφου, στην αγωνία αυτού του τόπου για ζωή. Στα παιδιά και στους εργάτες, στους πολίτες, στους οπλίτες, στα πλακάτ και στη σκανδάλη που χτυπά. Η συγκέντρωση ανάβει κι όλα είναι συνειδητά.

Πώς γίνεται λοιπόν τον Σαββόπουλο των δεκαετιών του 1960 και του '70 να τον κλαίνε οι ίδιοι που λίγες ώρες πριν ψήφιζαν στη βουλή την απαγόρευση συγκεντρώσεων στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη; Πώς είναι δυνατόν να είναι ο ίδιος άνθρωπος αυτός που έγραψε τη «Θανάσιμη μοναξιά του Αλέξη Ασλάνη» με αυτόν που τις τελευταίες δεκαετίες της ζωής του ήταν φίλος με τον Κυριάκο Μητσοτάκη και όλο τον συρφετό του πολιτικού προσωπικού αυτής της αστικής τάξης που μας διαλύει τις ζωές; Μπορεί να μας εξηγήσει κανείς γιατί για τον δικό μας Νιόνιο θρηνεί η δεξιά και οι άρχοντες αυτού του τόπου;

Η απάντηση είναι απλή. Τον Σαββόπουλο η Αριστερά τον έκλαψε, τον θρήνησε και τον κήδεψε σαράντα χρόνια πίσω. Από τότε που αποφάσισε ότι καμία σχέση δε θέλει πια να έχει με τα βάσανα και τους αγώνες του λαού και διάλεξε να περάσει στην αντίθετη πλευρά. Τότε που συνέπλευσε απόλυτα με το ΠΑΣΟΚ του Σημίτη, μετά μας είπε ότι χρειάζεται και λίγη λογοκρισία στην τέχνη, στον δίσκο του «Το κούρεμα», το 1989, βασικά υποστήριξε τον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη, έκανε μέσα στα χρόνια δεκάδες βαθιά συντηρητικές δηλώσεις και κατέληξε το 2019 και το 2023 να δηλώνει ξεκάθαρα την στήριξη και την αισιοδοξία του για την κυβέρνηση Κυριάκου Μητσοτάκη.

Η συζήτηση, φυσικά, επιστρέφει στο

αν πρέπει να συγχέουμε τον καλλιτέχνη με το έργο του. Στο συγκεκριμένο ζήτημα η απάντηση δεν είναι κατ' ανάγκην απλή. Από τη μία πλευρά, καλλιτέχνης και έργο τέχνης δεν μπορούν να είναι δύο εντελώς ξέχωρα πράγματα. Από την άλλη, το ίδιο το δημιούργημα μόλις κυκλοφορεί αποκτά άλλη υπόσταση από την πρόσληψή του από τον λαό. Έτσι, επανανοηματοδοτείται και διανύει πια μια καινούρια ζωή που ούτε μπορεί ούτε πρέπει να καθορίζεται από τις μετέπειτα επιλογές του δημιουργού του. Γίνεται πλέον κτήμα του λαού.

Άρα, ακόμη κι αν η Αριστερά κήδεψε τον Σαββόπουλο τη δεκαετία του 1980, δεν κήδεψε το μέχρι τότε έργο του. Και ούτε πρόκειται να σταματήσουμε να τραγουδάμε: Ο καιρός θα' ταν όμορφος στο δάσος αν δεν κουφαινόταν τα φύλλα απ' τον κρότο, αν δεν πάγωνε ο ήλιος απ' τον κρότο. Τα παιδιά αν δεν τρώγανε σκουπίδια, τ' αεροπλάνα αν δεν καίγανε καλύβια.

Αξίζει ένα τελευταίο σχόλιο για τον επικήδειο του Μητσοτάκη. Είπε ότι ο Σαββόπουλος δεν ήταν ποτέ αιχμάλωτος δογμάτων. Έφερε, λέει, κοντά τις οραματικές ιδέες της Αριστεράς με τον ρεαλισμό της φιλελεύθερης σκέψης, κουβαλούσε το μήνυμα της «ενότητας των Ελλήνων» και έθετε το ζήτημα της «ατομικής ευθύνης» (που τόσο αρέσει στο σύστημα) απέναντι στο σύνολο.

Ας γνωρίζουν, λοιπόν, οι απανταχού υμνητές του διορθωμένου, αποδεκτού και μετανοημένου Σαββόπουλου, ότι αυτόν τον Νιόνιο τους τον χαρίζουμε. Ο λαός και η Αριστερά θα κρατήσουν και δεν θα τους χαρίσουν το έργο του που τους αφορά, που είναι πια μονάχα δικό τους, για να είναι υπόκρουση των αγώνων τους για μια καλύτερη ζωή, στον δρόμο, εκεί που όλα είναι συνειδητά.

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Πετυχημένη ήταν η εκδήλωση της Προλεταριακής Σημαίας για το παλαιστινιακό ζήτημα τη Δευτέρα 20 Οκτωβρίου.

Η εκδήλωση ξεκίνησε με ένα βίντεο που περιλάμβανε τους βασικούς σταθμούς στην ιστορία της κατοχής της Παλαιστίνης, αλλά και τα κινήματα αλληλεγγύης που ξέσπασαν παγκόσμια και στην χώρα μας τα τελευταία δύο χρόνια.

Τη συζήτηση που ακολούθησε άνοιξαν δυο τοποθετήσεις γύρω από τις πολύ πυκνές εξελίξεις στο παλαιστινιακό ζήτημα, τις προοπτικές του αγώνα του παλαιστινιακού λαού και το κίνημα αλληλεγγύης στη χώρα μας, με ιδιαίτερη αναφορά στη δράση του συντονισμού Αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στη Θεσσαλονίκη.

Η πλούσια συζήτηση που ακολούθησε επικεντρώθηκε στα ζητήματα που αντιμετωπίζει ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας των Παλαιστινίων, στα κινήματα αλληλεγγύης σε όλον τον κόσμο και στα ιδιαίτερα προβλήματα του κινήματος αυτού στη χώρα μας.

Εκτός των Τειχών

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια

Κυριακή 2 Νοέμβρη, 6:00 μ.μ.

Ημέρα αφιερωμένη στην Παλαιστίνη

- Προτάσεις πολιτικών, λογοτεχνικών και ιστορικών βιβλίων για την Παλαιστίνη.
- Έκθεση Παλαιστινιακής αφίσας και φωτογραφίας.
- Προβολή της ταινίας «3000 νύχτες» (2015) για τις παλαιστίνιες κρατούμενες στις ισραηλινές φυλακές, της σκηνοθέτιδας Mai Mars.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
dromoiantistasis-dy.blogspot.com

Θεσσαλονίκη

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Εάνθη

Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

25 / 10 / 1983

Αμερικανοί πεζοναύτες εισβάλλουν στη Γρενάδα

Τον Οκτώβρη του 1983, οι ΗΠΑ για πολλοστή φορά μέσα στον 20ό αιώνα ανακάλυψαν το «υπέρτατο κακό» και τον επικίνδυνο εχθρό για τον «ελεύθερο κόσμο» σε ένα νησιωτικό κράτος της Καραϊβικής, τη Γρενάδα, που βρίσκεται στα ανοιχτά της Βενεζουέλας, με μόλις 90.000 κατοίκους και λίγο μεγαλύτερο σε έκταση από τη Λευκάδα. Έτσι, εισέβαλαν στο νησί με πεζοναύτες και για 3 μέρες σημειώθηκαν συγκρούσεις και βομβαρδισμοί. Άμεσος στόχος των Αμερικανών ήταν να το καταλάβουν, να ανατρέψουν την κυβέρνησή του και να τοποθετήσουν στην εξουσία τον εκλεκτό τους.

Ανεξαρτησία

Η Γρενάδα κέρδισε ένα είδος «ανεξαρτησίας» από το Ηνωμένο Βασίλειο το 1974, παραμένοντας στη Βρετανική Κοινοπολιτεία, διατηρώντας τυπικά τη βασίλισσα Ελισάβετ Β' ως αρχηγό του κράτους και έχοντας διατηρήσει το θεσμό του άγγλου Γενικού Κυβερνήτη. Πρωθυπουργός της χώρας έγινε ο Έρικ Γκέρι, που κυβέρνησε αυταρχικά, στηριζόμενος στη μυστική αστυνομία Μονγκούς, η οποία είχε χαρακτηριστικά παραστρατιωτικής συμμορίας. Η βία και η διαφθορά του καθεστώτος ήταν ένα γεγονός κοινά παραδεκτό ακόμα και από δυτικές κυβερνήσεις.

Η νίκη του Γκέρι στις εκλογές του 1976 αμφισβητήθηκε ακόμα και από διεθνείς παρατηρητές. Ο μεγαλύτερος αντίπαλός του ήταν το New Jewel Movement (NJM), μια λαϊκή επαναστατική οργάνωση με αριστερές αναφορές. Το NJM κατάρφερε, με ευρεία λαϊκή στήριξη, να ανατρέψει τον Γκέρι το 1979 και να ανακηρύξει Λαϊκή Επαναστατική Κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Μορίς Μπίσοπ, μια προσωπικότητα που αγωνίστηκε σκληρά τα προηγούμενα χρόνια για την ανεξαρτησία της Γρενάδας και την απελευθέρωση των μαύρων.

Οι κάτοικοι της Γρενάδας, που ήταν στην πλειονότητά τους μαύροι απόγονοι σκλάβων, έλεγαν για τον τόπο τους ότι «βρίσκεται ακριβώς νότια του παραδείσου και βόρεια της απογοήτευσης». Μετά την ανατροπή του Γκέρι, η «απογοήτευση» μετατράπηκε σε ελπίδα.

Η νέα κυβέρνηση, που είχε φιλοσοβιετικό και φιλοκουβανικό προσανατολισμό, θεωρήθηκε ακόμα ένα καρφί στο μάτι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού μετά την κουβανική επανάσταση. Σίγουρα το καθεστώς της χώρας δεν ήταν προσανατολισμένο στο σοσιαλισμό. Υλοποιήθηκαν κάποιες εθνικοποιήσεις, όμως οι βασικοί τομείς της οικονομίας παρέμεναν στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Παρόλα αυτά, πραγματοποιήθηκαν αξιόλογες μεταρρυθμίσεις που ανέβασαν σημαντικά το βιοτικό και μορφωτικό επίπεδο των κατοίκων του μικρού νησιού. Δημιουργήθηκαν αγροτικοί συνεταιρισμοί, δόθηκαν

οικονομικά δάνεια στους αγρότες, δημιουργήθηκαν υποδομές υγείας, κατασκευάστηκαν δρόμοι, επεκτάθηκε η ηλεκτροδότηση και αναδείχθηκε ο τουρισμός και το εμπόριο σε μια χώρα που παλιότερα τα κύρια προϊόντα της παράγονταν μόνο από τις φυτείες. Μέσα σε λίγα χρόνια παρατηρήθηκε ραγδαία μείωση της ανεργίας. Η γειτονική Κούβα βοήθησε στην αναβάθμιση της ιατρικής επιστήμης στη Γρενάδα και τη βελτίωση των παροχών περιθαλψής.

Η στάση αυτή της κυβέρνησης της Γρενάδας ήταν που προκάλεσε την οργή των αμερικανών ιμπεριαλιστών. Δεν ήθελαν ακόμη μια «Κούβα» στην «πίσω αυλή τους», όπως θεωρούσαν τη Λατινική Αμερική. Την εποχή εκείνη ήταν έντονα τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα των λαών σε όλη τη Νότια και Κεντρική Αμερική και ο φόβος των ΗΠΑ να υπάρξουν αντίστοιχες ανατροπές και σε άλλες χώρες ήταν βάσιμος.

Γι' αυτό και ενισχύθηκαν οι πιέσεις τους και οι απειλές στη νέα κυβέρνηση της Γρενάδας. Ο ίδιος ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ρ. Ρίγκαν ισχυριζόταν ότι το νησί στρατιωτικοποιείται, ότι οι Σοβιετικοί θα μπορούσαν να μεταφέρουν βαρύ οπλισμό στη χώρα και ότι το μικρό αεροδρόμιο του νησιού αποτελούσε στρατιωτική απειλή για τις ΗΠΑ, κάτι που αρνούνταν ακόμα και αξιωματούχοι του Πενταγώνου.

Εισβολή

Τον Οκτώβρη του 1983, ύστερα από κόντρες και σοβαρές εντάσεις μεταξύ στελεχών της κυβέρνησης, υπήρξε ρήξη στα ηγετικά κλιμάκια και ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, Μπέρναρντ Κόαρντ, μαζί με το στρατηγό Χάντσον Όστιν έθεσαν σε κατ' οίκον περιορισμό τον άγγλο κυβερνήτη, συνέλαβαν και εκτέλεσαν τον Μπίσοπ και στη συνέχεια ανέλαβαν την εξουσία. Αν και δεν υπάρχουν πολλές πληροφορίες για τις αιτίες της ρήξης, φαίνεται ότι υπήρχε διαφωνία σε μια προσπάθεια προσέγγισης του Μπίσοπ από τις ΗΠΑ τον Ιούνιο του 1983, όταν τις επισκέφτηκε και συνομιλήσε με αμερικανούς αξιωματούχους.

Οι ΗΠΑ θεώρησαν ότι δεν έπρεπε να χάσουν τη μεγάλη ευκαιρία να επέμβουν στο νησί. Το πρόσχημα δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί. Η προστασία μερικών εκατοντάδων αμερικανών φοιτητών που σπούδαζαν στη Γρενάδα αξιοποιήθηκε κατάλληλα. Στις 25 Οκτώβρη 1983 ο Ρίγκαν διέταξε την έναρξη της επιχείρησης «Επείγουσα Οργή». Ήταν η μεγαλύτερη στρατιωτική επιχείρηση των ΗΠΑ μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Η αμερικανική αεροπορία βομβάρδισε ένα νοσοκομείο στην πρωτεύουσα του νησιού, 500 αμερικανοί πεζοναύτες έπεσαν με αλεξίπτωτα και κατέλαβαν το αεροδρόμιο Πόιντ Σαλίνες, τους ακολούθησαν άλλοι 5.000 που προσγειώθηκαν σ' αυτό και ξεκίνησαν αιματηρές συγκρούσεις με στρατιώτες και ένοπλους πολίτες της Γρενάδας.

Ακόμα και κουβανοί εργάτες και στρατιωτικοί που βρίσκονταν στο νησί πήραν μέρος στην άμυνά του. Η αντίσταση που πρόβαλαν απέναντι στην εισβολή των ΗΠΑ ήταν σθεναρή, αλλά ο οπλισμός τους δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να συγκριθεί με τον υπερσύγχρονο οπλισμό των Αμερικανών. Οι τελευταίοι κατέλαβαν γρήγορα το σταθμό παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και άλλες καίριες υποδομές και εισέβαλαν στο Πανεπιστή-

μιο για την «προστασία» των αμερικανών φοιτητών, ώστε να δικαιολογήσουν την εισβολή.

Παρόλα αυτά, φάνηκαν πολλές αδυναμίες του εισβολέα. Έφτασαν σε σημείο να μην μπορούν να επικοινωνήσουν οι μονάδες μεταξύ τους και αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν... καρτοτηλέφωνα του νησιού για να επικοινωνήσουν με τις βάσεις τους στις ΗΠΑ και να ζητήσουν αεροπορική κάλυψη. Επίσης, οι χάρτες που χρησιμοποίησαν δεν ήταν στρατιωτικοί, αλλά τουριστικοί, ελάχιστης αξίας για στρατιωτική επέμβαση, με αποτέλεσμα η αεροπορία των ΗΠΑ να βομβαρδίσει κατά λάθος και αμερικανούς στρατιώτες.

Όμως, οι φόβοι τους ότι θα ξαναζούσαν ακόμα μια αποτυχία όπως αυτή του Κόλπου των Χοίρων στην Κούβα (1961), δυστυχώς, δεν επαληθεύτηκαν. Οι Αμερικανοί κατάφεραν να επικρατήσουν και τοποθέτησαν στην εξουσία έναν εκλεκτό τους. Από τότε η χώρα βρίσκεται ουσιαστικά υπό αμερικανική εξάρτηση.

Αιτίες

Η επέμβαση των ΗΠΑ στη Γρενάδα έγινε, πρώτα απ' όλα, για να αποφευχθεί μια νέα ανορθογραφία τύπου Κούβας στο χάρτη της αμερικανικής ηπείρου. Άλλωστε, εκείνη την περίοδο υπήρχαν πολλοί λαοί στην περιοχή που οργανώθηκαν, αντιστάθηκαν μαζικά και δημιούργησαν αντάρτικα (Νικαράγουα κ.ά.), απειλώντας την ηγεμονία των ΗΠΑ και αναγκάζοντάς τις να επιβάλουν στυγνές δικτατορίες σε μια σειρά χώρες. Η Κεντρική και Νότια Αμερική, από την εποχή του δόγματος Μονρόε, θεωρούνταν ως ένα γεωπολιτικό πεδίο όπου μόνο οι ΗΠΑ μπορούσαν να έχουν λόγο. Οποιαδήποτε ανάμιξη χωρών εκτός Αμερικής θεωρούνταν επιθετική-εχθρική ενέργεια και δικαιολογούσε την παρέμβαση των ΗΠΑ.

Αλλά η εισβολή στη Γρενάδα εξυπηρέτησε και ακόμη μια βασική πλευρά της ιμπεριαλιστικής τους πολιτικής. Λίγες μέρες πριν από την εισβολή στη Γρενάδα, το γόητρο των ΗΠΑ είχε πληγεί από μια επίθεση αυτοκτονίας εναντίον του στρατηγείου των αμερικανών πεζοναυτών στη Βηρυτό (23/10/1983), που είχε ως αποτέλεσμα 260 θανάτους στρατιωτών. Είχε προηγηθεί επίσης η αποτυχή-

μένη κατάληξη της κρίσης των ομήρων του Ιράν (1979-1981), που θεωρήθηκε ήττα της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ.

Μια νίκη του αμερικανικού στρατού - έστω και με έναν τόσο αδύναμο αντίπαλο - ήταν απαραίτητη για την αποκατάσταση της «υπόληψής» τους ως πρώτου ιμπεριαλιστή και υπερασπιστή του «ελεύθερου κόσμου». Και αυτό ήταν προϋπόθεση για να εγκαινιάσουν μια νέα περίοδο επιθετικότητας μετά την ήττα τους στο Βιετνάμ.

Τελικά, η εισβολή στη Γρενάδα στοίχισε τη ζωή σε 19 Αμερικανούς. Από την άλλη πλευρά σκοτώθηκαν 69 στρατιώτες της Γρενάδας, ένοπλοι Κουβανοί και άμαχοι.

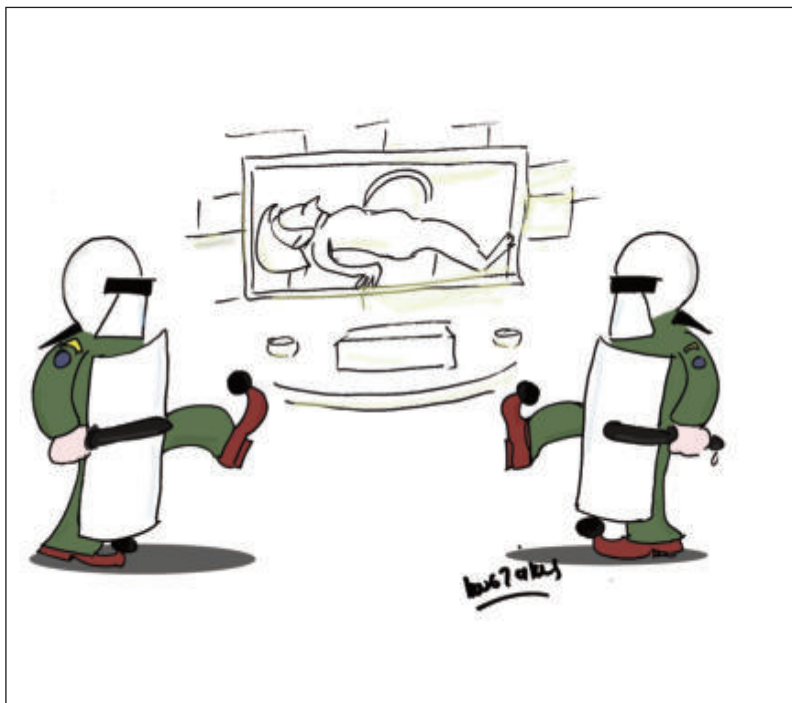
Από τότε οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των Αμερικανών και οι πόλεμοι που εξαπέλυσαν σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης είχαν απείρως πολλαπλάσια θύματα. Δεκάδες χώρες σε όλο τον κόσμο έγιναν στόχος τους από την ίδρυση σχεδόν των ΗΠΑ μέχρι σήμερα. Και δυστυχώς ο κατάλογος δεν έχει κλείσει.

Πέρα από τα πιο πρόσφατα γεγονότα σε Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Ιράκ, Μ. Ανατολή, Λιβύη, Ουκρανία κ.ά., οι τελευταίες εξελίξεις με τους βομβαρδισμούς πλοίων της Βενεζουέλας από το αμερικανικό ναυτικό, οι δολοφονικές επιχειρήσεις της CIA στο εσωτερικό της χώρας και οι απειλές για στρατιωτική επέμβαση δείχνουν ότι η επιδίωξη των Αμερικανών για πλήρη συμμόρφωση των χωρών της «αυλής» τους παραμένει ως στόχος. Το πρόσχημα δεν είναι δύσκολο να βρεθεί. Παλιότερα ήταν ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, τώρα ο πόλεμος κατά των ναρκωτικών.

Την ώρα που είναι κοινό μυστικό ότι οι ναρκέμποροι εδώ και δεκαετίες έχουν άμεσες διασυνδέσεις με τις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ, ότι τα κέρδη από το εμπόριο ναρκωτικών χρησιμοποιούνται για να χρηματοδοτήσουν ακροδεξιές παραστρατιωτικές οργανώσεις για να ανατρέπουν κυβερνήσεις και να πραγματοποιούν πραξικοπήματα, ο σημερινός ανεκδιήγητος εκπρόσωπος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, σε μια αντιστροφή της πραγματικότητας, συκοφαντεί ηγεσίες κρατών που δεν υποτάσσονται στην πολιτική του και στοχοποιεί ολόκληρες χώρες και λαούς.

Σ.Σ.

σχολια

Παρέλαση

Ο πρώην υπουργός Στέλιος Πέτσας ανέβασε μήνυμα «Ζήτω η 28η Οκτωβρίου 1940! Ζήτω το Έθνος! Χρόνια Πολλά Ελλάδα!» για την ημέρα, το οποίο συνόδευσε μια φωτογραφία, προφανώς φτιαγμένη μέσω AI, της ελληνικής σημαίας, η οποία δεν μοιάζει με καμία ελληνική σημαία. Τη μπερδέψε με του Ισραήλ.

Οικοδόμηση

Ένα κυπριακό δικαστήριο καταδίκασε την περασμένη εβδομάδα Ισραηλινό επιχειρηματία σε πενταετή κάθειρξη, αφού κρίθηκε ένοχος για την ανέγερση και πώληση πολυτελών συγκροτημάτων διαμερισμάτων στο κατεχόμενο βόρειο τμήμα της Κύπρου χωρίς την άδεια των Ελληνοκυπρίων ιδιοκτητών της γης. Θα πρέπει να συνεχίσει τις δραστηριότητές του στην Παλαιστίνη.

Βασιλιάς I

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, κατά την επίσκεψή του στη Νότια Κορέα παρασημοφορήθηκε με το «Τάγμα του Μουγκούνγκουα», την ύψιστη τιμή της χώρας και έλαβε αντίγραφο ενός βασιλικού χρυσού στέμματος ως ένδειξη αναγνώρισης για τον ρόλο του στην προώθηση της ειρήνης στην Κορεατική Χερσόνησο. Αντί του Νόμπελ.

Βασιλιάς II

Ο Ντόναλντ Τραμπ ανάρτησε βίντεο με τη βοήθεια της Τεχνητής Νοημοσύνης ενάντια στα εκατομμύρια διαδηλωτές στις ΗΠΑ που πήραν μέρος στις κινητοποιήσεις «No Kings», όπου αποτύπωνε τον ίδιο φορώντας στέμμα, να ρίχνει περιττώματα με πολεμικό αεροπλάνο κατά των διαδηλωτών. Το χρυσό στέμμα από την Κορέα.

Βασιλιάς III

Ο Ντόναλντ Τραμπ γνωστοποίησε, μέσω ανάρτησής του στην πλατφόρμα Truth Social, ότι άναψε το πράσινο φως στη Νότια Κορέα προκειμένου να ναυπηγήσει πυρηνοκίνητο υποβρύχιο. Με торπίλες περιττωμάτων.

Αυλή

Την ωμή παρέμβαση της αμερικανικής κυβέρνησης στις εκλογές της Αργεντινής, παραδέχτηκε ο πρόεδρος, Ντόναλντ Τραμπ, που δήλωσε πως ο Μιλί «Είχε πολλή βοήθεια από εμάς. Είχε πολλή βοήθεια. Του έδωσα στήριξη, πολύ ισχυρή στήριξη», δίνοντας τα εύσημα και σε ορισμένους υψηλόβαθμους αξιωματούχους της κυβέρνησής του, όπως ο υπουργός Οικονομικών Σκοτ Μπέσεντ, που ήταν αρμόδιος για την οικονομική βοήθεια προς την Αργεντινή. Χρυσό αλυσοπρίονο.

Μνημείο I

«Μόλις ψηφιστεί αυτή η τροπολογία για τα τετραγωνικά μέτρα που θα ορίζει η τροπολογία, τα οποία θα προκύπτουν από όλα όσα ισχύουν για το συγκεκριμένο μνημείο, στο συγκεκριμένο σημείο που θα ρυθμίζεται από την τροπολογία δεν θα επιτρέπεται τίποτα ούτε διαμαρτυρία, ούτε γκράφιτι, ούτε πανό, ούτε διαδήλωση», πρόσθεσε ο Παύλος Μαρινάκης για τον Άγνωστο Στρατιώτη. Μόνο παρελάσεις.

Μνημείο II

Εντολή να διερευνηθεί το γεγονός πως μια μαθήτρια επέλεξε να στείλει το δικό της μήνυμα ελευθερίας στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, φορώντας στο μανίκι της το καρπούζι-σύμβολο της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, φαίνεται να δόθηκε από το υπουργείο Παιδείας. Ούτε καν να φαίνεται από τον άγνωστο στρατιώτη.

Εκτελέσεις

Η ισραηλινή Κνεσέτ πρόκειται να ψηφίσει την επόμενη εβδομάδα νομοσχέδιο που θα επιτρέψει την εκτέλεση Παλαιστινίων κρατουμένων. Ελεύθεροι δεν πεθαίνουν.

Με αγώνες να διεκδικήσει η αγροτιά τη ζωή της!

Αλλεπάλληλα είναι τα χτυπήματα στους αγρότες και τους κτηνοτρόφους.

Παρακολουθούμε εδώ και καιρό τον χορό των εκατομμυρίων που έκλεβαν από τον ΟΠΕΚΕΠΕ διάφοροι επιτήδριοι, με την κάλυψη των υπουργών και με «όπλο» την κομματική τους ταυτότητα. Ένα σκάνδαλο, το εύρος του οποίου αποκαλύπτεται μέρα με την μέρα και αναδεικνύει την σαπίλα του συστήματος.

Κι από πάνω, ζητούν και τα ρέστα, λέγοντας ότι οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι πρέπει να πληρώσουν τα πρόστιμα και τις άλλες ζημιές που αυτοί προξένησαν.

Με αφορμή λοιπόν αυτές τις εξελίξεις, η κυβέρνηση έχει ουσιαστικά κηρύξει στάση πληρωμών, όχι μόνο των τωρινών, αλλά και των παλιότερων ετών που φτάνουν ως το 2022, για να μη μιλήσουμε για τις αποζημιώσεις από τον «Ντάνιελ». Συνολικά ο ΟΠΕΚΕΠΕ χρωστά σε αγρότες και κτηνοτρόφους για αγροτοπεριβαλλοντικά προγράμματα και αποζημιώσεις για τον «Ντάνιελ» πάνω από 600 εκατ. ευρώ για το 2024 και άλλα 500 εκατ. ευρώ για το 2025!

Σαν να μην έφταναν αυτά, ήρθε και η ευλογία των αιγοπροβάτων να δώσει άλλο ένα μεγάλο χτύπημα στους αγροτοκτηνοτρόφους. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, από τον Αύγουστο του 2024 μέχρι σήμερα έχουν μολυνθεί τουλάχιστον 1.568 εκτροφές (μονάδες ή μαντριά) και 327.868 αιγοπρόβατα έχουν οδηγηθεί σε αναγκαστική θανάτωση και ταφή. Είναι σίγουρο ότι μέσα στον Οκτώβρη το πρόβλημα διογκώθηκε, καθώς κάθε μέρα

ανακοινώνονται και νέα κρούσματα σε διάφορες περιοχές της χώρας. Οι κτηνοτρόφοι έχουν αφεθεί στο έλεος του Θεού, ενώ και οι όποιες αποζημιώσεις ανακοινώνονται, χωρίς ακόμα να έχουν δοθεί, είναι ψίχουλα μπροστά στη μεγάλη αυτή καταστροφή.

Σε αυτά πρέπει να προσθέσουμε και την ακρίβεια, όχι μόνο στο κόστος ζωής, αλλά και στην αγορά των βασικών προϊόντων που χρειάζονται για να καλλιεργηθεί η γη, όπως τα λιπάσματα, ενώ και οι τιμές πώλησης των παραγόμενων προϊόντων είναι εξευτελιστικές, με πιο τρανταχτό παράδειγμα το βαμβάκι. Και

φυσικά, κανένα έργο προστασίας από πλημμύρες ή για την αντιμετώπιση της λειψυδρίας δεν έχει γίνει, παρά τα παχιά λόγια για άμεση αποκατάσταση των ζημιών σε κατοικίες και μηχανήματα και εγκαταστάσεις. Οι συνέπειες αυτές δεν πλήττουν μόνο τους αγρότες, αλλά όλο τον λαό. Μια ματιά στις τιμές των κρεάτων, που έχουν σχεδόν τριπλασιαστεί, αρκεί να μας πείσει γι' αυτό.

Δεν πρόκειται για λάθη, αβλεψίες, παραλείψεις ή την κακία στιγμή! Όλη αυτή η καταστροφική εικόνα δείχνει ότι είναι στόχος του μεγάλου κεφαλαίου, της κυβέρνησης, αλλά και της ΕΕ το χτύπημα

της μικρομεσαίας αγροτιάς και των κτηνοτρόφων, προκειμένου να αναγκαστούν να εγκαταλείψουν τη γη τους και να συγκεντρωθεί αυτή στα χέρια λίγων νεοτσιφλικάδων.

Οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι πρέπει να βάλουν φραγμό σε αυτά τα σχέδια, με τους αγώνες τους για τη γη τους, τα δικαιώματά τους και το μέλλον τους. Να μη δεχτούν να πληρώσουν τα σκάνδαλα της κυβέρνησης. Να διεκδικήσουν την άμεση εξόφληση όλων των χρωστούμενων δόσεων και ενισχύσεων. Να κάνουν την οργή τους αγώνα για τη ζωή τους, στο πλευρό του λαού.